

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Τὰ σατανικὰ κόλπα τῶν Γάλλων αἰχμαλώτων

Λοκετοί απ' τους κρατού-
μενους, άνθρωποι άδύνατοι,
δύναμις, χαρακτήρα και ψυχι-
κή ισότητα, δεν έβρισκαν
να καταφύγουν στα έρχομα
μέσα, γιά να έναρμόσουν την
λευθερία τους. Κατέστρε-
ψαν δηλαδή εκούσια την ύ-
παιστη τους η ή σωματική
τους άκαριαότητα, γιά να
γλιτώσουν απ' τους Γερμανούς
νασάιν και να σταλούν πι-
σω στον τόπο τους. Οι πιά
πολλοί απ' αυτούς νήτασαν
έπί πολύν καιρό άδυνατίσαν
υπερβολικά, καταντίστοιχα
ζωντανά κουρέλια, χωρίς να
σκέφτοντο ότι ποτέ πιά δεν
θα συνεργάσαν τελείως ό όρ-
γανισμός τους απ' αυτή την
κατάπτωση. Άλλοι, που ά-
κακάλυπτα πού είχαν πιά
πείθει, την έκρυβαν, γιά να
χειροτερέψω και να κόμην πε-
ρισσότερη έντύπωση στους
εργατικούς νιάτους. Μερ-
οί μόλυκαν τίς πληγές τους
καταπιάνον έπιτίπτες βλαβέ-
ες όσες. Κάποιοι πιασμέ-
νη απ' το δειδίό μάτι, νια-
έκρυψε μιά άδωρότητα του,
αί το χειρότερο ήταν ότι

...μμένα κάρβουνα.
...α, ὁ καθηγητὴς Πάνετ
...των ποδῶν τοῦ Ἰνδοῦ,
...κνος προτομῆς αἱ
...α τῆς σάρκας ἦταν ἡ
...ἀπ' τοὺς θεσπᾶς δοκι-
...σουν τὴν πυρά. ὁλλῶ
...σὺν!

Μία παράδοση περίπτωσις

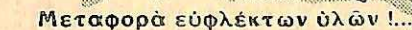
ἵπποι, ὅπως καὶ τὰ καυκάσια.
 Ὁ Χέλυας δὲν ἔχει πᾶς κόκκοςλα στὸ δεξιὸ
 ὤμο καὶ τὸ δεξιὸ ἔπαινω.
 Ὁ ὠρκακάς του ἔχει καρῶνες τοῦ στήθους.
 χιερὶ του συνδέεται μὲ τὸ σῆμα μόνον με τὸ
 κρέας. Ἐπίσης κ' ὁι σπινθύνουλι με τὸ
 τοῦ χέλου ἐξασφαινίζου, ἀφίνονται ἐξασκάσσο
 τὸ νοτίσιον μυελὸ.
 Οἱ γιαιτροὶ πίσταναν τοὺ δὲν θεὰ ἔδωγα τὸ
 περασμένον καλοκαίρι. Κ' ὡς δὲν ἔχει πε-
 θσέναι ἀκόμη. Ἀλλὰ τοῦφέρει τόσο πολὺ, ὥστε
 τοῦ κάνουν συνεχῶς ἐνέσεις μορφίνης.

Ὅπου ἡ φωτιὰ χάνει ἐντελῶς
τὴ δύναμιν τῆς

Δέν εἶνε βέβαια εὐκόηλι ἡ ἐξήγησις αὐτῶν τῶν φαινομένων. Συμφωνοῦν μὲ μίᾳ ἐκδοχῇ, ὑπάρχει κάποιο «ζωϊκὸ ρευστό» πού προσταθεῖ τῇ ἀρ-
κα ἀπ' τῆ θερμότητά.

Πράγματι, ὁἰάκι αὐτοὶ πού βοδίζουσι στὴ φω-
τιά ζυγιοῦνταν προσεκτικὰ πρὶν καὶ μετὰ τὸ πεί-
ραμα, βρέθηκαν λίγο ἐλαφρότεροι τῇ δευτέρῃ
φορᾷ. Δὲσχεκε λοιπὸν ἡ ἐξήγησις ὅτι ἡ διαφορὰ
αὐτῇ ἀντιπροσώπευε τὸ βάρος τοῦ «ρευστοῦ»
πού καταναλώθηκε γιὰ τὴν προστασία τους ἀπ'
τὴ φωτιά... Πάντως, τὸ φαινόμενον τῆς «ἀκατα-
ρίας ἐνα ἀκόμη ἀπ' τὰ μυστήρια πού ἀποσκόλουν
τοὺς ἐπιστήμονες.

ΤΟΥ κ Ε.Χ.ΤΕΡΖΟΠΟΥΛΟΥ

— Τώρα που έγινε η θάλασσα γιαούρτι δέν έχουμε κουτάλια να φάμε !...

★

★

καὶ καὶ θάμνευε μαύρο, τὸ ἔ-
να μᾶτι της εἶχε γίνεαι ἀσχη-

μπορώ να καταλάβω τις γυναικες. . .

ματων της παγκοσμίου φιλολογίας,
 ου δεν έχουν ικανοποιητική λύσι!...

Πῶς ἐργάζονται οἱ
πράκτορες τῆς

ΕΙΣΑΣΤΕ Ε

Πῶς θὰ τὸ ἐξυμνῶσατε

16. Μπορείτε να σφάξετε μια κόττι
ή ένα κουνέλι;

ΥΑΙΣΘΗΤΟΙ;

- Δὲν ντρέπεσαι νὰ χτυπήσης τὸν ἀδελφὸ σου;
- Μὰ κύριε Πρόεδρε... μοῦ κολλάει ἄσχημα!
(Σκίτσο Π. Παυλίδη)

Τὸ νερὸ ἐλεύθερο!

Δὲν θὰ ξεφυσᾶν οἱ βρῦσες κι' ὅπως εἶνε φανερό
διαυγέστατο θ' ἀφήνουν νά κυλᾷ τὸ νερό.
συνεπῶς δὲν θὰ μὲ νοιάξῃ καὶ βαρεῖα δὲν θὰ τὸ
(πάρω

θα του κάνω δίκως άλλο μπλέμαρέν τις βλεφαρίδες
δίνοντάς του μια μπουνιά!

ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟ

Γυναίκες στὴ ΧΑΡΕΜΙΑ

Μιά τραγωδία ΣΤΗΝ ΕΡΗΜΟ

Ένας παλαιός Γάλλος περιηγητής, ο Ιουλιός Καρρέ, διασχίζοντας κάποτε τις ερήμους της Ασίας και περνώντας την άχαρη εκείνη και αμυώδη έκταση που απλώνεται μεταξύ Άναχ και Χαλέπας παρήγαγε μάρτυρα μιας φρικιαστικής τραγωδίας την οποία αφηγείται στα απομνημονεύματά του κι' η οποία είναι σχετική με το θέμα της σεληνιακής αστικής...

Πηγάδια με φάλημο ως επί το πολύ νερό, είναι η μοναδική παρηγορία των καρδανίων.

Και όταν το δάδατοκαρ Λιοπύρι τα στραγγίσει, όταν το νερό μολυνθεί μ' έναν οποιονδήποτε τρόπο ή τα άσπια που κρέμονται στις καμίνες αδειάζουν, η μόνη έλπιδα που απομένει πια στους δυστυχισμένους δοοιπόρους είναι... ο θάνατος!

«Από πολλές ημέρες, διηγείται ο Καρρέ, έχω κι' ο δόνηός μου υποφέραμε από την δίψα και καταψύχαμε με πολλή τσιγγουνιά στη μικρή προμήθεια του νερού το οποίο ήμασταν εφοδιασμένοι. Όταν, απ' πρὸς τὸ μέρος μας, με χέρια ύψιστα εις ένδειξη ικεσίας, και με χαρακτηριστικά συνοπασμένα από τὸν τρόπο και τὴν ἀπελπίδα...

Είμαι ο δυστυχέστερος άνθρωπος τοῦ κόσμου, μάς εἶπε. Έχω εἶδη κοντά, πίσω ἀπ' αὐτό τὸ λόφο ἕνα ὁλόκληρο καράβι που παλεύει με τὸ θάνατο. Σώστε μας...

«Όταν προχωρήσαμε λίγο, διακρίναμε τὸ καράβι, αποτελούμενο από καμιά μίλης που μετέφεραν διακόσια κορίτσια ὅποια ὁ ἄλλη βέβαια περίσσεια ἐτῶν τὰ κός Τούρκος δὲν θὰ μὰς παρουσέζε εὐτα ἥσαν ἀσκάδες που τὴς ὀνηνοῦσαν σὲ πως καταλάβαμε και βρίσκονταν ὁ ἀξιόκατηγής, και ἡ ἄγνυνη που ζωγραφίζονταν ὅτα νεονικά και ὁμορφα πρόσωπα τὸς παδακρούμενα μάτια τὸς εἶχε ἀποτυπωθῇ ὁπαρκατικές κραυγές, ἄλλες τραβοῦσαν τὰ μαλλιά τὸς και χτυποῦσαν σὰν τρελλές τὰ στήθη τὸς, σὰν νὰ μὴ ἥσαν ἀρεκέτὰ τὰ βασανιστήρια που τραβοῦσαν.

«Δὲν συγκινήθηκα ποτὲ στὴ ζῆή μου σὲ μεγαλύτερο βαθμό. Ἄν και ὑποπευθόμουν τὴν ἀλήθεια, ρῶτμος τὸν Τούρκο ποῖες ἥσαν αὐτὲς οἱ πεντάμορφες κοπέλλες.

«Έχετε μπροστά σας, μοῦ ἀπάντησε ὁ Τούρκος σὲ γλώσσα Ἰταλική, τὴν ἀόλυτη καταστροφή μου. Εἶμαι ὁ περισσότερο δυστυχισμένος ἀπὸ ὅλες μαζί! οὐτὲς τις νέες. Εἶνε δέκα χρόνια τώρα που τις μεγαλώνω στὴ Χαλέπα, τις πλήρωσα πολὺ ἀκριβὰ και κατέβαλα γιὰ νὰ τις ἀναθρέψω ἕνα σωρὸ κόπους. Εἶνε τὰ ῥωϊότερα κορίτσια τῆς Ἑλλάδος, τῆς Γεωργίας και τῆς Ἀρμενίας. Καὶ τώρα που πηγαῖνα νὰ τὰ πουλήσω στὴ Βαγδάτη γιὰ τὰ χαρέμια τῶν πασάδων και ν' ἀπολαύσω τὸς καρποὺς τῶν κόπων μου, τὰ βλέπω νὰ πεδρῖνον μπροστὰ στὰ μάτια μου. Κυττάχτε αὐτοὺς τὸς λακκούες. Κάτω ἀπὸ τὴν ἄμμο ὑπάρχουν τὰ πτώματα εἰκόσι κοριτσιῶν που πέθαναν γιὰτὶ ἐπὶαν νερὸ ἀπὸ ἕνα πηγάδι. Τὸ νερὸ τὸν εἶνε αὐτὲς τις ἡμέρες τὸ περὶ θανατηφόρο δηλητήριο γιὰτὶ τὸ ἐμὸ λυναν τὰ πτώματα χιλιάδων ἀκρίδων, που μόνο με τὴ δυσωδία τὸς μποροῦν νὰ θανατώσουν ἄνθρωπο. Ἀκόμα μερικὲς ἡμέρες και νέοι τάφοι, σκεμμένοι μέσα στὴν ἄμμο, θὰ κλείσουν ὅλες μου τις ἐλπίδες.

«Κι' ἐνὸς ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος αἰσθανόμεν βρελυγμία γιὰ τὸν ἀπαισιο αὐτὸ σωματέμπορο, ἀπὸ τὸ ἄλλο ὁ οἶκός κι' ἡ συμπαρεια που δοκίμαζα γιὰ τὰ δυστυχισμένα ῥώματα ἀνέβαιναν δάκρυα στὰ μάτια μου. Ἡ καρδιά μου μάτυνε κι' ἐννοίωσα νὰ οχίζωνται τὰ στήθη μου, όταν εἶδα μερικὲς ἀπὸ τις νεαρές αὐτὲς ὑπάρξεις νὰ πλησιάζουν σὸ μοιραῖο τέλος, ἐνὸς τὸ πρόσωπό τὸς τὸ παραμόρφωναν οἱ τελευταῖοι ὁσμοὶ τῆς ἀγνίας. Μηχανικὰ χωρὶς νὰ τὸ πολυσκεφθῶ ἔτρεξα στὴν καμῖλα μου, ἔκοψα τὰ οὐκινὰ με τὰ ὅποια ἦσαν δεμένο τὸ ἄσκι τοῦ νεροῦ και προσπάθησα νὰ περάσω τὸ στήμι τοῦ μέσου ἀπὸ τὰ σφιγμένα δόντια μῆς Ἑλληνίδος, που ἦταν γυμνὰ νὰ παραδῶσθ τὴν τελευταία τῆς πνοῆς. Ἀλλὰ ὁ Ἀραβὸς ὀδηγός μου μ' ἐμπόδισε ἀνιερμένως και κραύγασε σὰν τρελλός:

«— Ἀνόντε, θέλεις νὰ φοβήσουμε και μεῖς ἀπὸ τὴ δίψα;

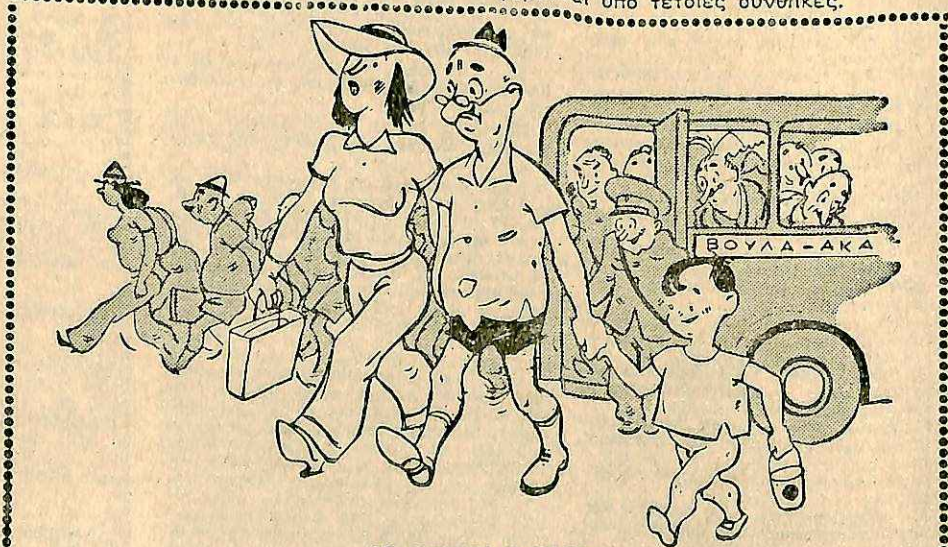
Και χωρὶς νὰ μοῦ δώση καιρό, νὰ σπυρῶ, ἄρπασε με μιά ἀσπρασία κινῆσι τὸ τόξο του και κάρφωσε ἕνα βέλος στὰ στήθη τῆς νέας. Μοῦ ἀπέσπασε ὑπεραιμνόμενος τὸ ἄσκι ἀπὸ τὰ χέρια μου κι' ἔτρεξε νὰ τὸ ξανσδέσει στὴν καμῖλα με μιά ἔκφρασι ἀλλοφροσύνης σὸ πρόσωπο και με μάτια που πετοῦσαν φωτῆς. Ἀπορὸ πῶς δὲν ἐπετέθη και ἐναντίον μου.

«Δὲν κατωρθώσαμε λοιπὸν νὰ προσφέρω καμιά βοήθεια σὸ σωματέμπορο. Περιορισθήκαμε μόνον νὰ τοῦ συστήσωμε νὰ στείλῃ μερικὲς καμῖλες γιὰ νὰ πάρη νερὸ, κοντὰ τὸ Τούδαχ. Ἀλλ' αὐτὸς δὲν θέλησε ν' ἀκούσθ τὴ συμβουλή μας, φοβούμενος μήπως τρέξουν οἱ Ἀραβὲς τῆς πόλεως αὐτῆς και τὸ ἀπαγέουν τὰ θλιβερά ἀνθρώπινα λείψανα που προῦριζε γιὰ τὸ ἄτιμο ἐμπόριό του.

«Δὲν θὰ σὰς πῶ τίποτε, γιὰ τις ἀπελπιμένες κραυγές, οὔτε γιὰ τὴν ἀπόνυσσι τῶν ἀτυχῶν πλάσμάτων τῆς σιτηγῆς που ὁ δόνηός μου με παρέρουε μακριὰ τὸς κι' ἔχασαν ἐτοί κάθε ἐλπίδα που τὸς εἶχε χαρίσει ἡ συνάντησί μας.

«Ἡ ἀνάμνησις τῆς σκηνῆς αὐτῆς με καταδιώκει ἀκόμα. Κι' ὁ δόνηός μου, ὅση σκληρότητα κι' ἂν εἶχε δείξει, δὲν ἔβρινε ἀσυγκίνητος σὸ ὁπρακτικό ἐκεῖνο θέαμα.

«Ἀρπάξε λοιπὸν ἀπὸ τὰ πλούσια ζανθὰ μαλλιά τῆς μίαν ἀπὸ τις ἐτοιμοθάνατες ἔκινες νέες και, κρατώντάς τῆς στὴν ἀγκαλιά του συνέχισε καλπάζοντας τὸ δρόμο του με τὴ διαβεβαίωσι ὅτι ἀπὸ τὴ σιτηγῆς...

ΑΣ ΟΥΦΕΤΑΙ Η ΜΟΔΑ

— Μπαμπά δῶσε μου τὸ παντελονάκι μου... Κρυώνω!... — Πές τῆς μαμάς σου νὰ μου δώση τὸ δικό μου, ἀλλοιῶς δὲν γίνεται τίποτε... (Ζκίτσο Μ. Γάλλια)

γμή αὐτὴ τὴν υἱοθετοῦσε και θὰ τὴν ἐμπιστευόταν στὴ γυναῖκα του, όταν θὰ γυρίζε στὴ σκηνή του.

«Ἡ δυστυχισμένη νέα λιποθύμησε καθὼς ἀποσκηρυνόμαστε ἀπὸ τις συντροφισσές τῆς ἀρὸς τὸς ἀπνύθου, με' σδυμένο βλέμμα, τὸ ὅστρο καίρει. Ἀλλὰ κι' ἡ δίκῃς θεοὶς δὲν ἄργησε νὰ ἐπιδενῶθῇ. Ἡ προμήθεια τοῦ νεροῦ ἐσπληθήθη και εἶδαμε τὸ φάσμα τῆς δίψας νὰ πλανᾶται ἀπειλητικὰ και μ' ὀλη του τὴ φοικαλεόττητα πᾶνω ἀπὸ τὰ κεφάλια μας. Τὰ πηγάδια που συναντήσαμε σὸ δρόμο μὰς ἥσαν ὅλα μολυσμένα. Νὰ πάρουμε νερὸ ἀπὸ αὐτὰ ἦταν σὰν νὰ αὐτοκτονόσασμε. Ἐπὶ τέλους ἀνκαλύψαμε ἕνα πηγάδι, με καθορὸ και ὁροσρὸ νερὸ. Ὁ δερματίνος κουβάς ἦταν κατεβασμένος ἀλλὰ τὸ σκονὶν ἦταν πολὺ κοντὰ και χρειαζόταν πολὺ ἀκόμα γιὰ νὰ τῶσθ τὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ. Συμμήκηκα τότε τὸ μαρτύριο τοῦ Ταντάλου... Καὶ σὸ τέλος ἀποφασίσασμε νὰ θυσιάσωμε τὰ ρούχα μας. Τὰ κόψαμε σὲ στενὲς λωρίδες και μακρύνσαμε μ' αὐτὲς τὸ μήκος τοῦ σκονινοῦ. Τώρα τὸ σκονὶν ἦταν ἀρκετό, ἀλλὰ τόσο ἄδυνάτο, ὥστε φοβόμαστε μήπως σπάσθ ἀπὸ σιτηγῆς σὲ σιτηγῆ. Γι' αὐτὸ δὲν τολμήσαμε νὰ νεμίσωμε τὸν κουβά παρὰ μόνον στὴ μέση. Όταν δὲν ἀνεβάσαμε πᾶνω, ἕνας στεναγμὸς ἀνκουρίσας βγήκε ἀπὸ τὰ στήθη μας. Εἶκαμε σωθῇ!

Ποτὲ ὥστόσο δὲν θὰ ξεκάσω — ἐπαναλαβάνω — τὰ ὁμοῖα πανέμορφα κορίτσια που ξευλοῦσαν στὴν ἔρημο ἀπὸ τὴ δίψα, με τρομερὰ μαρτύρια. Ξεκίνησαν με τὸ νεῖρο νὰ ζήσουν τὴν παραμυθένεια ζωὴ τοῦ χαρέμιου, χωρὶς νὰ ὑποπευθῶνται ὅτι θὰ τὰ ἐκλείνε ὅλα μαζί στὴν ἀγκαλιά του ὁ θάνατος.

Ένα μάτι ἀεροπορικῶς

Ἡ περίφημη «Τράπεζα ματιῶν» τῆς Ν. Ὀρκης, γιὰ τὴν ὅποια ἔχομε γράψει σὲ προηγούμενο φύλλο μας, σημείωσε τελευταῖως μιά θαυμασιὰ ἐπιτυχία. Ένας οφθαλμολόγος τηλεφώνησε στὴ διευθύντριά τῆς κ. Μπρέκινριτς ὅτι ἕνας πελάτης του εἶχε τυφλωθῇ ἀπὸ ὅλωση τοῦ κερατοειδούς χιτῶνος κι' ὅτι θὰ μπορούσε νὰ ξανοβρῇ τὴν ὁρασί του με τὴν μεταμόσχευσι ἑνὸς υἱοῦς κερατοειδούς ἀπὸ ἄλλο μάτι. Κάποιος ἄλλος πελάτης, που παρευρίσκει τὸ σὸ τηλεφώνημα, πρότεινε τότε στὴν κ. Μπρέκινριτς ν' ἀποτανθῇ σὸ νοσοκομεῖο τοῦ Μπίνχαμpton, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ ὑποστῇ μιά γυναικὴ ἐξορῶν τῶν δυὸ ματιῶν τῆς, γιὰτὶ ἐπαρσε ἀπὸ ὄγκο τοῦ ὑπάλλους τῆς Τραπέζης ἔφυγε με τὸ ἀεροπλάνο γιὰ τὴν πόλι αὐτῇ. Στὴ 11.30, τὸ μάτι ἐβγῆκε ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο τοῦ Μπίνχαμpton, βουτηγμένο σὲ διάλυμα ἀλκοῦ και κλεισμένο σὲ μιά θερμοφόρο, σὲ σθεθερὴ θερμοκρασία 4 θεθῶν. Στὴ 1 μετὰ τὸ μεσημέρι, εἶχε παραδοθῇ στὴν κ. Μπρέκινριτς. Στὴ 2.30, ἔγινε ἡ ἐγχείρησις τῆς μεταμοσχεύσεως τοῦ κερατοειδούς με ἀπόλυτη ἐπιτυχία. Τὸ ὑπόλοιπο μάτι ἔμεινε σὸ ἐργαστήριό του νοσοκομείου, γιὰ νὰ χρησιμοποιηθῇ γιὰ ἐρευνες σχετικές με τὴ διατήρησι στὴ ζῆή τῶν ματιῶν που μεταφέρονται ὑπὸ τέτοιες συνθήκες.

ΤΑ ΑΤΟΜΙΚΑ ΠΕΙΡΑΜΑΤΑ θὰ καταστρέψουν ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ;

Τί υποστηρίζει ὁ μηχανικός Κάρτερ

«Ο χημικός - μηχανικός Ντάκζον Κάρτερ, συγγραφεὺς τοῦ παρακάτω ἐπιστημονικοῦ ἀρθροῦ, εἶχε γίνει περίφημος γιὰ τις προηγουμένες προβλέψεις του, που ἐπαλήθευσαν ὅλες. Αὐτὸς ἔγραψε π. χ. τὴν πρώτη πραγματεία περὶ πενικιλίνης, που προέλεγε τὴν ἐπιτυχία τῆς, όταν ἀκόμη βρισκόταν σὸ στάδιο τῶν ἐργαστηριακῶν δοκιμῶν. Ὁ ἴδιος προσέτεινε τὴν ἐξέλιξι τῶν πυραυλικῶν ἀεροπλάνων. Καὶ, τὸ 1941, πρόβλεψε τὴ χρησιμοποίησι τῆς ατομικῆς βόμβας και τόνισε ὅτι ἡ πρώτη τέτοια βόμβα θάδαζε ἀπὸτομα τέλος στὸν πόλεμο.

«Ο ἀσφαλέστερος τρόπος γιὰ ν' αὐτοκτονήσθ ἡ Ἀμερική, εἶνε νὰ μεασκονήσθ ατομικῆς βόμβας, εἴτε στὸν πόλεμο, εἴτε σὲ οὐκετικές δοκιμές. Ἀκόμη κι' ἂν ἄλλες χώρες πολέμωσαν τυχὸν με ατομικῆς βόμβες, μπορεῖ νὰ ὑποφέρῃ ἀπὸ τὸν ἀντικτυπὸ ἡ ἀμερικανικὴ ἥπειρος. Γιὰτὶ, ὅπως μπορούμε νὰ συμπεράνωμε ἀπὸ τις ἐπιστημονικές παρατηρήσεις, οἱ ατομικῆς ἐκρήξεις προκαλοῦν κατὰ πᾶσαν πιθανότητα τρομεροὺς σεισμοὺς.

«Ἡ βόρειος Ἀμερική εἶνε πολὺ ἐπιδεκτικὴ σὲ σεισμοὺς. Ἐπὶ πλέον, βρίσκεται δίπλα τῆς ὁ Εἰρηνικός, ὅπου οἱ ὑποβρυχίοι σεισμοὶ προκαλοῦν καταστρεπτικὰ κύματα παλινρῶν. Όταν συνεπῶς μεταχειρίζομεθα ατομικῆς βόμβας, παίζουμε με τὴν ἡλιγνώδεσι και ἀσφάλειαν τῆς συνάμεις, που προκαλοῦν μιά σωστή γεωλογικὴ κἀλασι, ἡ ὅποια μπορεῖ νὰ διαρκέσθ κρόνις ὁλόκληρη και νὰ ἐξαρῶναι τὸν πολιτισμὸς μας.

Γιὰ ν' ἀντιπρόσώμε ποῶς πραγματικός εἶνε αὐτὸς ὁ κίνδυνος ἀρκεῖ νὰ προσέξωμε τὴ συνέθεσι ἀπὸ ἐξερῶν ἡ πρώτη δοκιμαστικὴ ατομικὴ βόμβα στὴν ἔρημο τοῦ Νέου Μεξικού, στὴς 16 Ἰουλίου 1945 Μετὰ 10 ἡμέρες, ἔγιναν σειροὶ μεγάλης ἐκτάσεως στὴν Καρολίνα και στὴ Γεωργία, με ἐπικεντρὸν κοντὰ σὸ Τσαρλστον και με λίγες εὐτυχῶς ζῆμιες.

Στὴς 6 και στὴς 9 Αὐγούστου, ρίχκαν οἱ δυὸ βόμβες στὴν Ἰαπωνία. Οἱ γεωλόγοι ἔξερουν καλὰ ὅτι οἱ φυσικῆς δυνάμεις που προκαλοῦν τοὺς σεισμοὺς, χρειάζονται συχνὰ μῆνες ἡ χρόνια, γιὰ νὰ ἐκδηλώσουν τὰ ἀποτελέσματά τὸς. Κι' ὅμως, τρεῖς μόνον ἐβδομάδες μετὰ τὸν ατομικὸ βομβαρδισμό τῆς Ἰαπωνίας, ὁλοσθ στὴς 29 Αὐγούστου, ἕνας δυνατός σεισμός συγκλόνισε τὸ βυθὸ τοῦ Νοτίου Εἰρηνικοῦ, κοντὰ σὸ νησί Νέες Ἑβρίδες κι' ἀκολούθησαν ἑκατοντάδες μικρότεροι σεισμοὶ. Ένας ἄλλος μεγάλος σεισμός ἔγινε στὴς 10 Ὀκτωβρίου στὸν Εἰρηνικὸ και πάλι, 200 μίλια ἀνατολικά τῆς Ἰαπωνίας. Στὴς 27 Νοεμβρίου, ἔκασθ μετεωρολογικὸ σταθμὸν σημεῖωσαν ἕνα σεισμὸ δυστοῦ ἀπὸ τὸν που κατέστρεψε τὸ Τόκιο στὴ 1923. Οἱ εἰδικοί γινώματευσαν ὅτι εἶχε συγκλονισθῇ ἡ πρόδεξιαν μεγάλες παλίρροιες. Πράγματι, σὲ λίγες μέρες, οἱ παλίρροιες αὐτὲς προέλασαν τεράστιες καταστροφές στὴς βορειοδυτικὲς Ἰνδικὲς ἀκτές.

Στὴς 4 και 5 Ἰανουαρίου, ἔγιναν δυὸ ἄλλοι ἱσχυροτάτοι σεισμοὶ στὴ Γουατεμάλα και στὴς Νέες Ἑβρίδες, και στὴς 12 Ἰανουαρίου ἄλλος στὴν Ἀλάσκα.

«Ο πολὺς κόσμος δὲν ἔδωσε σημασίαν στὴ σειρά αὐτῶν σεισμῶν, γιὰτὶ συνέδρασαν εὐτυχῶς σὲ μέρη ἀκατοίκητα ἡ σὸ βυθὸ τῆς θαλάσσης.

Ἐν τῷ μεταξύ, οἱ κάτοικοι τῆς Ὀρεγκὸν ἀνιποῦσαν ἀπὸ τὴν ἐπιφανικὴ ἐμφάνισι συννεφῶν ὕδατιν πᾶνω ἀπὸ τὴ βαθύτατι λίμνη που εἶχε σχηματισθῇ στὴ θέσι τοῦ κρητοῦ τοῦ παλαιοῦ Ἀφαιστειοῦ Μαζαζα. Μπορεῖ νὰ φραγθῇ αὐτὸ τὸ Ἀφαιστειο, κοιμισμένο ἀπὸ αἰῶνες, δὲν εἶνε διόλου ἀπίθανο. Ἐτοῖς ἔσθνηκα ἔγιναν ἄλλοτε κι' οἱ ἐκρήξεις.

Σ' ἕνα μῆνα, ἐπακολούθησε ἕνας σεισμός στὴν Καλιφορνία, που διέκοψε τὴν ὕδρευσι τοῦ Λὸς Ἀντζελες. Εὐτυχῶς, εἶχε κι' αὐτὸς τὸ ἐπικεντρὸ τοῦ σὲ ἔρημες κι' ἀκατοίκητες ἐκτάσεις. Στὴς 31 Μαρτίου, κητες ἐκτάσεις. Στὴς 31 Μαρτίου, ἦρθε τὸ πελώριο θαλάσσιο κύμα — ἦρθε τὸ πελώριο τεραστίου ὑποβρυχίου ἀποτελέσμα τεραστίου τῆς ἀμερικανισμοῦ — που σκέπασε τις ἀμερικανικὲς ἀκτὲς ἀπὸ τὴ Χονολούλου ὡς τὴν Ἀλάσκα.

Οἱ σεισμολόγοι τονίζουν ὅτι εἶνε ἀδύνατον νὰ προβλεφθῇ που θὰ συμβῇ ἕνας σεισμός, κι' ὅτι κανένα μέρος τοῦ κόσμου δὲν εἶνε ἀπλήλως ἀσφαλές. Στὴς 31 Μαρτίου, ὅταν ἀκόμη βρισκόταν σὸ στάδιο τῶν ἐργαστηριακῶν δοκιμῶν, ὁ ἴδιος προσέτεινε τὴν ἐξέλιξι τῶν πυραυλικῶν ἀεροπλάνων. Καὶ, τὸ 1941, πρόβλεψε τὴ χρησιμοποίησι τῆς ατομικῆς βόμβας και τόνισε ὅτι ἡ πρώτη τέτοια βόμβα θάδαζε ἀπὸτομα τέλος στὸν πόλεμο.

Οἱ σεισμολόγοι τονίζουν ὅτι εἶνε ἀδύνατον νὰ προβλεφθῇ που θὰ συμβῇ ἕνας σεισμός, κι' ὅτι κανένα μέρος τοῦ κόσμου δὲν εἶνε ἀπλήλως ἀσφαλές. Στὴς 31 Μαρτίου, ὅταν ἀκόμη βρισκόταν σὸ στάδιο τῶν ἐργαστηριακῶν δοκιμῶν, ὁ ἴδιος προσέτεινε τὴν ἐξέλιξι τῶν πυραυλικῶν ἀεροπλάνων. Καὶ, τὸ 1941, πρόβλεψε τὴ χρησιμοποίησι τῆς ατομικῆς βόμβας και τόνισε ὅτι ἡ πρώτη τέτοια βόμβα θάδαζε ἀπὸτομα τέλος στὸν πόλεμο.

Οἱ σεισμοὶ, που ἄρχισαν στὴς 16 Δεκεμβρίου 1811 στὴ Νέα Μαδρίτη τῆς Ἀμερικῆς και που διήρκεσαν 3 μῆνες, μ' ἕνα σύνολο 1.800 σεισμικῶν δονήσεων και με τὴν τελεία ἀλλαγὴ τῆς μορφῆς τοῦ ἐδάφους μῆς ἐκτεταμένης περιοχῆς σὲ βάθος 6 μέτρων, δείχνουν τὴν ἰσχύος νὰ πάθουν οἱ ἑνωμ. Πολιτεῖες ἀπὸ ἕνα τέτοιο γεωλογικὸ φαινόμενον...

Πᾶς ὅμως οἱ ατομικῆς βόμβες προκαλοῦν σεισμοὺς κι' ἐκρήξεις Ἀφαιστειῶν. Οἱ δυνάμεις που παράγουν, εἶνε ἀσύλληπτες στὴν ἀνθρώπινη φαντασί. Ἀναπτύσσουν θεομύησι 50 - 60 εκατομμυρίων βαθμῶν και πᾶσι 10 τρισεκατομμύρια φορὲς μεγαλύτερη ἀπὸ μιά συνθησμένη βόμβα. Ἡ ἡλιγνώδεσι αὐτῆς πίεσις διαπρεταί τόσο μεγάλῃ ἐπὶ ἕνα κλάσμα μόνον τοῦ δευτερολέπτου. Ἀρκεῖ ὅμως γιὰ νὰ δώσθ στὸν ἀσπὸφ φλοῖο τῆς γῆς ἕνα τρομερὸ σφουροκόπημα, που ὁ ἀντικτύπος τοῦ ἐκδηλώνεται εἴτε κοντὰ εἴτε σὲ ἀπόστασι χιλιάδων μιλίων, εἴτε σὺντομα εἴτε μετὰ πολλὰς ἐβδομάδες.

Σημειωτέον ὅτι ἡ περιοχή τῶν νῆσων Μπικίνι, ὅπου γίνονται τὰ πειράματα με' τις ατομικῆς βόμβες, βρίσκεται σὸν σεισμοποθέστερο μέρος τοῦ Εἰρηνικοῦ. Τὸ γεγονός αὐτὸ μεγαλύνει ἀκόμη περισσότερο τὸν κίνδυνο.

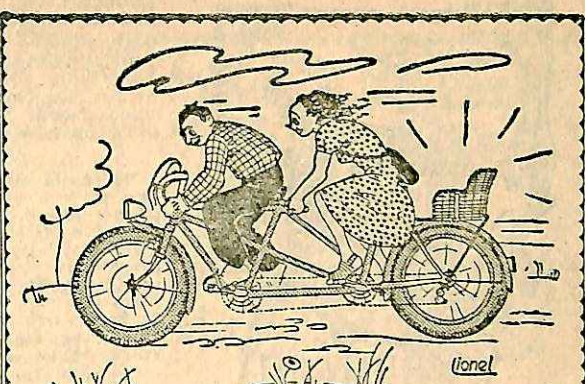
Ἡ ατομικὴ βόμβα μὰς παρέχει τὴ δύνατοττητα νὰ καταστρέψωμε αὐτοστιγμῇ μιά ἐχθρική πόλι κι' ὅποιο δῆποτε μέρος τοῦ κόσμου. Συγκρόδῃποτε μέρος τοῦ κόσμου, ἡ δίκῃς ὅμως θὰ κινδυνεύσθ, ἐκρήξεις μας χώρα ἀπὸ σεισμοὺς, ἐκρήξεις Ἀφαιστειῶν και γιγαντιαία θαλάσσια κύματα.

ΝΤΑ'ΥΖΟΝ ΚΑΡΤΕΡ

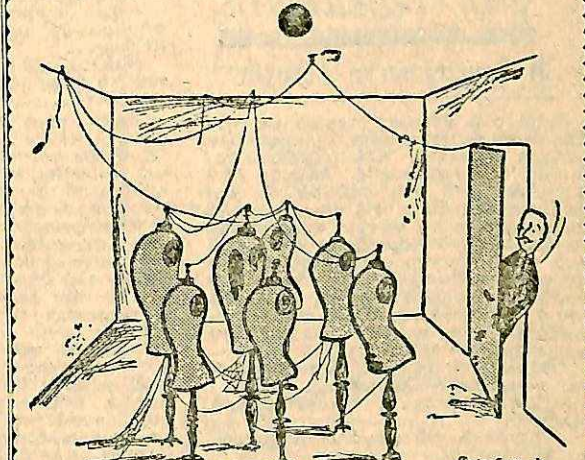
Οἱ καλύτεροι σύζυγοι

Οἱ Ἀμερικανοὶ τρελλοῦνται γιὰ τὴ στατιστική. Καὶ τὸ Ἰνστιτοῦτο Γκάλλουπ ἐνήργησε τελευταῖα μιά ἐρευνα γιὰ νὰ ἐξακριβώσθ ποῖα ἐπαγγέλματα δίνουν τοὺς καλύτερους συζύγους. Σύμφωνα με τὰ ἀποτελέσματα αὐτῆς τῆς ἐρευνῆς, στὴν πρώτη γραμμῇ ἔρχονται οἱ μηχανικοὶ με μιά ἀναλογία 86% καλῶν συζύγων και στὴν τελευταία οἱ ἐμπορικοὶ ἀντιπρόσωποι, με μιά ἀναλογία μόνον 40%. Ἀπὸ τότε που δημοσιεύθησαν αὐτὰ τὰ συμπεράσματα, οἱ μηχανικοὶ ἔγιναν περιζήτητοι και δέχονται ἀναρίθμητες προτάσεις γάμου κάθε μέρα, ἐνὸς ἀντιθέτως οἱ δυστυχισμένοι ἐμπορικοὶ ἀντιπρόσωποι ἀδίκῃ προσπαθοῦν νὰ βροῦν μιά σύζυγο, γιὰτὶ καμιά νέα δὲν θέλει ν' ἀκούσθ τις προτάσεις τὸς.

Δέκα ὁδοῖα ἀπὸ αὐτὰ μετὰ ἐξοικλῶσης δίνουν περὶ τὰ 40.000 ἀσυνλκῆκῃ, τὰ ὅποια ζοῦν ἐπὶ 30 ἡμέρες, τρῶνε 1 τόννο φύλλα μουριάς και σπασιγίζουν κουκούλια βόρων 60 κιλῶν, που ἀποδίδουν τελικά 6 περίπου κιλά μετὰξι ἀκατέρωστος.

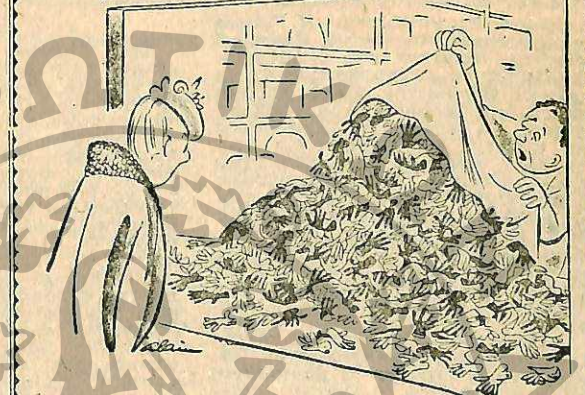

Δὲν κλαίει πιά ὁ υπέμνης. Συνήθως φαίνεται στὸ τραντάγματα...

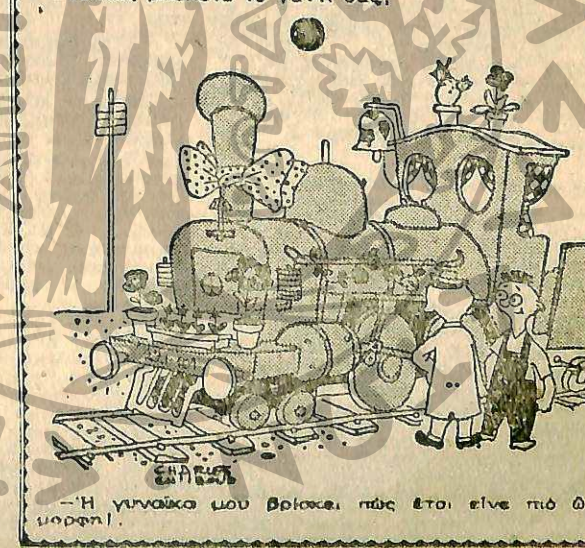

Ο μύθος: Ὁ συγγνώμην, κυρίες μου!

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΑΠΩΛΕΣΘΕΝΤΩΝ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΩΝ

Μήπως βλέπετε τὸ γάντι σας;

Ἡ γυναῖκά μου βρίσκει πῶς εἶνε πιά ὁ μωρόν!

Η ζωγραφισμένη εύτυχια

Μέσα στο φτωχικό ατελιέ με την άρτιστική άκαταστασία, επικρατούσε μόνιμη φτώχεια. Και μόνιμο κέφι όμως. Ο ζωγράφος ο Άλέκος δεν έπαυε ποτέ στα σοβαρά τις δυσκολίες της ζωής. Με το χαμόγελο αντιμετώπιζε τα πάντα, κι εύρισκε το θάρρος να κοιτάσει δλ' αυτά που τόσο συχνά αποτελούσαν την ανθρώπινη δυστυχία. Σ' αυτό τον βοηθούσε πολύ η Γιάννα, το μικρό του αναμμένο μοντέλο, που με συνήθειες τόσο κοντά τώρα να μην παραινέται για τίποτα...

— Ήθελε, να πούμε, ένα καινούργιο φουστάνι η Γιάννα;...
— Πώς το θές;... τη ρωτούσε ο Άλέκος.

— Ευφρηνέ, με μεγάλα πολύχρωμα λουλούδια.
— Τόχεις;...

— Επειδή εκείνος με κέφι τα πινέλλα του, κι έκανε σε λίγο να ξεπεταχτεί απ' το μουσαμά το πιο όμορφο έμπνευ με το πιο φανταχτερά λουλούδια... Κι η Γιάννα, ο κυττούσε απλότητα και μελαγχολικά: Ναι, καλό ήτανε, μα δεν υπήρχε ποτέ τρόπος να γίνει φόρεμα...

Κάποτε έκανε ζέστη. Η Γιάννα προσαρμόσε μάτια να δροσίσει κάνοντας αέρο με ιμάνε εφημερίδα. Ο Άλέκος το κατάλαβε πως ήτανε καθήκον του να της προσφέρει λίγη δροσιά, κι αμέσως τα κσιπάρε: Ζύνωσε το καλοτέμπο κρατώντας την παλέττα και τα πινέλλα του, και σε λίγη ώρα, μπροστά στην καθουρνιστή-ένη Γιάννα ξεπρόβαλε το πιο μαγευτικό ακρογιάλι, με την αμμουδιά του που τη φιλούσε το κύμα, με τους γλάρους που περνούσαν πάνω από τ' άσπρα πανιά των ψαροκάικων... Κι η κτύ-μενούλα η Γιάννα, πόρθερισε πειθάνια δίπλα στο ζωγραφισμένο μουσαμά!

Άλλοτε πάλι, τις κνίριζες παγε-ρές μέρες του χειμώνα όταν το νερόκιον μοσφιάνε τα ραγιαμένα τζαμιά του ατελιέ, τα ραγιαμένα τζαμιά του ατελιέ, η Γιάννα τσου-τούριζε μέσ' στο καλοκαιρινό τσι-τσά, βάζοντας τα χέρια της κάτω απ' τις μασχάλες της... Τότε ο Άλέκος, πλοαίσιζε αποφασιστικά το καλοτέμπο, κι άναβε μια περίφημη λ' υπερή φωτιά στο μουσαμά!... Η Γιάννα την κυττούσε απληρότητα, και... κρύωνε περισσότερο...

Μια παραμονή Πρωτοχρονιάς, ά-πάνω στο σκορφοφωμένο τραπέζι με τα τρία πόδια, βροκόντουσαν ζερόκαμμο. Ο ζωγράφος και το μοντέλο του κάτνε μελαγχολι-τοκρονιάτικη μιζέρια, και μείνανε για πολλήν ώρα σιωπηλά υποστά-στις σορδέλλες, πριν αποφασίσουν να τις βάλουν στο στόμα τους...

— Σήμερα, στην αγορά ήταν ένα σωρό πράγματα... μουρμούρισε η Γιάννα.

— Εάν τί;... ρώτησε ο Άλέκος.
— Νά, γουρνούπουλα, γαλοπού-λες, φρούτα, γλυκά...
— Έχουμε και μεϊς απ' δλ' αυτά... της αποκρίθηκε πειστικά.

Και, πραγματικά, είχανε! Στο

μουσαμά ξεπρόβαλε σε λίγο ένα ροδοκοκκινισμένο χοιρινό μπουτί γαρνιρισμένο με πατάτες... όλα του το συντρόφευε μια γεμιστή γα-λοπούλα... Η Γιάννα κούττεσε ώρα πολλή όλα αυτά τα θύματα ζω-γραφισμένα. Μ' αντί να χορτάσει, ζέσπασε σε κλάματα...

— Η τέχνη συνήθισε εδώ και χιλιά-δες χρόνια να κάνει συχνά παρέα με τη φτώχεια. Ένας κολλιτέχνης δεν είναι μπικάλης. Τα χυδαία πρά-ματα που χορταίνουν το στομάχι, βραίνουν τον άνθρωπο και τον κά-νουνε πλαδαρό και δυσκίνητο... Αυτό προσπαθούσε να κωπ με κά-θε τρόπο στο κεφαλάκι της Γιάν-νας ο Άλέκος. Μα κείνη, τον τελευταίο καιρό ήτανε μόνιμα μελαγχολική...
— Τι έχεις;... τη ρωτούσε αυτός.
— Τίποτα...
— Σωφονικά, της ξέφυγε:
— Κι έλεμπε τόσο δυνατά!...
— Ποιά;...

— Το μονόπετρο που καμάρωσα σήμερα σε μια βιτρίνα της δού-Αιέλου...
— Μπα!... Σε λίγο, το ίδιο μονόπε-τρο το καμάρωνε η Γιάννα και ζω-γραφιστό...

Σηγά - σγά δωσε δλ' αυτά γεμί-σανε την ψυχούλα της παραμόνο. Ένοιαζε δεν εντό τις διαφορές για δλ' α. Ναι, καλή ήταν η φτώχεια, καλό και το κέφι, μα καλά και τα φουστάνια, τα χοιρινά του φουρνι, οι παραγεμιστές γαλοπούλες και τα μονόπετρα, όλα πια ζωγραφισμένα, μα πραγματικά, χειροποίητα... Δού-λεψε πολύ μέσ' στο μουλοαδίκι της η ίδια πώς δλ' αυτά θα φέρνανε ά-ναπότρεπτα τα πράγματα γερατειά της, κι ότι, μαρμένο μια μέρα, θ' έγινε με το παρόνομο πώς δεν είχε ζήσει προτού πεθάνει. Κι όλα μαζί φέρνανε μοιραία τη μεγάλη ά-πόφασι: Ένα βράδυ ο Άλέκος, γυρίζοντας από ατελιέ με μια βέ-γα κι ένα κρεμμυδι, δεν βρφε τη Γιάννα, μα μόνονά ένοι σύντομο γραμματάκι της:

«Φεύγω. Άλέκο. Δεν μπορώ πιά να μένω. Δεν αντέχω να μένω... Δεν θα κέρδιζες και ου τίποτα αν έμεινα... Διώχω για λίγη ζωή. Συ-χώρεσέ με. Είμαι σίγουρη πως θα με ξεχάσεις γρήγορα. Είσαι τόσο φιλόσοφος...»

— Άντιο, Άλέκο, Γιάννα!

Του Άλέκου, τούπεσε πρώτα η βέγγα, δεύτερο το κρεμμυδι, τρίτο το γραμμά. Η Γιάννα είχε φύγει!... Και τώρα;... Τι θα του γέμισε φές το σκοτεινό αυτό ατελιέ;... Τι θα τούδινε θάρρος να τα βαστήξει δ-λα;... Μα η Γιάννα φυσικά!... Πυρετικά, πήρε το μέτρο κρινόνη, κι ζύνωσε το καλοτέμπο. Σε λίγο, το κεφαλάκι της Γιάννας είχε προ-βόλει χαμογελαστό άπάνω στο μου-σαμά. Ο Άλέκος έκτασε άπεναντί και το κούττε. Υστερα, πήρε μια μπουκάλια και κατέθηκε τις άδον-τεςτά σκάλες που χείριζαν τη σο-φίτα του από τη γη. Φύρισε με τη μπουκάλια γειάτη και μίαν άγκολά-λουλούδια. Πόσα λουλούδια!... Κι όλα βερσέ, φυσικά, όπως και το κρασί... Τα σκόρπισε παντού, γύ-ρω έκλεισε καλά το παράθυρο, την πλάτα, κι' ύστερα νέμισε το ποτήρι του.

— Στην υγεία σου, Γιάννα... μου-ρμούρισε, πίνοντας στην υγεία του ζωγραφισμένου κεφαλιού.

— Ήτιε κι' άλλο, κι' άλλο... Στο πέμπτο ποτήρι, ψιθύρισε με γλώσσα μπερδεμένη:

— Ενώ, να σου πω, Γιάννα σε δι-καίο λογώ... Δεν είναι τα ίδια τα ζωγραφισμένα πράματα με τα χειρο-ποίητα... Αυτό το βλέπω μόλις α-πόψε... Σ' έχω μπροστά μου ζω-γραφισμένη, κι όμως μου λείπει... Όπως σου λείπανε και σένα, καύ-μενούλα, το φουστάνι, τα διαμα-νικά, το φαί...

— Υστερ' από δυό - τρία ποτήρια, ζαλισμένος κι' απ' τη δυνατή εώ-διά των λουλουδιών, έγειρε το κεφα-λί του και κοιμήθηκε βαθύτα... Τον βρήκανε την άλλη μέρα πεθαμένο μέσ' στα λουλούδια. Είχε άγκαλιασμένο το καλοτέμπο, κι εί-χε κολλημένα τα χείλια του άπάνω σ' ένα σκέδιο με κρινάκιον μωρό στο μουσαμά. Ήτανε το κεφαλί μιας γυναίκας που χαμογελούσε...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Θά νικηδῇ ἡ φυματίωσις;

Τὰ νεώτερα περίσματα

Οι νεώτερες επιστημονικές κι' ιστορικές μελέτες έχουν αποδείξει ότι η φυματίωσις είναι μια άρρω-στεια παλιά όσο κι' η ανθρωπότητα. Υπήρχε άλλοτε η γνώμη ότι την μετέφεραν στην αμερικανική ήπειρο οι Ευρωπαίοι κατακτητές και άποικοι. Άλλα ο Βενεζουελανός ανθρωπολόγος κι' ιστορικός Άντόνιο Ρεκένα, άρρη εξέτασε ένα πλήθος προϊστορικών σκελετών, διεπίστωσε ότι η φυματίωσις έκανε θραύ-ση στην Αμερική, όπως και στην Αφρική και στην Ευρώπη, πολύ πριν απ' την εποχή του Κολόμβου.

Η φυματίωσις προσβάλλει κατά προτίμητον τους πνεύμονες, αλλά κι' όλα τα άλλα όργανα του σώ-ματος. Το όνομά της προέρχεται απ' τα «φυμάτια», δηλαδή τους μικρούς όγκους που σχηματίζονται μέ-σα στα προσβεβλημένα όργανα. Τα ίδια τα μικρό-δια προκαλούν το σχηματισμό αυτών των όγκων, για να εγκατασταθούν στο έσωτερικό τους σαν μέ-σα σ' ένα ασφαλισμένο φρούριο, και να αναπτυχθού-ν, εις βάρος των κυττάρων που έχουν προσβάλλει.

Όταν τα μικρόδια δεν έχουν ακόμη εγκαταστα-θεί έτσι στα έρρα, η γενική τάνωσις του οργανισμού άρκει για την εξόντωσή τους. Αν όμως η άρρωστεια έχει προχωρήσει, ένας τρόπος θεραπείας της είναι η χειρουργική άφαιρεσις των όγκων που περιέχουν τα μικρόδια. Και πράγματι, η καινούργια αυτή τε-χνική έχει σημειώσει μεγάλες προόδους, ακόμη και σε πνευματικές φυματίωσεις. Ο χειρουργός κόβει ένα μέρος η κι' ολόκληρον τον προσβεβλημένο πνεύμονα, κι' ο άρρωστος γίνεται καλά και ζή με τον άλλον.

Όσο για τα καινούργια φάρμακα κατά της φυμα-τίωσης, βρίσκονται ακόμη στο στάδιο των δοκιμών. Πάντως, οι επιστήμονες σπρίζουν πολλές ελπίδες στην «πρωίνην», στη «τρεπτομυκίνη», στη «σρεπ-τοτρίκίνη» και στην «κλιπομυκίνη».

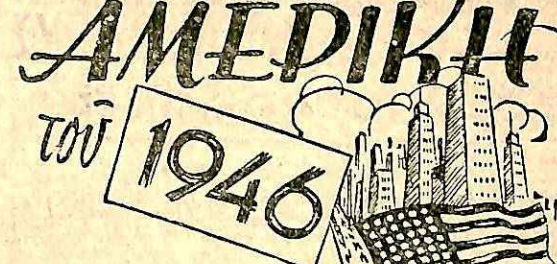
Μέσα στα τελευταία 45 χρόνια, η θνησιμότητα από φυματίωσι έπεσε κατά μέσον όρον στο ένα πέμ-πτον (40 θάνατοι επί 100.000 άτόμων), στις χώρες που δεν υπέρεσαν από τα δεινά του πολέμου. Η σημαντική αυτή νίκη κατά του μικροβίου του Κώχ όρείλεται κυρίως στη διοίτα, στην άνάπαυ, στις χειρουργικές επεμβάσεις, και περισσότερο απ' όλα στην έγκαιρη διάγνωσι της άρρώστειας. Αυτό είναι το σπουδαιότερο: Ν' ανακαλύπτεται η εισβολή του μικροβίου, πριν προλάβει να προκαλέσει μεγάλες θλάδες στον οργανισμό.

Τρία είναι τα μέσα που διατίθενται η 'Επιστήμη για το σκοπό αυτό: η άνάλυσις των πτυέλων, η «δερ-ματοαντίδρασις» (ένα είδος διαγνωστικού έμ-β-ισμού) κι' η ακτινολογική εξέταση. Τα δυό πρώτα όμως δεν δίνουν πάντοτε θετικά άποτελέσματα. Άποκαλύπτουν μόνον αν ο οργανισμός έχει αντι-δράσει κάποτε κατά του μικροβίου του Κώχ, όχι ό-μως κι' αν υπάρχουν μικρόδια εν ενεργεία. Μένει λοιπόν μόνον η ακτινολογική εξέταση. Άλλα κι' αυτή δείχνει τις εκδηλές πια άλλοιώσεις των πνευ-μόνων κι' όχι την πρώτη φάσι της διεσόδσεως των μικροβίων.

Νά γιατί είναι σπουδαιότατο ένα νέο μηχανήμα, που ανακάλυψε ο διάσημος Γάλλος ακτινολόγος Μωρίς Μαρσάλ και που άποκαλύπτει την παραμικρό-τερη μόλυνσι των πνευμόνων, άδρατη για κάθε άλλη μέθοδο ακτινολογικής εξέτασης. Ο δόκτωρ Μαρσάλ έχει αρχίσει τις έργασίες του απ' το 1938. Δεν δίνει δε άκουσι καμμία σέντευξι σε δημοσι-ογράφους γιατί δεν θέλει να κοινολογηί τίποτε για το μηχανήμα του, προτού το τελειοποιήση και το υποβάλη στην 'Ακαδημία Επιστημών. Όστόσο έ-νας Γάλλος ρεπόρτερ κατάρθωσε να μάθη μερικές στοιχειώδεις πληροφορίες για τον τρόπο της λει-τουργίας του.

Άφου περάσουν μέσ' απ' το σώμα του εξεταζο-μένου, οι ακτίνες Χ πέφτουν πάνω σε μια ειδική συσκευή, που ονομάζεται «ραδιοηλεκτρικόν κύττα-ρον». Αυτή τις μεταβάλλει σε άσθενέστατο ηλεκτρι-κό ρεύμα, το οποίο καταπιν ένισχυμένα και κινεί ένα «παλμογράφον» που άποτυπώνει μια συνεχή θεθα-σμένη γραμμή πάνω σ' ένα ευαίσθητο φιλμ. Η γραμμή αυτή αντιπροσωπεύει τους παλμούς του οργάνου που εξετάζεται με το μηχανήμα.

Ός τώρα, ακόμη και με τις ισχυρότερες ακτίνες Χ, δεν είχε παρατηρηθῇ ο παραμικρός παλμός στους πνευμονικούς ιστούς. Όστόσο υπάρχουν τέτοιοι παλμοί, έλαφρότατοι: των λεπτοτάτων αλμοφώνων άγγειών που καταλήγουν μέσα στους πνεύμονες. Το νέο μηχανήμα του δόκτορος Μαρσάλ μπόρεσε να τους άποτυπώση άρκετά εύκρινως πάνω στο φω-τογραφικό φιλμ. Οι παλμοί αυτοί δυνάμυνουν με την είσπνοη κι' εξασθενούν με την έκπνοη. Παρου-σιάζουν δε φανερές κι' άνώμαλες διακυμάνσεις, στο σημείο των πνευμόνων όπου ύπαιχει μια άρχη μόλυνσεως. Έτσι, το μηχανήμα του δόκτορος Μα-ρσάλ άποκαλύπτει άμέσως τη φυματίωσι, στην πρώτη έλαφρότατη εκδήλωσι της, κι' επιτρέπει συνεπώς την έγκαιρη καταπολέμησι της.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΙ «Λαπάδες»

Το καφενείο, όπως το ξέ-ρουμε στην Ευρώπη, είναι ά-γνωστο στις 'Ηνωμ. Πολι-τείες. Γιατί οι 'Αμερικανοί δεν έχουν άφες για χάσι-μο.

Άφου λοιπόν δεν υπάρχουν καφενεία, δεν έχουν τύπους συγκεντρώσεως οι άνθρωποι των γραμμάτων. Έπικοινων-ούν όμως μεταξύ τους μ' έ-να ειδικό, «επαγγελματικό» περιοδικό τους, που το δια-βάζουν όλοι τους κάθε μήνα.

Ο τίτλος του είναι «Ράτερς Ντάτζεστ», δηλαδή «Συν-γραφικός πανδέκτης». Μιλιά το άνοικτες, τρα-βούν την προσοχή σας οι πρώ-τοι τυπες εκδηλώσεις του. Δει-άδες «πρακτορείας» διευθύσι-μενα από παλιούς άποτυπώ-μενους λογοτέχνες, καλούν τους νέους υποψηφίους συγ-γραφείς να τους στείλουν τα έργα τους, μαζι μ' ένα δι-κάκιωμα κρίσεως 5 δολαρί-ων για κάθε 5.000 λέξεις.

Η γνωμάτευσί τους άπόσσο είναι κατά γενικόν κανόνα ά-πογοιτευτική: Βρίσκουν το θέμα άπελπιστικά κοινό, το στυλ άνούσι, την άρθογρα-φία συχνά λανθασμένη, τους διαλόγους άφύσικους, τους χαρακτήρες χλιαρούς, κλπ. Τέλος, προτείνουν στους υπο-ψηφίους συγγραφείς ν' άγο-ράσουν διάφορα ειδικά βι-βλία, έκδόσεως του «πρακτο-ρείου», που θα τους επιτρέ-ψουν να γίνουν σε μερικές βδομάδες άντάτιοι του Ντί-κενς, του Φλωμπέρ η του Ντο-στούεσκου!

Για να πείσθουν οι δύσπι-στοι, η ρεκλάμα του «πρα-κτορείου» συνοδεύεται συχνά από φωτογραφίες και εύχα-ριστήρια γραμμάτα άκείνων, που έσπευγλήθησαν δῆν απ' τις επιβουλές του. Όλοι αὐ-τοί βεβαίως στερεότυπα, δι-έθσαν να κερδίσουν 1.000 και πλέον δολάρια το μήνα με τη φιλολόγητή πα-ραγωγή τους, χωρίς να έγ-καταλείψουν καθόλου τις άλ-λες δουλειές τους. Και τονί-ζουν ότι είναι κάτι άπλοστα-τό, ένα παιγνίδάκι, το να μά-θη κανείς να συγγράφη με τα μάθηματά του «πρακτο-ρείου»...

«Άλλο πάλι «πρακτορείον» προσφέρει 1.000.000 θέματα στους μέλλοντας συγγραφείς, με τιμή έξουτελιστική.

«Ας ξεφυλλίσουμε άκόμη το περιοδικό. Νά κι' ένας κατάλογος των διαφόρων έ-φημερίδων και περιοδικών, με το είδος της συνεργασίας, που άγοράζει καθενα με την τιμή που πληρώνει!

Έρχονται έπειτα οι «λέ-σες του βιβλίου». Αυτές προσφέρουν πολύτιμη βοήθεια στους 'Αμερικανούς συγγρα-φείς. Η παλαιότερη είναι η «Λέσχη του βιβλίου του Μη-νός», με 600.000 μέλη. Μια μικρή έπιτροπή από διανου-μένους έχει το δικτατορικό δικαίωμα, να διαλέγη ένα ή δυό καινούργια βιβλία κάθε μήνα, τα όποια άγοράζουν και διαβάζουν με τυφή έμ-πιστοσύνη όλα τα μέλη!

Και τώρα, που διατίθενται τα δακτυλογραφημένα έργα τους οι 50.000 περίπου άνε-γνωρισμένοι έπαγγελματι-

αι συγγραφείς των 'Ηνωμ. Πολιτειών; Σε δυό κατηγο-ρίες περιοδικών, που άνομά-ζονται, στην «άρρη» του έ-παγγέλματος «άπλο» και «σλίς», δηλαδή χαρτί έφημε-ρίδας και χαρτί γυαλιστερό, περιοδικά λαϊκά και περιοδι-κά έκλεκτά.

Τα δεύτερα, όπως είναι το «Κόλλιερς», το «Κοσμοπολί-ταν», το «Ρέντ Μπουκ» κλπ, όλα με τεράστιες κυκλοφο-ρίες, δημοσιεύουν ένδ' αφέ-ρουμες άκτουαλιτέ (έπικαιρα άρρα) και... άπαισία διη-γήματα. Γιατί οι δυστυχι-μένοι διηγηματογράφοι είναι όπο: εωμένοι να κινηθούν με-σα σ' ένα πλήθος άπαγορευ-σιών! Πρέπει να προσέξουν τις πεποιθήσεις των διαφόρων φανατικών, να σεβάσθουν τις προκαταλήψεις τις σχετικές με τους νέγρους, με τον άλ-κοολισμό, με τις άθέμιτες σε-ξουαλικές σχέσεις, να μη γρά-ψουν για άντικοινωνικά προ-βλήματα ή για άτιμάρητα έγκλημάτα... Οι 'Αμερικα-νοί διηγηματογράφοι μπορούν να συγκριθούν με τα γερικά

άλογα, που γυρίζουν το μαγ-ναστήριό τους, με το κεφαλί σκυφο. Το στάδιο τους συ-νίσταται στην παραγωγή του ίδιου πάντα άδραμίου. Άνού-σιου, άπερίγραπτου «λαπά-γι'» αυτά τα περιοδικά!

Άκόμη άπελπιστικότερη είναι η κατάσταση στα έδι-κά γυναικεία περιοδικά. Οι συνεργάτες τους μαγειρεύ-ουν στερεότυπα σχαλά μυθι-στορήματα, με μιά απ' τις έξις βασικές ύποθέσεις: 1) 'Η φτωχή κοπέλλα που γνω-ρίζει ένα πλούσιο νέο. 2) 'Η νέα έκατομμυριούχος, που ά-ποφέρει απ' τα πλούτη της — την καυμένη! — και παν-τρεύεται ένα σωφόρ. 3) 'Η νέα άκόμη υπέρα, που ζη-λεύει την άρραβωνιαστική της κόρης της. 4) 'Ο τυραν-νικός πατέρας, που λατρεύει την κόρη του και ζηλεύει ό-ταν έκείνη έρωτεύεται ένα κάου-μπό.

Όστόσο, με τέτοιου είδους παραγωγή, οι γνωστές συγ-γραφείς, σαν την Ούρσουλα Κάρροτ ή την Βίγια Ντίλας, κερδίζουν από μια μόνη έπι-φυλλίδα τους περισσότερα γοήματα απ' όσα έβγαλε ο πληθυνσμένος Μπαλζάκ σ' έ-να του τη ζωή! Ένα μυθι-στόρημα τους πληρώνεται περί τα 20.000 δολάρια. Γι' αυτό μυθιστοριογράφοι σαν την Πηλ Μπουκ (Βοα-δέιο Νόμπελ) θυσάζουν την πνευματική τέχνη κι' άνέ-χονται να κακοποιή, να δι-ορθώη, να καταστρέφη τα γοήματά τους ένας άργι-σινάτης ύποταγμένος στη δικτατορία του διευθυντού και του λογοκρίτου. Πουλών-τας την άνεξαρτησία τους, περνούν πλούσια τη ζωή τους. Άλλοι, θα καταντίσαν «φτωχοί κι' άξιολύπητοι» υπο-έμ...

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

Θά ζήσουμε στον αιώνα των δαυμάτων

Τί μας ύπόσχονται διάφοροι έπιστήμονες

συχρόνως, έκαμε λόγο για ένα νέο τύπο αερο-πλάνου που τα πτερά του θα έχουν μήκος μεγα-λύτερο από ένα ποδοσφαιρικό γήπεδο! Μέσα σ' αυτό θα μπορούν να χωρέσουν 150 πρόσωπα. Και, 19 ώρες μετά την άναχώρησι τους απ' τη Νέα Υόρκη, θάχουν φτάσει στη Μόσχα ή στο Ρίο - Τανέιρο. Το ταξίδι ως το Σίδνεϊ της Αύ-στραλίας θα διαρκή 42 ώρες κι' ως τη Σιγκα-πούρη 43. Το πελώριο αυτό αεροπλάνο θα είναι πυραυλοκίνητο και θα πετάη στη στρεσοφαίρα. Όστόσο οι έπιβάτες θα μπορούν ν' άναπνεύ-νουν κανονικά, χωρίς στο τέλος σύστημα διανομής οξυγόνου. 'Η άσφάλεια θα είναι, φυσικά, άπόλυ-τη. Δεν θα ύπάρχη κανείς κίνδυνος από κκο-καίριες, από όύληλη, από βλάβη του μοτέρ...

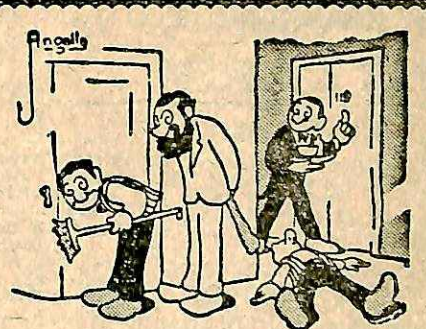
Τα περισσότερα μεκρυνά ταξείδια θα γίνονται τη νύκτα. Δεν πρόκειται να παρανοηθούν οι έ-πιβάτες, γιατί απ' το ύψος που θα πετούν δεν θα μπορούν όπισθήπει να ίδουν κανένα τοπίον. Έκαστο χιλιάδες έναέρια όρμη θα διαστρω-νώνται πάνω στην ύδρόγειο. Και θα χρειασθῇ μια «άστυναμία του αέρα», για να κανονίση την κυ-κλοφορία. Προβλέπεται μάλιστα ότι θα υπάρχουν και... σήματα της τροχαίας (!). Το ράνταρ θα παίξη σπουδαιότατο ρόλο για την άσφάλεια των ταξείδιων με περιπτώσι μεγάλης κακοκαιρίας.

Τέλος, ο δόκτωρ Κλάσκον έξεθέσσε μια ά-κόμη καταπληκτική έφευρεσι της εποχής μας: το «φωτοηλεκτρικό κύτταρον» ή «ηλεκτρικό μά-τι», για το όποιο έχουμε γράψει επανειλημμένως και το όποιο κατορθώνει χιλιά - δυό θαύματα: άνοίγει αυτόματες τις πόρτες, παγώνει το νερό στο ψυγείο του σπιτιού μόλις πλησιάση κανείς για να πιή, παρακολουθεί την κανονική λειτου-ργία των μοτέρ στο έργοστάσι, κλπ. Το παρα-κάτω νόστιμο ανέκδοτο συνοδεύεται με μιά απ' τις άπρόοπτες έφαρμογές του «ηλεκτρικού ματιού»:

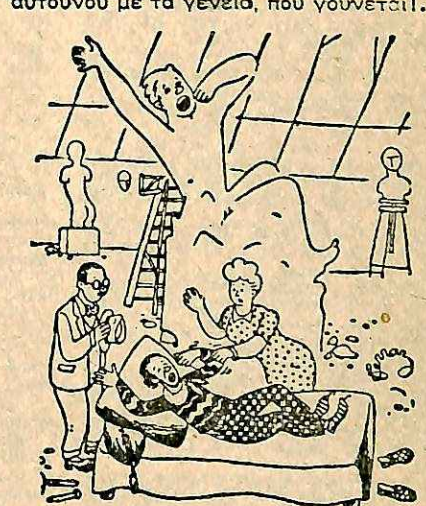
Κεπή τη διανομή του Τσούρτσιλ σ' ένα ξενοδο-χείο του Μαϊάμι, ύπήρχε στο δωμάτιο του ένα κουτί που, όταν το πλησίαζε ο 'Αγγλος πολιτι-κός, γύριζε αυτόμάτως προς το μέρος του, ά-νοίγε και του πρόσφερε ένα θανάσιμο πούρο! Το κουτί αυτό ήταν έφωδιασμένο με «ηλεκτρικό μάτι».

Όταν το πρωτοείδε, ο Τσούρτσιλ δοκίμασε μιά εύχαιρη έκπληξι κι' έπειτα έλεγε με χιούμορ: — Τί αξιοθρόνιστο το ηλεκτρικό μάτι! Αν εί-χε ένα τέτοιο ο Χίτλερ, θάχε ίδη ίσως καθαρώτερα το μέλλον του!...

Ο μηχανικός Κάλεϋ, έπιστήμων και οπόρταμαν

—Ε, Γιώργη, έλο να δῆς τη γυναίκα αυτούου με τα γένεια, που γδύνεται!

—Από την ήμερα που άοκισε αυτό το άγαλμα, γυστάζει διαρκώς!

'Η έκδικησις ΤΗΣ ΖΑΝΙΝ

Πολεμικό διήγημα

Η Γκεσταπώ — τέσσερες Γερμανοί, με γκριζοπράσινες στολές και βαρείες μπόττες — είχε κάμει έφοδο εκείνο το πρωί στην «Πράσινη Άγελαιδα», ένα μικρό στέγη, προς το μέρος του Σαίν Κλου.

Αναζητούσαν τέσσερες νέους, τέσσερες «καμπετόν», που σύχναζαν σ' αυτό το κέντρο. Άλλα δεν ήξεραν παρά τα μικρά ονόματά τους, που μπορεί να μην ήταν και τα πραγματικά: Μαρσέλ, Ρουκέν, Πάολο, Νάρκισος...

Ο Ίδιοκτής του κέντρου τους δήλωσε πως δεν ήταν σε θέση να δώση καμιά πληροφορία.

Επειτα, ήλθε η σειρά της κόρης του, της μικρής Ζανίν. Κι' αυτή επίσης δεν ήξερε περισσότερα από τον πατέρα της.

Συχνά τον τόσο άνθρωποι έδω, είπε. Πως μπορούμε να ξέρουμε τι είναι η τι κάνει ο καθένας απ' αυτούς;

Αυτό εινε σωστό, έκαμε ο άρχηγος της μικρής ομάδος. Άλλα με τον ένα απ' αυτούς σας είδαν μερικές φορές μαζί έξω...

Θέε μου! Την είχαν Ίση, λοιπόν, μαζί με τον Πάολο; Η Ζανίν κατάπιε με κόπο το σάλιο της.

Τυχαίες συναντήσεις, απάντησε. Πρέπει να εινε κανείς ευγενής με τους πελάτες του κέντρου.

Σωστά, είπε και πάλι ο άνθρωπος που διηθούσε την ανάκριση. Καί γυρίζοντας σ' έναν από τους ανθρώπους του ρώτησε: Κάρλ Γκερτς, ψάξτε στο δωμάτιο αυτής της νέας;

Οχι, απάντησε ένας νέος με πρόσωπο αρκετά συμπαθητικό. Πηγαίνω άμεσως.

Αυτή τη φορά η Ζανίν ένοιωσε ένα ρίγος σ' όλο το σώμα της. Γιατί, στην πραγματικότητα, ήταν ο «κούδισμος» μεταξύ των τεσσάρων νέων. Καί σκεπτόταν με τρόπο πως μέσα στο σурτάρι της τουαλέτας της υπήρχαν μερικά χαρτιά αρκετά ύποπτα.

Ο Κάρλ Γκερτς γύρισε έπειτα από μερικά λεπτά.

Δεν βρήκα τίποτε, είπε.

Οι άνθρωποι της Γκεσταπώ έφυγαν. Η Ζανίν έτρεξε άμέσως στο δωμάτιό της. Το σурτάρι της τουαλέτας της ήτανε μισάνοιχτο και τα χαρτιά έλειπαν από μέσα.

Τι έβλεπανε αυτό; Άν ο Κάρλ Γκερτς είχε βρή τα ύποπτα χαρτιά, γιατί δεν την είχε συλλάβει;

Η άπορία της Ζανίν λούηκε την άλλη μέρα. Τη στιγμή που έβγαζε από το σπίτι της, ένας άνθρωπος την πλησίασε.

Ήταν ο Κάρλ Γκερτς με πολιτικά.

Θα ήθελα να σας δω λίγο, δεσποινίς, είπε, μιλώντας γαλλικά.

Η Ζανίν ένοιωσε ένα σφίξιμο στο λαιμό.

Είσαστε λιγάκι απόρκεκτη, είπε ξαφνικά ο Γερμανός.

Και συγχρόνως, έβγαλε από την τσέπη του μερικά χαρτιά. Η Ζανίν τα άνεγκνισσε άμέσως.

Ήταν εκείνα που είχε κάμει την άπειστην ψευδή δήλωση στο σурτάρι της τουαλέτας της.

Ο Κάρλ Γκερτς άναψε ένα σπύρτο και τάκαψε.

Είσαστε πιο ήσυχη τώρα; ρώτησε.

Επειτα άρχισε να της μιλά για τον εαυτό του. Δεν ήταν Γερμανός, αλλά Αυστριακός. Ίσως μάλιστα ήταν περισσότερο «Ελβετός». Κατάγονταν από το Λαντέκ, ένα μικρό χωριό του Τυρόλου.

Αν μιλούσε τόσο καλά τα γαλλικά, ήταν γιατί είχε ζήσει πέντε ολόκληρα χρόνια στο Παρίσι.

Η φωνή του ήταν τρυφερή και το ύφος του πολύ ευγενικό. Δεν μιλούσε κακώς και θα έλεγε την αλήθεια που τον είχαν κάμει να ψεύεται να την σώσει. Άλλ' η Ζανίν τα έμειναν.

Όταν χάρισε ένα χαρτί με δυο καλούς φίλους. Θα έμαθα λεπτότερο σε λίγες μέρες.

Πραγματικά, δυο ημέρες άργότερα, την ώρα που η Ζανίν άνοιγε το παράθυρό της, είδε τον Κάρλ να κόβη βόλτες στο άπέναντι πεζοδρόμιο.

Η νέα ντύθηκε κι' έτρεξε να τον συναντήσει.

Το πρόσωπο του Κάρλ ήταν σκυθρωπό.

— Έχω ένα σοβαρό νέο να σας πω, ψιθύρισε καθώς έστριβαν σ' ένα μικρό δρόμο, που ήταν έντελως έρημος εκείνη την ώρα. Θα μπορούσα, βέβαια, ν'

αφήσω τα πράγματα ν' ακολουθήσουν το δρόμο τους. Άλλα δεν το ήθελα... — Τι συμβαίνει; ρώτησε τρωμαγμένη η Ζανίν.

— Συμψάθε αυτούς τους νέους που ζητούσαμε; Έκαμε ο Κάρλ. Η ύπηρεσία αντικατασκοπείας άνέκαμψε τα ίχνη τους. Πρόκειται να συναντηθούν κάπου σήμερα το πρωί και, όπως καταλαβαίνετε, θα τους συλλάβουν.

— Θεέ μου! ψιθύρισε η νέα. Τι πρέπει να κάμουμε;

— Ίσως θα μπορούσαμε να τους σώσουμε αν είχαμε τον τρόπο να τους ειδοποιήσουμε να μην πάνε σ' αυτή τη συνάντηση, είπε ο Κάρλ. Άφου όμως δεν ξέρετε τη διεύθυνση τους...

Τα μάτια της Ζανίν έλαμψαν.

— Πως όχι; Έκαμε. Δεν σας είπα την αλήθεια την άλλη φορά... Θα ειδοποιήσω τον Πάολο, που έργάζεται στο κατάντημα του Σωλή, στο Σαίν-Ντενί...

Τρέχω άμέσως...

— Όχι, είπε ο Κάρλ. Αυτό θα ήταν επικίνδυνο, γιατί μπορεί να σας Ίδουν και να σας ύποπτευθουν. Θα φροντίσω να ειδοποιήσω έναν τον Πάολο...

Σείς, Κάρλ; Τι καλός που είσαι...

— Άρκει μόνο να προφθάσω, είπεν ο Κάρλ.

Το ύφος του δεν άφινε καμιά αμφιβολία για την ειλικρίνειά του.

Πως θα μπορούσα να μάθω το άποτέλεσμα; ρώτησε δειλά η νέα.

— Ελάτε το βράδυ στις 7 στο «Σολντατενχάιμ» της οδού Μαντελέν...

Χωρίσθηκαν μ' ένα δυνατό σφίξιμο των χεριών.

Πόσο άτέλειωτες φάνηκαν οι άρες εκείνη την ημέρα στη Ζανίν!

Το άπενυμα, από έναρσις, άρχισε κι' όλος να κάνει την τουαλέττα της. Βισζόταν να τρέξει στο ραντεβού που είχε με τον Κάρλ, για να μάθι αν είχε κατορθώσει να σώσει τους συντρόφους της.

Ξαφνικά, κατά τις πέντε, είδε την πόρτα του δωματίου της ν' άνοιξη. Ο Μαρσέλ, ο ένας από τους τέσσερες, βρισκόταν μπροστά της.

— Άθλια! Έκαμε, ριχνοντάς της ένα βλέμμα γεμάτο μίσος.

Η Ζανίν τον κοίταξε έκπληκτη.

— Τι συμβαίνει, Μαρσέλ; ρώτησε.

— Το ξέρεις καλύτερα από μένα, απάντησε εκείνος. Έπιασαν τον Πάολο...

Πως εινε δυνατόν; άπόρησε η Ζανίν.

— Τοιμάς και να ρωτάς ακόμη, άφου εσύ τον πρόδωσες; είπε ο Μαρσέλ.

Η Ζανίν κατάλαβε άμέσως τα πάντα. Ο Κάρλ την είχε ξεγελάσει, παριστάνοντας το σурτάρι, για να μάθι τη διεύθυνση του Πάολο. Με δάκρυα στα μάτια, άφήγηθηκε τότε τα πάντα στον Μαρσέλ.

— Θα ήθελα να ήταν άληθινά όλα αυτά, της είπε εκείνος. Όπως είπατε, έτοιμάσου να μ' ακολουθήσεις... Οι σύντροφοί σε κατεδίκαναν...

Άλλα ξαφνικά, άλλαξε γνώμη.

— Πρόκειται να ξαναβιθίς το Γερμανό σου; ρώτησε.

— Ναί, απάντησε η Ζανίν. Είχαμε συμφωνήσει να περάσω να τον ζητήσω από το «Σολντατενχάιμ» της οδού Μαντελέν.

— Τι ώρα;

— Στις έπτά.

— Στις έπτά! Το κέντρο θα εινε γεμάτο από Γερμανούς!

Ο Μαρσέλ έμεινε σκεπτικός μερικές στιγμές. Έπειτα ρώτησε:

— Είσαι πρόθυμη να κάμεις κάτι που θα σε εξίλειωση στα μάτια των συντρόφων;

— Ναί, απάντησε η Ζανίν.

— Τότε, θα συναντηθούμε στις έπτά παρά τέταρτο στη στάση Ρεωμόν. Εινε περιττό να πάρης μαζί σου τσάντα θά σου δώσω μια μικρή βαλίτσα...

— Καί τι πρέπει να κάμω;

— Θα άποθέσεις κάπου αυτή τη βαλίτσα... μέσα στο «Σολντατενχάιμ».

Σε μια γωνία ή σ' ένα κάθισμα. Το πρόβλημα εινε άδιάφορο... Έπειτα, θα βρής μια πρόφαση για να βγής έξω... Πες στο Γερμανό σου ότι έχεις μια μικρή δουλειά και ότι θα ξαναγυρίσεις... Φυσικά, θ' άφήγησε τη βαλίτσα... Θα σε περιμένω μέσα σ' ένα αυτοκίνητο στη γωνία της οδού Σωφφάρ και θα φύγωμε άμέσως.

— Έκείνο το βράδυ, μια τρομακτική έκρηξη μετέβαλε σε συντριμμα το «Σολντατενχάιμ» της οδού Μαντελέν. Σαράντα Γερμανοί είχαν βρή το θάνατο κάτω απ' αυτά.

Η Ζανίν είχε έκδικηθεί.

Άλλ' ο Μαρσέλ άδικα την περιέμενε στη γωνία της οδού Σωφφάρ. Η νέα είχε προτιμήσει να πεθάνη μαζί με τους μισητούς έχθρους της πατρίδας της.

ΜΑΡΙΣ ΝΟΥΡΥ

Η ΥΓΙΕΙΝΗ της ήλιοθεραπείας

Πότε ωφελεί και πότε βλάπτει

Ένα θαλάσσιο λουτρό κατά τους μήνες του καλοκαιριού δεν εινε νοητό χωρίς το άπαραίτητο συμπλήρωμα του: ένα ήλιολουτρό μικρής ή μεγάλης διάρκειας.

Άλλα χρειάζεται μεγάλη προσοχή στο ζήτημα αυτό. Γιατί τα ήλιολουτρα, από ωφέλιμα που εινε, μπορεί να άποθουν βλαβερά και κάποτε μάλιστα άόλεθρα.

Ο ήλιος έχει βέβαια άνοσημοθώπτες θεραπευτικές ιδιότητες. Σκοτώνει τα μικρόβια. Ύποδοθεί την έπιδράση των ηλίων, θεραπεύει άποτελεσματικά ώριμμένες δερματολογικές παθήσεις όπως εινε οι άκμές του προσώπου, που εινε τόσο συνηθισμένες στις νέες μετξύ της ηλικίας των 13 και 19 χρόνων. Έπιδρά στις διάφορες έλλογανές της ύλης μέσα στον οργανισμό μας και ιδίως στο άσβεστιού. Σ' αυτή την έπιδράση του όφελονται τα άριστα άποτέλεσματα που επιτυγχάνονται στη θεραπεία της ρυματισμού των δοντών και των γονγυλιών, του ραχτισμού, των παραμορφώσεων της σπονδυλικής στήλης κλπ.

Άλλ' ο ήλιος άνήκει στην κατηγορία των έξαιρετικά δραστικών θεραπευτικών μέσων, που η χρήση τους άπαιτεί μεγάλη προσοχή.

Η ήλιος, οι έρεθισμοί του δέρματος, ή φανούρα κτλ. εινε τα λιγώτερο σημαντικά από τα δυσάρεστα έπακόλουθα που ύποχουν να προκύθουν από μια κακή χρήση των θεραπευτικών ιδιοτήτων του ήλιου.

Μία μακρά παρομονή κάτω από την έπιδραση των άκτινών του καλοκαιριτικού ήλιου μπορεί να προκαλέσει άιμόπτυσι σε άτομα που πάσχουν από πνευμονική φυματίωση. Έπίσης σε άτομα άδύνατα παρτιρείται πτώσις της άρτηρικής πίεσης και ταχυπαλμία. Σε άλλα, ένα παρατεινόμενο ήλιολουτρό προκαλεί την άναπτύξη χοληστερίνης, που μπορεί να έχη ως άποτέλεσμα την έμφανιση καρκίνου του δέρματος. Η έπιπεφυκίτις εινε επίσης μία από τις πιο δυσάρεστες συνέπειες της ήλιοθεραπείας. Τέλος, ο κλονισμός του νευρικού συστήματος, που κάποτε εινε πολύ σοβαρός.

Άλλα και για τα ύγιη και ρωμαλέα άτομα εινε άπαραίτητες μερικές στοιχειώδεις προφυλάξεις.

Πρώτο-πρώτο εινε καλό να ξέρετε πως εινε επικίνδυνο να έκτιθεσθε στον ήλιο μετά το φαγητό και μάλιστα καθ' όλο το διάστημα που διαρκεί η χώνευσις. Το άποτέλεσμα θα εινε ένας δυνατός και μακράς διάρκειας πονοκέφαλος και ειδικώτερα για τις γυναίκες ένας έρεθισμός και ένα κοκκίνισμα ολόκληρου του προσώπου των, που δεν εινε βέβαια καθόλου ευχάριστα.

Ένα άλλο σάβλομ εκείνων που πηγαίνουν στις πλάζ εινε ότι έπαλώνονται τα μπουρμπου, γιατί εινε άδύνατο να άνδρουν την καυστική έπαφή της άμμου πάνω στη ράχη των.

Η θέσις αυτή όμως έχει το μειονέκτημα ότι παρεμποδίζει την άναπνοή και έπί πλέον μάς άναγκάζει να άναπνέουμε το μολυσμένο αέρα που βρίσκεται στην έπιφάνεια της γης.

Ένα άλλο μειονέκτημα εινε ότι ή άντανάκλασις της άμμου έρεθίζει τα μάτια και προκαλεί έπιπεφυκίτιδα.

Το προτιμώτερο θα ήταν λοιπόν να έπαλύνεσθε πάνω σε μια κουβέτα σκούρου χρώματος και άκόμη καλύτερο πάνω σε μια ψάθα, που έπιτρέπει την κυκλοφορία του αέρος.

Το καπέλλο στο κεφάλι εινε επίσης άπαραίτητο. Θα έπρεπε μάλιστα να έχη αρκετά πλατιά («μπόρ») για να προφυλάσσει και τον τράχηλο. Για τις γυναίκες το καπέλλο έπιβάλλεται και για έναν άλλο λόγο ακόμη: Τις γυτύνει από ένα σφοδρό μορφασμό, που σχηματίζουν σιγά-σιγά βαθιές ρυτίδες γύρω από τα χείλη και τα μάτια των.

Ίδου τώρα και μερικές άλλες συμβουλές: Μην μένετε άκίνητοι σαν γαλάμια όταν παίρνετε ένα ήλιολουτρό. Γιατί το αίμα σας κυλάει τότε πολύ άργα και μπορεί να κρύστετε στα μέρη που δεν προσβάλλονται από τις άκτινες του ήλιου. Πρέπει να κάνετε κάθε τόσο μερικές κινήσεις.

Μην προσπαθείτε, από άνομησιμό, να παρσιστήτε πως ο ήλιος δεν σας πειράζει. Τούτοαντίον πρέπει ν' άρχισετε να έξοικισίνεσθε σιγά-σιγά μαζί του, έκθέτοντας κάθε μέρα μεγαλύτερο μέρος του σώματός σας στις άκτινες του.

Μην κοιμάσθε ποτέ κάτω από τον ήλιο και άν άκόμη το κεφάλι σας εινε προσυληγμένο. Διακόψετε τα ήλιολουτρα στο πρώτο δυσάρεστο σύμπτωμα, όπως εινε ή άφρονος έπιδρωσις, ή ταχυπαλμία, ή άυπνία κλπ. και συμβουλευθείτε άμέσως το γιατρό σας.

Οι γυναίκες έχουν δυο χαμόγελα, το χαμόγελο των χειλιών και το χαμόγελο των ματιών. Το πρώτο εινε για όλους, το δεύτερο μονάχα για έναν.

Ο άνδρεϊός άδιαφορεί για το θάνατο. Ο δειλός τον ύπομνει και ο δυστυχισμένος τον έπιζητεί.

Χρώματα στην όθονη

Το μυστικό της μεθόδου «άγκραφοκόλδρ»

Τελευταίως συνέθε ένα άπο τα περίεργα έπιτεύγματα του... είρημικό πολέμο! Έννοουμε δηλαδή τον οικονομικό πόλεμο, που δεν χρησιμοποιεί κανένα ούτε άτομικές βόμβες, άλλα δεν εινε λιγώτερο άδυσώπητος απ' τον άλλον...

Οι Άγγλοι κι' οι Άμερικανοί προσπαθούσαν από άρκετον καιρό να τελειοποιήσουν τη μέθοδο «τεχνικόκόλδρ», δηλαδή την «τεχνική της παραγωγής έγχρωμων φίλμ». Σκέφθηκαν λοιπόν ότι θα μπορούσαν να έκμεταλλεύθουν το μυστικό της γεωμετρικής μεθόδου «άγκραφοκόλδρ», που θεωρείται άπλούστερη και φθηνότερη.

Πράγματι, ξεκίνησε απ' την Άμερική μια άποστολή ειδίκων, με έπικεφαλή τον Νόβαν Γκόλντεν. Μία άλλη έφυγε απ' την Άγγλία, με άρχηγό της, τον Ουάλτερ Χάρκουρ. Κι' οι δυο είχαν σκοπό να μεταφέρουν στη χώρα τους τα γεωμετρικά τεχνικά μυστικά.

Οι άναφορές που υπέβαλαν στην έπιτροπή τους, περιείχαν τις λίγες πληροφορίες που είχαν κατορθώσει να συγκεντρώσουν. Δεν είχαν όμως μπόρει να μάθουν τις κυριώτερες λεπτομέρειες της μεθόδου «άγκραφοκόλδρ». Τα γεωμετρικά στυντία έγχρωμων κινηματογραφικών βρίσκονται στη ρωσική ζώνη κα τοχίς, κι' έτσι οι Ρώσοι είχαν πάρει πια τα μυστικά τους ως λεία πολέμου, και τα είχαν μεταφέρει στη Σοβιετική Ένωσις, πολύ πριν φτάσουν εκεί οι Άγγλοαμερικανοί ειδικοί. Είχαν νικήσει στη μικρή αυτή μάχη, που έδειχνε καθαρά πόσο σπουδαία ήταν άποδίδουν οι έδευτητές της παγκοσμίου οικονομίας στο μέλλον του έγχρωμου κινηματογράφου.

Τα χρώματα έκαμαν την έμφανισή τους στον κινηματογράφο πριν απ' τον ήχο. Μόλις είχε γεννηθί το φίλμ, οι ειδικοί άρχισαν τις προσπάθειές τους, για να το κάμουν πιο όμοιο με τη ζωή, δίνοντας στις φωτογραφίες των άντικείμενων τα φυσικά τους χρώματα. Ύπαρχουν ταινίες γυρισμένες από 30ετίας, με δυνατός χρωματισμούς κόκκινους, πράσιους, κίτρινους — σωστό όργιο άφύσικων χρωμάτων, σαν έκείνα που βλέπουμε στις πολλές καρμποστάλ. Θέλοντας να μιμηθουν τη ζωή, τα φίλμ αυτά την παραμορφώναν, μεταβάλλοντας την πραγματικότητα σε εικόνες για παιδιά κα βέλια...

Μέσα στα 30 έόμεια χρόνια, ο έγχρωμος κινηματογράφος σημείωσε άσημαντες προόδους, τόσο στην Άμερική όσο και στην Εύρώπη. Έλχιόταν χρωματιστά φίλμ άξια τον κόπο, όπως π. χ. ο «Ρομπέν των Δασών» και ο «Έκδικητής».

Εινε χαρακτηριστικό το έξης άσθεντικό άνέκδοτο της εποχής αυτής: Κάποιος πλούσιος Άμερικανός βιομήχανος ήταν τρελλά έρωτευμένος και άραβόανισσινος με μια ήθοποιό της όθονης. Όταν την είδε δίως σ' ένα έγχρωμο φίλμ, με το πρόσαιο της κίτρινο... σαν την άχρα — αυτό το άνταισθητικό χρώμα έπαιρνε στην όθονη το άνθρώπινο δέρμα — έχασε κάθε ιδέα και διέλυσε τον άραβόνα του!

Εινε άκόμη άνυπαντρός. Όπως βεβαιώνει ο ίδιος, είχε πάντοτε το όνειρο ν' άποκτήσει τρία

σε σκηνή παρουσιάζει άπτετευτες δυσχέρειες, δεδομένου ότι το άνθρωπινο μάτι μπορεί να διακρίνη μεταξύ τους 10.000 διάφορα χρώματα και άποχρώσεις. Εύτως για τους τεχνικούς των φίλμ, οι μηχανές λήψης, «τεχνικόκόλδρ» μπορούν ν' άποτυπώσουν μόνο 1.000 διάφορα χρώματα.

Όσο για τις δαπάνες, άρκει να πούμε ότι οι πρόσολες μόνο — οι όποιοι πρέπει άπαραίτητως να εινε με κάρβουνα, για να γίνουν άρκετά έντασι — κοστίζουν περίσσοτερο από 1.000 δολάρια ο ένας, κι' ή λειτουργία τους στοιχίζει έκατοντάδες δολάρια την ημέρα!

Εκεί που πρωτοπέτυχε λαμπρά άποτέλεσματα ο έγχρωμος κινηματογράφος, εινε στο Μίκυ-Μάους. Γιατί σ' αυτά δεν έπρόκειτο ν' άποδύση την πραγματικότητα, άλλα να την έρευνή.

Η φαντασία των παραγωγών μπορούσε να δουλέψι έλεύθερα και να χρησιμοποιήση πια να γυρίση περισσότερα απ' τα 7% των φίλμ που παράγει γενικά το Χόλλυγουντ. Σχεδίαζε άόσσο να διπλασιάση την άπόδοσή της, ενώ συγχρόνως κι' άρκετές άλλες έταιρείες έργάζονται έντατικά, για να βρουν και να έφαρμίσουν δικές τους μεθόδους έγχρωμου κινηματογραφής.

Πάντως, το γύρισμα των έγχρωμων φίλμ εινε πολύπλοκο, κοστιαστικό και πολυδάπανο. Η έκλογη των καταλλήλων χρωμάτων για κά-

Κινηματογραφικά νέα

Από την ημέρα της άπελευθέρωσης προσεδήθησαν στην Πράγα 271 φίλμ ξένης προέλευσης: 125 άγγλικά, 121 ρωσικά, 22 γαλλικά και 3 άμερικανικά.

★ Ο Λιονέλ Άτγουιλ πέθανε σε ηλικία 61 ετών. Τα τελευταία του φίλμ ήταν «Σιόδρον προσηυμένη», «Κάπταιν Μπλουντ», «Τιός του φρανκεστάιν», «Σκύλος των Μπάσκερβιλ» και μερικά άλλα.

★ Άμέσως μετά την άποστράτευσι του ο Μίκυ Ρούνεθ θά γυρίση δυο φίλμ της σειράς «Άντρέ Χάρντυ».

★ Ύστερα από άπουσία τεσσάρων ολόκληρων ετών, ο Ρικάρντο Κορτές ξαναγυρίζει στον κινηματογράφο.

★ Ο όρεντύ Μπαρτόλομιο που εινε σήμερα ηλικίας 22 ετών, παντρεύτηκε πρό ημερών την κυρία Μάελυ Ντάνιελ, διαξενυμένην και ηλικίας 28 ετών.

★ Η Λιλίαν Φονταίν, υπτέρα της Τζόαν Φονταίν και της Όλβια ντε Χάβιλλαντ, θα παίξη στην όθονη το ρόλο της μητέρας της Πωλντ Γκοντάρ.

★ Ο Τένν Ράιμοντ άποστρατεύθηκε και ξαναγυρίζει στα στυντία. Θα πρωταγωνιστήση μαζί με τον Μπράιαν Άκερν στο φίλμ «Τι ζήτησε ή Νάνσυ».

★ Ο σύζυγος της Γκριντ Μπέρνχαιμ εινε ο όδοινογιστράς Πέτερ Λιντστρουμ.

★ Το φίλμ της Γουόρνερ «Ζωή με τον πατέρα» θα μάς παρουσιάση έμμένο για πρώτη φορά το ζευγάρι Ίρεν Ντάν - Ουίλιαμ Πάουελ.

★ Η Άνν Μίλλερ, ηλικίας 27 ετών, παντρεύτηκε στο Μοντενέο της Καλιφορνίας τον Ρίξ Δεβελιν Μίλνερ.

★ Τα φίλμ που κέρδιαν τα πρώτα βραβεία από το 1939 και έντεθεν εινε τα έξης: 1939: «Όσα παίρνει ο άνεμος» έγχρωμο. 1940: «Ρεβέκκα», 1941: «Η πρσίονη κοιλάδο». 1942: «Κύριος Μίνιθερ». 1943: «Καροπλάγκαν». 1944: «Άκολουθώντας το δρόμο μου». και το 1945: «Χάμένο Γουίτκ - Εντ».

πράγματι: ένα σκυλί, ένα μωρό κι' ένα σπιτί! Κι' όμως δεν έχει κανένα απ' αυτά...

Ο πατέρας του εινε ένας σωματώδης και στρογγυλοπόσπος κτηματίας απ' το Νιούπορτσον, περὶ τα 8.000 θερμά γράμματα τη βδομάδα από τις θέσεις του, προ πάντων δε από κοριτσίς 12 - 18 ετών. Κανείς άλλος των δε από κοριτσίς ποτέ τέτοιο ρεστό Χόλλυγουντ δεν ύπομεινε τέτοιους υπογράφε πολλών έκατοντάδων κοριτσιών συγχρόνως!

Όταν έμφανισθί κάπου, τον πολιορκούν οι νεαρώτατες θαυμάστριές του και το μαντήλι του, ά- για ένδυμιο τη γραβάτα του σασκακιά του. Ο ύστερος αυτός θαυμασμός τον ευχαριστεί και τον βοθίζει συγχρόνως... Πολλές φορές βρίσκει γράμματα καρφωμένα στην πόρτα του γκαράζ του ή τυλιγμένα γύρω στην μπουκλά του γάλατος που άφινει κάθε μέρα ο γαλαστής έξω απ' την πόρτα του. Κάποτε, όμάδες κοριτσιών πετροβολούν τα παράθυρα της κρεβατοκάμαρας του στις 3 τη νύκτα!

Έπαναλαμβάνεται όλησθ και μ' αυτόν το ίδιο φαινόμενον (άμαρικής λατρείας) που πρωτοπαρτηρήθηκε με τον έξαιρετικό τραγουδιστή της όθονης φράγκ Σινάτρα. Ο Τζόνσον εινε έντελως άντίθετος τύπος απ' το μικρόκαμμένο Σινάτρα. Έχει άνάστημα 1,85 και πρέπει να κάνει δίαιτα για να μην περάση τις 70 άκάδες. Φοτόσσο, στα 29 του χρόνια, έχει μείνει άπλός κι' άφελος σαν παιδί. Τον άρέσει να μασάρ ταίκες, να κοιμάται γυμνός στο κρεβάτι, να σκάνη τα παντελόνια του ως το γόνατο όταν κάθεται να μιλήσει με κάποιον, να τρώη λικουδιές και παγωτό στα χωνάκια, να πηγαίνει στο τοίρκο και να χαζεύη έμπρός στα ήλεκτρικά φωτεινά σήματα των κεντρικών σταυροδρόμιών. «Η μανία του εινε να μαζεύη αυτογράφα συναδέλφων του. Όταν έργάζεται, κολλάει κάποτε την ταίκα του πίσω απ' το αυτί του, πριν ποζάρη έμπρός στην κινηματογραφική μηχανή!...

Άλλα και στα φίλμ του παίζει ρόλους άνάλογους προς τον τύπο του. Εμφανίζεται ως ένας υφραίος νέος με στολή, ίκανός για κάθε ήρωισμό πάνω σ' ένα άεροπλάνο, άλλα δειλός και άδύος όταν βρεθί έμπρός σ' ένα θηλυκό... Στην πραγματικότητα, ή συμπεριφορά του προς τις γυναίκες χαρακτηρίζεται από σεβασμό, ευγένεια... κι' έπιφυλακτικότητα. Χορεύει καλά κι' άγαπεί ιδιαίτερω τη ρουμπά. Κάνει πολύ ευχάριστη συντηρεία.

Εινε άκόμη άνυπαντρός. Όπως βεβαιώνει ο ίδιος, είχε πάντοτε το όνειρο ν' άποκτήσει τρία

δίκης καταγωγής. Η γυνώικα του τον έγκατέλειψε όταν ο Βάν ήταν ακόμη μικρό παιδάκι, και πήγε να έγκαταστήθι στο Μπροντγουάι. Έτσι, ο Βάν πέρασε τα παιδικά του χρόνια μαζί με τον πατέρα του και με τη γυνώικα του — μια γεροντίσσια παλαιών άρχων που φορούσε μαύρο ταβά και μεταχειριζόταν για άρωμα ένα νερό άνδρων πορτοκαλιές. Το ίδιο άρωμα χρησιμοποιεί άκόμη ο Βάν, γι' άναμνήσι της καλής γυνώικας του.

Σε μια σχολική θεατρική παράστασι, ο Βάν έπαιξε μ' έπιτυχία ένα νούμερο χορού και τραγουδιού κι' άπέσπασε τα γενικά συγχαρητήρια.

Το 1935, πηγε στη Ν. Υόρκη. Ήταν τότε 19 ετών. Τα έόμεια έξη χρόνια υπήρξαν τα δυσκολώτερα και συγχρόνως, τα σπουδαιώτερα της ζωής του. Έμεινε συχνά χωρίς δουλειά, περνώντας την ημέρα του μ' ένα ραντούτς και μια πορτοκαλάδα. Η πρώτη έργασία του ήταν σ' ένα θέατρο του Γκρινουίτς Βιλλντ, όπου έπαιζε επί 6 βδομάδες... και πληρώθηκε για μια μόνον! Άλλοτε πάλι, σε μια φάρα με τους κομικούς Άμπιτ και Κουτέλλο, έπαιρνε 45 δολάρια τη βδομάδα για να τον χτυπούν πέντε φορές την ημέρα στο πρόσωπο με τη λαβή ενός πιστολίου...

Θα έγκατέλειπε ίσως το στάδιο του ήθοποιού, αν δεν τούδινε κουράγιο και δεν γαλβάνιζε τις φιλοδοξίες του μια μικρή φιλενάδα του. Μετά τη διάλυσι ενός θιάσου, είχε βρεθί και πάλι χωρίς δουλειά, όταν ένας πρόκτυπος της έταιρείας Γουόρνερ Μπρός του πρότεινε να πληρωνεται 250 δολάρια τη βδομάδα, για να χρησιμοποιείται όταν θα παρουσιαζόταν άνάνη. Ο Βάν δέχθηκε κι' έζησε σ' οι ολόκληρους μήνες χωρίς να έργασθί καθόλου. Κατόπιν ή Γουόρνερ τον κάλεσε στο Χόλλυγουντ και του άνέθεσε ένα μικρό ρόλο σε κάποιο άστυνομικό φίλμ. Άφου τελείωσε και πληρώθηκε, ο Βάν ήταν έτοιμος να γυρίση στη Ν. Υόρκη. Τόν έμποδισε τότε μια παλιά γνώστη του, ή ήθοποιός Δούσιλ Μπάλλ, ή όποια τον συνέσπασε στο διευθυτή των στυντιό της «Μέτρο».

Έτσι ο Βάν έργάζεταν από τότε για την έταιρεία αυτή. Σήμερα πληρώνεται 750 δολάρια τη βδομάδα. Το έόμεινο όμως συμβόλαιο του πρόκειται ν' άνεβή στις 4.000 δολάρια. Τα έόμεινα του απ' το ραδιόφωνο συμπληρώνουν τα εισοδήματά του. Το περίεργο εινε ότι ο τόσο δημοφιλής αυτός ήθοποιός δεν έπαιζε ποτέ ως τώρα ρόλο άστέρος σ' ένα πραγματικά μεγάλο φίλμ!

ΟΙ ΙΕΡΕΙΕΙΣ της 'Αφροδίτης

«Απ' τα αρχαία ακόμη χρόνια, οι έταίρες υπέστησαν κάθε είδους μαρτύρια, κατωδίσεις κι' εξευτελισμούς, μέσα σε κοινωνίες σεμνότητες και διπρόσωπες, που ανανήρριζαν ως αναγκαίο το επάγγελμα τους κι' όμως τους έφερόντο με σκληρότητα κι' απανθρωπιά.

Ο θεσμός αυτός επισημοποιήθηκε για πρώτη φορά στην αρχαία Ελλάδα απ' το σοφό νομοθέτη Σόλωνα, ο οποίος αγόρασε σκλάβες απ' την Ασία, για λογαριασμό της Αθηναϊκής Δημοκρατίας, και τις περιόρισε σε ειδικά σπείρια, κοντά στο λιμάνι της πόλεως. Τα σπείρια αυτά ήταν δούλα ιερά κι' απαραβίαστα. Ο πατέρας δεν μπορούσε ν' αναζητήσει εκεί το γιού του, ούτε ο σύζυγος την άπιστη γυναίκα του, ούτε ο δανειστής τον όφειλέτη του.

Οι έταίρες της αρχαίας Ελλάδας ώφειλαν ν' υπακούσαν με ιδιαίτερο τρόπο, για να διακρίνονται απ' τις άλλες γυναίκες. Έβρασαν κίτρινα τα μαλλιά τους και τα στόλιζαν με τριαντάφυλλα.

Αλλά κι' αργότερα, στη Ρώμη, ήταν υποχρεωτικό, με σύσπρες ποινές, να ξεχωρίζουν οι έταίρες με το ντύσιμό τους, φορούσαν μαύλα στο κεφάλι μια μπέρα—που έγινε αργότερα θρησκευτικό συμβόλο. Το φόρεμά τους ήταν κάποτε διαφανές κι' άσπρες να διακρίνονται τα θηλυτικά των κορμιών τους. Τα παπούτσια τους είχαν άσπρη κόκκινα, ως δούτο ο αυτοκράτορας Αύρηλιανός προώρισε για τον εαυτό του μόνον το χρώμα αυτό.

Οι διάφοροι Ρωμαίοι αυτοκράτορες επέβαλαν στις έταίρες σύσπρες περιορισμούς, ενώ οι ίδιοι έδιναν το παράδειγμα της ανηθικότητας. Ο Κ. Αλβινούλας π.χ. τις εφορολόγησε βαρύν, για να σταματήσουν το επάγγελμά τους, ενώ συγχρόνως ήθελε να τον περιβόησαν στο γένος του κοπέλλες νυνίκες, και παρουσίαζε τη γυναίκα του Κορνήλια ολόγυμνη στους φίλους του. Ο Διοματιανός συζούσε παράνομα με την ανήλικη του, έστειλε όμως στη φυλακή και στη μαρτυρία τις έταίρες για την παραμικρή παράβαση των διαταγμάτων του...

Οι ρωμαϊκοί νόμοι για τις έταίρες διήρκεσαν ως ότου κατέρρευσαν η αυτοκρατορία της Δύσεως. Έως απ' αυτούς, τον οποίο κατήντησε ο Θεοδόσιος, κατεδίκασε την παραμικρή παράβαση...

Αμειλικτες και ακληρότατες ήταν οι διατάξεις του θρησκευτικού (Κωδικός του Α. Απριλίου), που ασπρούσαν τις έταίρες. Το επάγγελμά αυτό ήταν ασύστητα απαγορευμένο. Όσες γυναίκες το εξακούσαν κρυφά ή έτιμωρούντο με μαρτυρία κι' εξορία, συζούσαν τις κόρες, τις γυναίκες κι' τις σκλάβες τους ν' ακολουθούσαν αυτό το δρόμο.

Ανάλογοι ήταν κι' οι νόμοι του Καρόλου, ένας άνδρας είχε δεχθεί στο σπίτι του μια άσπρη γυναίκα, κατεδίκαστο να την πάει ως την κεντρική πλατεία, όπου ο δήμιος τους έβγαζε και τους μαρτύριωνε.

Οι έταίρες της εποχής αυτής είχαν διαλέξει μια άγια τη Μαρία Μαγδαληνή, ως προσ-ατίδα τους κι' έκαναν κάθε χρόνο μια μεγάλη γιορτή προς τιμήν της.

Τη Μεσαίωνα στη Λωύν, οι νυνίκες ελευθέρων ηθών ώφειλαν, σε ώριμηνή ώρα, να κλείνουν στα σπείρια τους. Κι' είχαν αναλάβει οι κακοποιοί της πόλεως να κυνηγούν και να πιάνουν όποιες εξακολουθούσαν να κυκλοφορούν έξω.

Απ' τον καιρό ακόμη του Δαρείου και

του Μεγάλου Αλεξάνδρου, στις μετακινήσεις των στρατευμάτων τα παρακολουθούσαν αμετροπτες γυναίκες, για να διασκεδάσουν τους πολέμιους. Το ίδιο συνέβη λοιπόν και στο 16ο αιώνα, όταν οι δυνάμεις του στρατάρχου Στρότζι πολέμουσαν στη Γαλλία. Ο στρατηγός τις έδωκε επανειλημμένως, εκείνες όμως ζαναγύριζαν και παρρησιόχουν την πορεία των στρατιωτών. Επί τέλους, έκοψε την υπομονή του και μεταχειρίσθηκε ένα μέσον ριζικό και απάνθρωπο: Διάτρεξε δηλαδή να πετάξουν απ' τη γέφυρα του Σε στο βαθύ ποτάμι οκτακόσιες απ' αυτές τις δυστυχημένες! Κι' η διαταγή του εξετελέσθη, παρ' όλα τα κλάμματα και τις ικεσίες των καταδικασμένων.

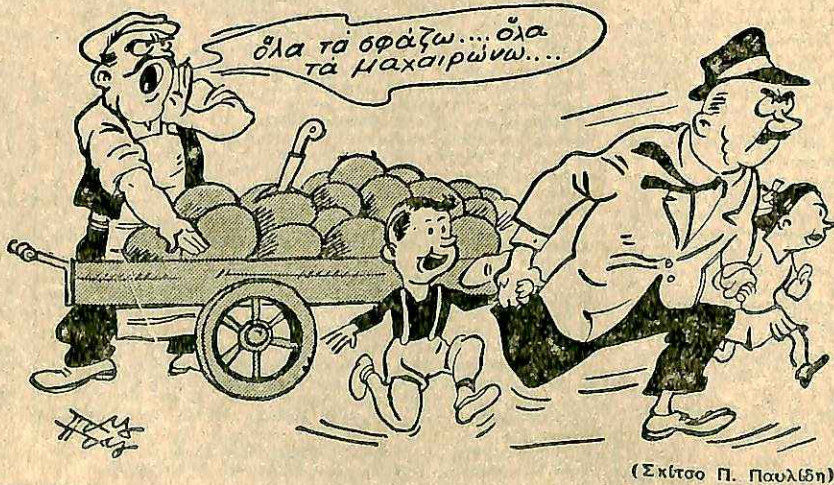
Την ίδια περίπου εποχή, ο Ισπανός δούξ ντ' Αλμπά, πολύ ιπποκρίτερος απέναντι του ώριου φύλου, επέτρεπε στους πολέμιους του να παίρνουν μαζί τους στις εκστρατείες και τις φιλενάδες τους. Στην παπική Ρώμη ήταν συνηθισμένο το θέαμα των μαστιγώσεων των άσπινων γυναικών, προ πάντων δε τις ημέρες της Αποκριάς, για να διασκεδάει ο έθλος. Ο δήμιος τις έδενε σ' ένα πάσσαλο, ή σ' ένα κάρρο κι' ένα γαϊδάρη, και με λάνιαζε τις νυνίκες οάρκες τους με το μαστιγίό του.

Ο βασιλεύς της Γαλλίας Λουδοβίκος ο Άγιος διάταξε να εξορισθούν οι έταίρες απ' όλες τις πόλεις και τα χωριά τους κράτους του και να δημευθεί η περιουσία τους. Ο Κάρολος Γ', κι' ο Λουδοβίκος ΙΓ' τους επέβαλαν διακριτικό τρόπο ντυσίματος. Στην Τουλούζη, τον 14ο αιώνα, οι νυνίκες αυτές ώφειλαν να φορούν μια κόκκινη ταινία, φαίνεται ότι η συνθήκη αυτή προήχθη από ένα έθιμο του Λιγκουάν-τόκ, όπου οι έταίρες έλαθναν μέρος κάθε χρόνο, σκεδόν γυμνές, σ' ένα άγνωνα δρόμο, κι' η νικήτρια έπαιρνε για έπαθλο μια ταινία κόκκινη.

Τον 16ο αιώνα, απαγορεύθηκε ασύστητά στις άσπινες γυναίκες να πλησιάζουν τους κληρικούς. Έκείνοι στενοχωρήθηκαν τότε, άνησυχούσαν, κι' επί τέλους βρήκαν τη λύση: Προσέλαβαν στα σπείρια τους υπέρτιρες, όχι βέβαια γρήνες, ούτε άσπινες!... Ένώ στη Βενετία οι νόμοι προστάτευαν τις έταίρες, στο Μιλάνο απεναντίας οι γυναίκες αυτές υπεβάλλοντο σε μια βαρεία φορολογία, κι' αν δεν την πλήρωναν έτιμωρούντο με μαρτυρία, ή οποία γινόταν τυμηματικά σε διάφορα μέρη της πόλεως, πάντοτε δε με αμέτρητους θεσμούς. Αφού τελείωνε ο θάνατος αυτός... περιπατός, ο δήμιος άφηνε τη δυστυχήμενη γυναίκα, γυμνή και διένη, στην κεντρική πλατεία, ως τη δούσι του ήλιου.

Έκείνη όμως που άφισε εποχή, ήταν η μαρτυρία της Νίνας, μιας περιφρονημένης Ρωμαίας έταίρας, που είχε το θάρρος να κάμει άσπινες προτάσεις σ' ένα νεαρό ιεροκήρυκα, την ώρα που μιλούσε απ' τον άμβωνα σε κάποια εκκλησία της Ρώμης! Στην περιπτώση αυτή, το μαρτύριο άντεκατεστάθη σ' ένα μάτσο τσουκνίδες! Ένας πανύψηλος στρατιώτης φορτώθηκε τη νυνίη Νίνα, κρεμάσθηκε στην πλάτη του, δυο συνάδελφοι τον άρρισαν να την χτυπούν ρυθμικά με τις τσουκνίδες στο... σαρκώμα, ενώ ο άλλος τον κορμιού της, και δυο άλλοι, για να μεγαλώσουν τους πόνους της, έτρεβαν ν' ένα σκληρό σανί τ' έμέρος έκείνη, ως ότου κοκκίνηει ού... τον ήλιο στη δύση του! Μπορείτε τώρα να φαντασθείτε τις σπαρτακτικές φωνές της Νίνας και τα άγρια ουρλιάσματα ένθουςιασμού του πλήθους, που παρακολουθούσε την τιμωρία της με νοσηρή απόλαυση!...

ΠΙΕΡ ΡΟΥΖΕΜΟΝ

(Σκίτσος Π. Παυλίδης)

Η «ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ της Λεοπαρδάλεως»

Μια αίρεσις που σκορπίζει
το θάνατο

Μέσα σε μερικές βδομάδες, συνέβησαν πλέον από 200 μυστηριώδεις δολοφονίες στην αγγλική άποικια της Νιγηρίας. Τα σώματα όλων των θυμάτων παρουσίαζαν όμοιους ακρωτηριασμούς, πράγμα που γέννησε την υπόνοια ότι τα αίματάρα αυτά έγκληματα ήταν θρησκευτικής φύσεως. Έξ' άλλου, ο τόπος κι' ο χρόνος που είχαν γίνει οι δολοφονίες, απέδεικνυν ότι δεν μπορούσε ν' αποδοθούν σ' ένα μόνο δράστη, αλλά ότι επρόκειτο για μια επικίνδυνη και τέλεια οργανωμένη δολοφονική σπειρά.

Οι παλαιότεροι κάτοικοι της άποικίας θυμήθηκαν τότε ότι και στο 1920 είχε συμβεί μια σειρά παρομοίων έγκλημάτων. Είχε άνακαλυφθεί τότε ότι τα είχε διαπράξει όλα μια μυστική αίρεσις, ή («Αδελφότης της Λεοπαρδάλεως»). Προηγούμενες, είχαν ζαναγίνει τέτοιες δολοφονίες στο 1890. Γιατί ή έγκληματική δράσις αυτής της «Αδελφότητος» άνεζωογονείτο κάθε 30 περίπου χρόνια. Έπειτα απ' τα ριζικά μέτρα που είχαν ληφθεί στο 1920 εναντίον αυτής της οργανώσεως, πίστευαν όλοι ότι είχε διαλυθεί. Τα τελευταία όμως αίματάρα γεγονότα απέδειξαν το αντίθετο. Κι' η σύλληψη ενός μέλους της — που ήταν άπληστη κυβερνητικός υπάλληλος — επέτρεψε ν' άποκαλυφθούν διάφορες λεπτομέρειες για την επικίνδυνη και παραέχρηστη αυτή αίρεσις.

Η «Αδελφότης της Λεοπαρδάλεως» ιδρύθηκε στα μέσα του περασμένου αιώνας. Τα μέλη της άνηκουν ίδιως σε ώριμηνες φυλές Ιθαγενών, είναι δε μόνον άντρες ενήλικες. Ο σημερινός άρχηγός της ονομάζεται Μπουσάορ Νεπέρ. Φορεί στο κεφάλι του δερμάτινο άγρίων ζώων, κι' από πάνω ένα σιδερένιο στέφανο. Τον βοηθούν στο έργο του δυο υπάλληλοι. Ο Άκάβα κι' ο Μπεζούδα. Ο δεύτερος είναι ο μάγος και χειρουργός, που κάνει τους άκρωτηριασμούς των θυμάτων.

Η μύσις των νέων μελών συνίσταται σε μια ένδοξη έθνηση αίματος Λεοπαρδάλεως πρόσφατα σκοτωμένης, που πιστεύεται ότι δίνει τη δύναμη και την άγριότητα αυτού του θηρίου. Συνόστατα όμως, ή ένδοξη έθνηση αυτή νεοσις προκαλεί το θάνατο των νεοφωτιστών! Το σημείο αναγνώρισε, που έχουν στην κατοχή τους όλα τα μέλη, είναι ένα πόδι Λεοπαρδάλεως. Κάθε χρόνο γίνεται μια μεγάλη γιορτή, έπειτα απ' την οποία τα μέλη ξεκινούν για να βρουν και να σκοτώσουν όσο το δυνατόν περισσότερους άνηθους. Κάθε 30 χρόνια, το άνηθου κοινότητα αυτή παίρνει μεγαλύτερες διαστάσεις, και τότε τα θύματα φθάνουν τα 90 ως 100.

Δεν έχει εξακριβωθεί ακόμη απόλυτο ποιά σκοπό έχουν αυτές οι άγριες δολοφονίες. Μερικοί τις άποδίδουν σε θρησκευτικούς λόγους, ενώ άλλοι τις θεωρούν απλώς ως μια νοσηρή κι' έκφυλη έκδήλωσι οσδισμού.

ΤΡΕΙΣ κατακτήσεις

Έκλεκτοι διάλογοι

ΠΡΟΣΩΠΑ
ΑΛΙΚΗ ΜΕΡΣΙΕ
ΕΛΕΝΗ ΝΤΕΡΜΟΝ
ΛΙΝΑ ΖΑΚΩ

(Και οι τρεις είναι ώριμες, άλλ' άρκετά άμορφες γυναίκες. Η σκηνή στο σαλόνι της Αλικής).

ΕΛΕΝΗ: Για τί πράγμα θα μιλήσωμε σήμερα;
ΑΛΙΚΗ: Άς μιλήσωμε για τα περασμένα... Για να περάση ή ώρα θα άφηνή ή κάθε μια από μας την πιο σπουδαία κατάκτηση της ζωής της.
ΛΙΝΑ: Άραία ιδέα... Ποιά θ' άρχισή πρώτη;
ΑΛΙΚΗ: Άς άρχισή ή πιο μεγάλη από μας.
(Οι άλλες δυο σιωπούν).

ΑΛΙΚΗ: Χάι Χάι Χάι Πολύ καλέ! Άς παραδεχθώ πως είμαι έγω ή πιο μεγάλη κι' άς άρχισω. Λοιπόν, όταν ήμουν δεκαοχτώ έτών, μ' άγαπούσε ένας πταχός νεαρός άξιωματικός. Μ' άγαπούσε τρελλά, χωρίς ποτέ να τολμήσει να μου τό πη. Αλλά ή άγάπη του ήταν απ' τα πολύ βαθιά και δυνατά έκείνα αίσθημα που δεν έχουν ανάγκη από λόγια για να έκφραστούν. Δεν ήταν όμως αυτός ο μοναδικός μου θυμαστής. Με τριγύριζαν τότε πολλοί. Ήμουν νέα, άμορφη και άρκετά πλουσία. Έγώ όμως δυσπιστούσα προς όλους και δεν άγαπούσα κανένα. Μια μέρα, είχα πείσει έκδρομη μαζί με μερικούς συγγενείς μου και φίλους, μεταξύ των οποίων ήσαν και τρεις άσπινες μου: δυο νεαροί κομψούμενοι κι' ο άξιωματικός. Καθώς περπατούσαμε δίπλα σ' ένα γκρεμό, έγω έσκυψα και είδα προς το βάθος ένα γαλάζιο λουλούδι.

—Τι ώραίο άνθος, είπα. Πόσο θα ήθελα να το έχω.
—Μόλις είπα τα λόγια αυτά, ο άξιωματικός προχώρησε κι' άρχισε να κατεβαίνει στο γκρεμό. «Όλοι μ' ένα στόμα το φώναζαν πως ήταν τρέλλα αυτό που έκανε, μα αυτός εξακολουθούσε να κατεβαίνει. Τέλος από βράχο σε βράχο, έφτασε το άραίο λουλούδι και το έκωψε. Την ίδια στιγμή όμως έχασε την ισορροπία του και καταρράχθηκε στα βάθη του γκρεμού. Φαντάζεσθε τί έγινε τότε! Φωνές, κλάματα, κακό. Έγώ ξεφώνισα: «Γρήγορα λοιπόν, τί περιμένετε, σώστε τον!». Ποιός τολμούσε όμως να κατεβή στο γκρεμό. Τότε και οι τρεις απ' την παρέα θυμήθηκε πως ήμουν άσπινες και μοναχικά πού άδηνούσε στο βάθος του γκρεμού. Πήγαμε ως εκεί και μερικοί άνδρες κατάρκωσαν να φτάσουν ως τον άξιωματικό και να τον άνεβάσουν στο δρόμο. Ύστερα τον μετέφεραν μ' ένα άσπινος στο νοσοκομείο γιατί, ο δυστυχής, έκτός από τα άλλα του τραύματα, είχε σπάσει το πόδι του. Τη στιγμή που τον περιούσαν μπροστά μου, λίποδυα αγέδον χέρι τοις μόνους, κρατούσε ακόμη στο χέρι του το γαλάζιο άγριολουλούδι. Το πήρα και το φίλησα κλαίοντα. Έκείνος τότε παρ' όλους τους πόνους του μου χαμογέλασε λυγικά.

—Εμεινε δυο μήνες στο κρεβάτι άκίνητος κι' όταν σιχώθηκε κοιτάσαν για κάμποσο καιρό. Έγώ σ' έλο αυτό το διάστημα είχα προμερές τύψεις και ήμουν πολύ δυστυχισμένη. Τη δυστυχία μου δεν με άφηναν ούτε να πάω να τον δώ, ούτε να τον γράψω.
—Πέρασαν από τότε πολλά χρόνια, μ' άγάπησαν άλλοι νέοι, άγάπησα κι' έγώ. Ποτέ όμως δεν έχασα την αυτοέπλησια του νεαρού έκείνου άνηθολογαού. Και σε κάθε νέο μου είδύλλιο ρωτούσα τον εαυτό μου: «Άραγε μ' άγαπά κι' αυτός τόσο ώστε να ριχκινδυνεύσει τη ζωή του όπως ο άνηθολογαός;»
ΕΛΕΝΗ: Πολύ ρωμαντική ή ιστορία σου, φίλη μου!

ΑΛΙΚΗ: Και τώρα ή σειρά σου.
ΕΛΕΝΗ: Όταν ήμουν πάλι νέα μ' άγαπούσε ένα πταχό παιδί. Ήταν γιός μιας γνωστής μας οικογένειας από την επαρχία και σπούδαζε γιατρούς. Τα χρόνια που του έστειλαν οι γονείς του μόλις του έφθαναν για να ή ή και να σπουδάσει. Συχνά ή μητέρα μου τον προσκαλούσε να τρώη μαζί μας. Εκείνος από την πρώτη στιγμή μ' άγάπησε τρελλά. Έγώ πάλι, φίλτρον ήμουν ήμουν, τον ένεβάρηνα στο αίσθημά του χωρίς να τον άγαπώ. Το καμένο το παιδί! Έκανε σαν τρελλά, αδεν τό πι-

στεύω πως μ' άγαπάς όσο μου λές!», του έλεγα συχνά.

—Πώς θέλεις να στο άποδείξω; μου άπαντούσε. Άκόμη και κλέφτης θα μπορούσε να γίνει για το γατρί σου!

Μια μέρα, καθώς περνούσαμε μαζί μπροστά από ένα άδαιμοντοκλειό είδα στη βίτρηνα ένα θαυμάσιο χρυσό μπρασέλι, στολισμένο με κοράλλια.

—Τι ώραίο που είναι! είπα. Άχ να το είχα εδώ στο χέρι μου!...

—Όταν την άλλη μέρα, ο φίλος μου ήρθε όπως συνήθως στο σπίτι μας μου είπε σε μια στιγμή πού είχαμε μείνει μόνοι: «Εδω μου το χέρι σου». Του το έδωσα και τότε έκείνος μου πέρασε το μικρό μπρασέλι πού είχα θαυμάσει την προηγούμενη μέρα.

—Πώς το πήρες;... Ποιά βρήκες τόσα χρήματα; τον ρώτησα.

—Τι σε μέλει; μου άπάντησε έκείνος. Άφού το ήθελες δεν μπορούσα παρά να στο φέρω!

—Ξέρετε λοιπόν τί είχε συμβεί; Ο φίλος μου έμεινε μαζί με άλλους φοιτητές σ' ένα σπίτι με πολλά δωμάτια. Για να μπορέση λοιπόν να μου άγοράση το μπρασέλι έκλεψε το πορτοφόλι κάποιου πλουσίου συνανδελφού του. Ύστερα από μερικές μέρες όμως ή άσπινος άνακάλυψε στο δωμάτιό του το κλεμμένο πορτοφόλι, άδριο φυσικά και τον έπιασε.

—Μέσα απ' τη φυλακή μου έγραψε ένα συγκινητικότατο γράμμα: «Μπορεί τώρα να με περιφροή, μουγράφε, έγω όμως σ' άγαπά και δεν ξέρω τί να κάνω για να στο άποδείξω. Δεν είχαμε κανένα κλέφτη στην οικογένειά μας, για σένα όμως έγω μπορώ ν' άνέσω άκόμη και στη λαμπρότητά σου. Μια τέτοια άγάπη με τρώει. Τα είπα όλα στους γονείς μου, οι όποιοι πλήρωσαν τα χρήματα που είχα κλέψει ο νέος και τον έδωσαν απ' τη φυλακή. Από τότε όμως δεν τον ξαναδεχτήκαμε στο σπίτι. Έκείνος άρχισε να μου γράφει γράμματα γεμάτα άσπινες. Έγώ όμως κατάλαβα πως έπρεπε να πάψω να τον άναρρώνω και πού έγραφα πως δεν τον άγαπούσα και πως έπρεπε να με ξεάσπης.

ΑΛΙΚΗ: Και το βραχιόλι;... Το το έστειλες πίσω;
ΕΛΕΝΗ: Βέβαια! Όμολογώ όμως πως το άποχωρήσθηκα με πόνο. Αργότερα όταν παντρεύθηκα, μουστειλε ένα διαμαντένιο μπρασέλι με το έζησις μείωσις: «Αυτό το άγόρασσα με χρήματα κερδισμένα με κόπο και με τιμή και σ' έδωσα για να ξελεωθώ για κάποιον άλλο δόρο μου». Φυσικά του το έπέστρεψα κι' αυτό.

ΑΛΙΚΗ: Φάνηκες και σ' πολύ σκληρή! Και τόρα, Λίνα, ή σειρά σου.

ΛΙΝΑ: Ναί. Άκούστε και τί δική μου ιστορία. Στα νεατά μου ήμουν μέλος ενός φιλανθρωπικού συλλόγου και είχα άναλάβει να επισκέπτομαι τους φυλακισμένους. Τους πήγαινα λυγικά, ταίριαρά και προσπαθούσα να τους παρηγορήσω. Μια μέρα, είχα πεί να ιδώ ένα μεγάλο κακούργη, καθώς μου έλεγαν. Ήταν τρομερός. Δεν ήθελε να ήσυχαινε, έβριζε, βλαστημούσε και άγρίευε, προ πάντων όταν του μιλούσαν για το Θεό. Μου είπαν πως ήταν περικό να πώ κοντά του γιατί ήσαν άδύνατοι να ήμερώσει. Έγώ έπέμεινα να τον ιδώ κι' έτσι με άδηνούσαν στο καλά του. Ήταν πράγματι τρομερός. Τον πλησίασα και άρχισα να του μιλά σιγά, λυγικά, ποινετικά. Εκείνος όμως άγρίευσε σε μια στιγμή και μου είπε:

—Φύγετε! Ποιά σας έστειλε έδω;

—Ο Θεός! το είπα.

—Στο άκουσμα της λέξεως αυτής άγρίεψε ακόμα περισσότερο. «Δεν υπάρχει Θεός! ουδέν!», «Ύπαρχει έπέμεινε έγω, αλλά κάποτε σκοτίζονται τόσα τα μάτια της ψυχής μας, ώστε να μην μπορούμε να τον διακρίνωμε.

—Κι' αν ύπάρχη Θεός για τους άλλους, για μένα δεν ύπάρχει, έπέμεινε ο κακούργος. Μ' άχει έγκαταλείψει.

—Ο Θεός δεν μας έγκαταλείπει ποτέ! το είπα. Εμείς τον έγκαταλείπουμε συχνά.

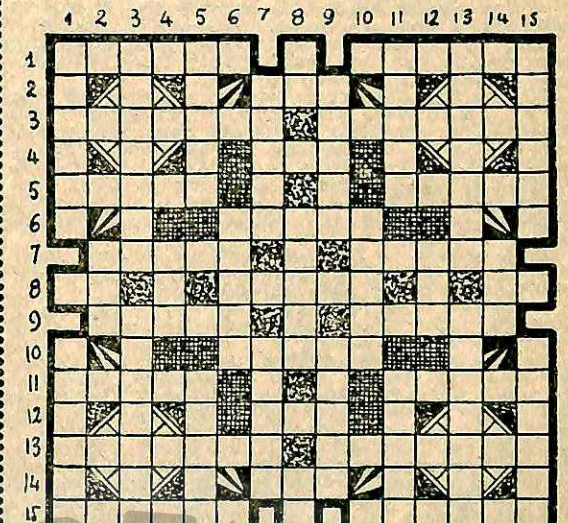
—Κι' εξακολουθούσα να του μιλά στον ίδιο τόνο. Εκείνος τόρα όχι μόνο δεν μου ξαναείπε να φύγω, αλλά φαίνονταν σαν να μ' άκούγε με προσοχή. Τα λόγια μου είχαν φέρει μια τέτοια άνασφάλτη στην ψυχή του ώστε έβγαλε τα χέρια του από το πρόσωπό του και γύρισε και με κούταξε... Λοιπόν, τί θαύμα! Η φυσιογνωμία του δεν ήταν πια άγρια όπως πρώτα και τα μάτια του με κούταζαν τώρα δακρυρμένα, γεμάτα πόνο και συντριβή... Ναί, άγαπήθη μου φίλες. Έκανα έναν κακούργο να συνέλθη και να δακρύει. Κάθε άλλη μου κατάκτηση μου φαίνεται μπροστά σ' αυτό μου το κατάρρομα!

ΦΑΝΣΕΝΑ ΜΠΕΡΖΕ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ AP 75

ΟΡΙΖΟΝΤΙΟΣ

- 1) Ίδρυτής θρησκείας.—Ύπουργός των Έξωτερικών μεγάλης δυνάμεως.
- 2) Ποσοτικών έπίρρημα.
- 3) Προπολεμικά μεταλλικά νομίσματα.—Η άπόδρασις του άπασχόλησε πρό ήμερών τον παγκόσμιο τύπο.
- 4) Μας μεταδίδονται τακτικά απ' το ραδιόφωνο.
- 5) Ύποδοχή και περιποίησης ξένου.— Μας την προκαλεί κάτι το σικαμερό.
- 6) Τοποθετώ κάτι στη θέση του, στη σειρά του.
- 7) Τα φορέματα αυτά φοριούνται τώρα το καλοκαίρι.— Στη δημοτική την λέμε πάπια.
- 8) Αριθμητικό.— Καπνιστό ή άλίπαστο χοιρινό πάχος.— Νότα μουσικής.
- 9) Δεν έχουν πιά κομμάτι Ισχύ, καμιά άξία.—Χρησιμοποιείται σε θεραπευτικές ένέσεις, άλλ' έγινε πρό ήμερών αίτια θανάτου δυο δυστυχημένων γυναικών.
- 10) Μικρό ντοσάκι στην είσοδο του κόλπου του Αύλανος.
- 11) Το όνομα... και το επώνυμο Πρωθυπουργού ενός γεγονοκού μας κράτους.
- 12) Άλογο.
- 13) Ύπουργός των Έξωτερικών Μ. Δυνάμεως.— Τροπικό ή χρονικό έπίρρημα: ύστερα.

- 14) Θεά των άρχαίων.
- 15) Απ' έκεί παίρνετε το τρώη για να κατεβήτε στην πόλι.— Κάτι που ζήτατε συχνά απ' την αγαπημένη σας.

ΚΑΘΕΤΟΣ

- 1) Τοπικό έπίρρημα.— Το αντίθετο του ψυχρός.
- 2) Πρόθεσις.
- 3) Μια χωρίς έκφραση, άποκαυνωμένη.— Λιμάνι της Β. Ελλάδος.
- 4) Ερωτηματικών τοπικών έπίρρημα.
- 5) Έτσι μπορούν να χαρακτηριζοθούν πολλά χωριά της Ελλάδος ύστερα απ' τις καταστροφές που υπέστησαν από τους Γερμανούς.— Κατηγορηματικοί.
- 6) Κακομοίρας (καθαρ.).
- 7) Ευρωπαϊκόν κράτος.— Νησί του Αιγαίου.
- 8) Νότα μουσικής.— Νησί του Αιγαίου.— Και άλλη νότα.
- 9) Στρατάρχης, άρχηγός μιας χώρας της Βρετανικής Συμπολιτείας.— Τα πουλιά αυτά μας διασκεδάζουν με το κελαϊδικό τους.
- 10) Το παίρνω απ' την άγορά δίνοντας χρήματα (καθ.).
- 11) Η περμονή μέσα σ' ένα δάσος από τέτοια δέντρα είναι εξαιρετικά εύχάριστη απτήν την εποχή.— Πλαστικοί, καλλιγραφικοί (μεταφορ.).
- 12) Τιμητικός τίτλος στους Άγγλους.
- 13) Καταστρέφουν άνεπανόρθωτα ένα γυναικείο πρόσωπο.— θαντασιοκόπημα, ιδέα ανεπίδεκτη πραγματοποίησης.
- 14) Η θάλασσα (άρχ.).
- 15) Πυκνή άμάδα δέντρων ή νήσων.— Τα κλαδιά τους βλαστάνουν άμέσως από τις έπιφανείας του εδάφους, χωρίς την μεσολάβηση κορμού.

Η ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ 74ου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΟΣ

- 1) ΔΙΑ — ΟΝΕ. 2) ΜΑΛΤΑ — ΑΔΡΟΣ. 4) ΑΡΗΣ — ΙΣΑΛΑ — ΣΚΙΑ. 6) ΜΠΕΒΙΝ — ΑΧΑΝΗΣ. 7) ΝΑ — ΟΤΟ — ΜΗ. 8) ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ. 9) ΤΗ — ΕΠΙ — ΕΙ. 10) ΚΥΑΝΟΙ — ΦΡΑΣΙΣ. 12) ΕΠΙΟΣ — ΑΛΑΤΙ — ΜΥΡΑ. 13) ΣΤΟΜΑ — ΟΚΝΟΣ. 15) ΑΚΣ — ΑΩΗ.
- ΚΑΘΕΤΟΣ
- 1) ΑΡΜ — ΚΤΕ. 3) ΜΗΔΕΝ — ΤΑΓΟΣ. 4) ΔΥΑΣ — ΒΑΛΗΝ — ΣΤΟΑ. 6) ΑΡΤΙΟΝ — ΙΤΑΜΟΣ. 7) ΑΣ — ΟΤΕ — ΛΑ. 8) ΑΠΟΤΥΓΜΑ. 9) ΑΛ — ΟΧΙ — ΤΟ. 10) ΟΡΘΑΝΑ — ΟΡΙΚΤΑ. 12) ΕΤΟΣ — ΑΜΑΞΑ — ΜΟΝΗ. 13) ΣΚΗΝΗ — ΙΣΧΥΣ. 15) ΑΛΣ — ΣΡΑ.

Οι δύο ZAN

Πονεμένο διήγημα

Δυό βδομάδες άφου είχε φθάσει στο ζού - Ντόν ο Ζαν Βακελαίν δεν είχε πια μουσικά απ' τον Ζαν Λαγκάρντ. 'Η μοναξιά της ζούγκλας τους είχε ε- νώσει, κι' είχαν εμπιστευθεί ο ένας στον άλλο τα μουσικά τους. 'Ο Λαγκάρντ, που βρισκόταν εκεί από ένα έτος, είχε δώσει για μια στιγμή τις θλιβερές του σκέψεις, για ν' ακούση τις έκμυστηπρεσίες του καινούριου φίλου του, στη μισοσκοτεινή βεράντα.

'Ο Βακελαίν του διηγήθηκε τόν έρωτά του για την πόπολο Λιάνα Βερλύ, τους τρεις μήνες ευτυχίας του κι' έπειτα τη διακοπή των σχέσεων τους, χωρίς άλλη εξήγηση από ένα κουρασμένο χαμόγελο κι' από λίγες φιλικές λέξεις: «Πρέπει να χωρίσουμε για λίγο καιρό, Ζαν...»

'Η πονεμένη φωνή του Βακελαίν άνηχούσε, μέ- σα στη χλιαρή νύχτα: — Την αγαπώ πάντα, Λαγκάρντ! Δεν έπαψα να της γράφω, από τρεις μήνες. Μου απαντάει φιλικά... 'Ισως με ξενακαλέση κοντά της, όταν κουραστή- απ' την φεβτικλή ζωή που περνάει, όταν καταλάβει πού βρίσκεται η αληθινή ευτυχία...

'Ο Ζαν Λαγκάρντ είχε ακούσει, άμυλητος, το φίλο του. Έπειτα πήγε κι' έφερε απ' το δωμάτιό του ένα πακέτο γράμματα. Τα πέταξε πάνω στο τραπέζι και ξανάγραψε. Συμπονούσε τον δνειροπόλο εκείνο νέο, που έλπιζε ακόμη στο μέλλον. Τι ερωσεία της τύχης! Είχε αγαπήσει κι' αυτός τη Λιάνα Βερ- λυ, επί μήνες. Τα φιλικά της όμως γράμματα, που λάμβανε κι' αυτός, τον έγερναν μόνο πίκρα και μνησικακία...

'Ο Βακελαίν τα διάβασε χωρίς να θυμώσει, γιατί ήταν πολύ κοντινή ακόμη η ανάμνηση της ευτυχίας του. Συλλογιόσθηκε μόνο με συμπόνοια: «Καύμενε, Λαγκάρντ!... Πόσο θα υποφέρης!... Και πόσο καλά είχε η Λιάνα, που σου άφινει ακόμη κάποια ελπίδα!...»

'Η ζωή τους εξακολούθησε, μονότονη. Δεν μιλού- σαν πια ποτέ για τη Λιάνα. Κάθε μένα, λάβαιναν τα γράμμάτα της, όλο και πιο στοργικά. Φαινόταν καθαρά ότι, παρ' όλους τους θριάμβους της στο θέατρο, είχε άρξήσει να κουράζεται... Ήξερε ότι ο Βακελαίν κι' ο Λαγκάρντ ζούσαν μαζί. Είχε μπο- ρήσει επιτέλους να διαβάσει καθαρά στην ψυχή της, να διαλέξει μεταξύ τους... Άλλα λυπόταν ακόμη έγγραφε ώστόσο ότι σκόπευε να πάη να τους βρη- στην 'Ινδοκίνα. Και, μια μέρα, έλαβαν κι' οι δυό ένα τηλεγράφημα 12 'Ιουνίου. Θα χαρώ πολύ να σας ιδώ!

Την ημέρα εκείνη και τις επόμενες, οι δυό άν- τρες δεν έκαμαν πια μαζί τον περίπατό τους...

★ — Όταν οι δυό φίλοι έμαθαν απ' τον πλοίαρχο του υπερωκεανείου την τραγική είδηση, έμειναν για μια στιγμή άνα εκπροσβενμένοι: 'Η Λιάνα Βερλύ είχε πάθει σπυγκοπή στο ταξείδι, κοντά στο 'Αντεν!

— Δεν έπρεπε να κάνει αυτό το ταξείδι, πρόσθεσε κουρασμένη... 'Η καρδιά της ήταν πολύ αδύνατη, καμπίνα της... Έπαθε την κρίση, ενώ έγγραφε στην — Έγγραφε, είπατε; 'Ισως ένα γράμμα για τον ένα απ' τους δυό μας...

— Άκόμα κι' ο θάνατος δεν άρκούσε για να διαλύ- ση μια τελευταία ελπίδα... 'Ο πλοίαρχος διάταξε το σπύρτα του το κεφάλι του, έπειτα έβγαλε απ' έδωσος στους δυό άντρες, — Ζαν — έγγραφε η Λιάνα. Κατάλαβα πια πως δεν ότι η ευτυχία είναι κοντά σου... Δεν ξέρω αν θα μπο- ρήσθ σκέψι πως θα πρέπει να σου πω έμπρός στον είνε η καρδιά μου!... Είχα πιστέψει δική σου ήσαστε μαζί, να προσπαθήσω να φαντασθ τη ζωή σου μόνον υπάρχεις επιτέλους με βεβαιότητα τη ζωή 'Εδω σταματούσε για μένα! Πόσο θέλω...»

Τότε μόνο κατάλαβαν οι δυό άντρες ότι ο χειρό- κι' οι δυό το γράμμα, άρνα - άρνα, άπελπισμένοι απ' τη σκέψη ότι δεν θα μάθαιναν ποτέ Λιάνα!

— Άφισαν έπειτα το γράμμα πάνω στο τραπέζι, ευ- χαριστήκαν, δίχως ούτε μια λέξη άποχαριστισμού. Κανείς πια δεν τους ξαναείδε μαζί. Έμεινε καθε- νας τους βουτηγμένος στον πόνο και στη μοναξιά, ως την ημέρα που η λησμονιά θα τύλιγε επιτέλους με το ευεργετικό σκοτάδι της το μυστήριο της α- γαπής τους...

ΥΒ ΝΤΕΡΜΙΖ

Η κόρη του Ρασπουτίν

Τι άφηγεΐται για τον πατέρα της

Πρό δλίγων έβδομάδων, έγινε λόγος στο δικαστήριο του Λός 'Αντζελες για το μυστηριώδη Ρασπουτίν, το διαβολοκαλόγερο που έσπρωξε στην καταστροφή τον τελευταίο Τσάρο της Ρωσίας, Κι' αυτό συνέβη γιατί η κόρη του Μαρία κατέφυγε στην άμερικανική δικαιοσύνη, ζητώντας το διαζυγίο της.

'Η Μαρία Ρασπουτίν είχε μια γυναικία 50 έτών, εύσωμη κι' ευ- διάθετη κι' είχε κερδίσει την α- γάπη των συναδέλφων της, στο εργοστάσιο ανταλλακτικών αυτο- κινήτων του Λός 'Αντζελες, όπου εργάστηκε από καιρό. Προηγούμε- νως λεγόταν κυρία Μπέρν. Τώρα όμως που πήρε το διαζυγίο της, είχε ελεύθερη να χρησιμοποιήσει πάλι το περίφημο όνομα του πα- τέρα της. Είπε όμως άμφιβολόν αν θα έπωφελη από την ευκαι- ρία, γιατί άποφάνε τη ρεκάμα. Κι' ο έξνος επρότρεπε που την ά- ναγκάζουμε, κοπίσσε πολύ να της πάρη συνέντευξη, στο γραφείο του δικηγόρου της.

— Άν ώστόσο μιλή έλάχιστα για τον έαυτό της, γίνεταν ευλογητή όταν πρόκειται για τον πατέρα της.

— Τόν έλάτρευα και θα ύπε- ρασπίζωμαι πάντα τη μνήμη του! λέει. Με μια λάμψη θαυμασμού στα μάτια. 'Ηταν έντιμος, καλός, γενναίωλύχος, άνεκτικός. Δεν μπο- ρούσε να ιβή φτωχό, χωρίς να τον έλθει.

— Τόν λένε συχνά ωό τρελλός κα- λόγερος. Δεν ξέρω γιατί τόν έ- χουν ονομάσει έτσι, έφ' όσον δεν ήταν ούτε καλόγερος ούτε τρε- λός... Έκτός αν θεωρούν τρέλλα το να μοιράζει κανείς στους άλλους ό τι έχει! Γι' αυτόν άκριδός το λόγο είμαι άναγκασμένη σήμε- ρα εγώ να εργάζομαι για να κερ- δίξω το ψωμί μου. Άλλά δεν πα- ραπονείμαι...

Μετά τη δολοφονία του πατέρα της, η Μαρία έφυγε κρυφά απ' τη Ρωσία, όπου είχε ξεσπάσει η έ- πανστάσις. Κι' έπειτα από πολ- λές περιπλανήσεις και περιπέτειες, έγκατεστάθη στο Παρίσι. Έκεί ζούν ακόμη οι δυό της κόρες απ' τον πρώτο γάμο της. 'Η μεγαλύτε- ρη, ηλικίας 26 έτών, είναι παν- τρεμένη και μητέρα δυο παιδιών. 'Η μικρότερη, 24 έτών, εργάζεται από 9 χρόνια στο Χρηματιστήριο.

— Όταν έμεινε χήρα με τις δυό κόρες της, η Μαρία Ρασπουτίν έ- γινε θρηδομαστρία. Θέλωγε κα- νείς ό τι είχε κληρονομήσει απ' τον πατέρα της το μυστηριώδες χάρι- σμα της υποβλητικής νοσηλείας, με την οποία μπορούσε ο Ρασπουτίν να επιδίδεται σ' όσους τον πλη- σιάζαν. Πρόβλεπει, καθάρωνε να διαβάξει τα λιντάρια κι' έκκλητι- κή εύκολία. Το 1935, την προσέ- λαβε ο διευθυντής του περιφήμου άμερικανικού τσίρκου «Ρίνγκλινγκ Μπρόδερς». Έτσι η Μαρία πήγε στην 'Αμερική, όπου ξαναέβριθε ένα παιδικό της φίλο, τον Λευκο- ρώσο Γκεόργκο Μπέρν. Κατα- γόντουσαν κι' οι δυό απ' το ίδιο χωριό Ποκρόβσκα, και τους συνέ- δεαν χίλιες νοσταλγικές άναμνή- σεις.

— Ένα έίδιο, άρχισε μεταξύ τους, και τέ άπόρρητο του 1940 η Μαρία Ρασπουτίν έγινε κυρία Μπέρν. Έγκατέλειψε τότε τα λιντ- άρτα της, για ν' αναλάβει να... διακόσμηση το δεύτερο σύζυγό της. Δεν ήταν όμως εύκολο, αυτό. 'Ο Μπέρν άποκάλυψε μετά το γάμο τον βίαιο και δόξυμο χαρακτήρα της. Έβερνε τη γυναίκα του με το μαστιγίο, την κακομεταχειριζό- ταν, την έβριζε...

— Άνακουφιστικά, πραγματικά, όταν μ' έγκατέλειψε τον περασμέ- νο 'Ιούλιο, λέει η Μαρία. Τώρα δεν υπάρχει πια για μένα!

— Η κόρη του Ρασπουτίν ζή προ- σωρινώς μαζί με μια φιλική οικο- γένεια, που την περιέβαλλε με στοργή. 'Η μεγαλύτερη επιθυμία της είναι να καλέση τις δυό της κόρες στίς 'Ηνωμ. Πολιτείες, τη δεύτερη αυτή πατρίδα της.

— 'Η 'Αμερική είναι ένας παρά- ραιος για μένα. 'Εξος

άποκτήσει την άμερικανική όηπο- ότητα και δεν θα μπορούσε ποτέ να έξορλήσω σ' αυτή τη χώρα ό τι της όφειλα. 'Εδώ βρήκα την ήσυ- χία μου.

— Η κόρη του πανίσχυρου συμβού- λου του Τσάρου και της Τσαρίνας έχει μοναδική της φιλοδοξία να κερδίση το ψωμί της με την έργα- σία της, ξεχνώντας τον κόσμο και τα περασμένα...

Θύμα των... τυφλών

— Η κυρία Βάντερμπιλτ, χήρα του γνωστού 'Αμερικανού Κροισί, θα μπορούσε να ισχυρισθ ότι εί- νε θύμα των τυφλών. Γιατί η κό- ρη της, που είναι κληρονόμος όλης της περιουσίας του πατέρα της, την έστέρωσε τελευταία από ην έπιθυμία της να ζήσει για να ζή. Θέλοντας να εξοικονομήσει αυτά τα χρήματα προς όφελος του 'Ιν- σtitούτου των Τυφλών, που έχει ίδρύσει από μερικά χρόνια. 'Ετσι, η μητέρα της άναγκάσθηκε να ζή- τηση έργασια. 'Ως αυτή τη στιγ- μή, της έγιναν τρεις προστάσεις.

— 'Η μια από μια μεγάλη κινηματο- γραφική εταιρία του Χόλλυγουντ, που της έπρότεινε να παίξει ρόλους κοσμικής κυρίας σε διάφορα φιλμ.

— 'Η άλλη από ένα μεγάλο ξενοδο- χείο της 'Υόρκης που της έπρότεινε τη θέσι της διευθυντριάς του μπάρ. Και η τρίτη από ένα μεγάλο κο- σμηματοπωλή, που της έπρότεινε τη θέσι πλάστς των κοσμημάτων του. Τι θα διαλέξη τελικά η κ. Βάντερμπιλτ; Άγνωστον.

— 'Η σκηνή μπροστά στη μεγάλη στοί- αμένη βιτρίνα ενός καταστήματος, π ο υ έ έκσέτε όλο τα είδη της άκτης. Μεγάλες σανιδένιες γυναικείες, ύφαια χρωματισμένες με χτυπητά μαγιώ, με θαυμαστές άρμονικές, καμπύλες τραβούν τα λαιμάργα βλέμματα των θηλυκών. Κάτω από μια μεγάλη δι- πρέλλα της άκτης μια κούκλα με θα- μάσιο μπουρνο σ' ζι μωδ πεσμένη στην άμμο (υποτίθεται) διαβάξει κάποιο μυθιστόρη- ο. Ένα κόττορο, με νεμάτα πανιά πλέει άνοιχτά. Έ- κείνη, μια καστανή φιλόλογη ως είκοσιέξη έ- τών, με μουρτίκι παιδικό του μοιάζει όσα βρί- σκονται στη βιτρίνα. Σχεδόν έχει κολλήσει το μυτάκι της στο κρύσταλλο. Είναι κρεμασμένη στο μπράτσο του. Έκείνος ως σορνατάδω έτών με γκριζά μαλλιά στους κροτάφους έλαφρά κουρό- μένος, μ' έκφραστικά μάτια όμως και ύφος αν- θρώπου, που ζερεί τη ζωή.

ΕΚΕΙΝΗ (κυντάζοντας πάντα τη βιτρίνα): Άν- τά τα καπιτνε μαγιώ μ' άρέσουν!... Νά, αυτά έκεί!

ΕΚΕΙΝΟΣ (άνυπόμονα): Το δικό σου είναι πολύ άνώτερο.

ΕΚΕΙΝΗ (ειρωνικά): Το προπέραινε; Δεν είνε πια της μόδας. Προχέξες που το φορούσας στο ό- ληρο φαινόμενα όσάν άντικα. Είναι για το άρ- χαιολογικό μουσειό.

ΕΚΕΙΝΟΣ (κοφτά): Οι άρχαίοι δεν φοράγανε μαγιώ. Δεν ήταν άνόητοι να πληρώνουν φόρο ύποτελείας στα καταστήματα νεωτερισμών. Ε- πιναίνον από νερό, φορώντας το πετόι τους. Σπυ- δαίοι άνθρωποι!

ΕΚΕΙΝΗ (έκνευρισμένη): Θάθελες, μ' άλλα λόγια, να πάω γυμνή στην άκτη;

ΕΚΕΙΝΟΣ (κοφτά): Τρελλάθηκες, γυναίκα; Δεν κανείς πως το λιάς! Θέ σ' έσπαζε στο έζλο.

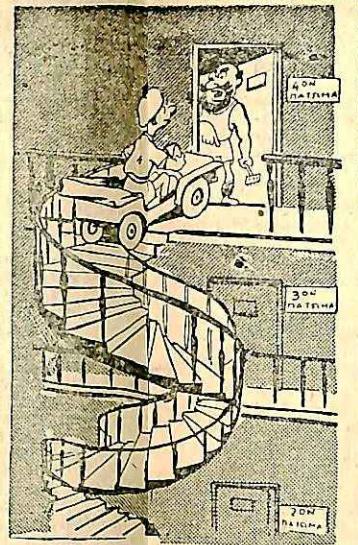
ΕΚΕΙΝΗ (άγανακτική): Είσαι πολύ εύγενής.

ΕΚΕΙΝΟΣ (τό ίδιο): 'Οχι, είμαι απλά ό συ- ζυγός! Θυμώσω, σε παρακαλώ, τι σούλεγα όταν είμαστε άρροβωνισμένοι: όάληρο, Γλυφάδες, γραμμές φόρα, ήλιοθεραπείες, εκθέματα και θεά- ματα, άποκλείοντα! Θέλω το σώμα που μου ά- νήκει να το βλέπω και να το ζέρω μόνον εγώ!

ΕΚΕΙΝΗ: Μωρέ έγνώρισες!... Το σώμα που τού άνήκει!

ΕΚ. 'ΙΝΟΣ: Τι; Ψέμματα; Μου άνήκει για μια λους τους κανόνες της έκκλησιας και τους ά- λλους της πολιτείας! 'Ε, λοιπόν, αυτό που μου άνήκει δεν θέλω να προσφύρεται στην άμμο του λαιμάργου μαγιά ντυστών και άνυπόστον.

ΕΚΕΙΝΗ: Μά είδες πολύ καλά, ότι κατάλαδες και μόνος σου, πως αυτά όλα ήτανε όθελλικά

ΜΙΑ ΒΟΛΤΑ ΜΕ ΤΟ ΤΖΙΠ

— Δεν κάθεται έδώ καμμία δε- σποινίς Κικίτια. Για κυτάχτε στο πέμπτο πάτωμα...

(Σκίτσος Π. Παυλίδης)

— 'Ο τοιγκούνης προς το ζητιά- νο: — Νά πάρε μια δραχμή! 'Ελπί- ζω όμως να μη πιψ κρσσι μ' αυτή.

— Τι λέτε, ύριε, θα την χρ- σιμοποιήσω γι ν' αγοράσω ένα... σπιτί!...

ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΜΑΓΙΣ

Πώς ζή ο στρατάρχης Σμάτς

Καλός σύζυγος και μεγάλος φιλέλλην

— Όταν ο στρατάρχης Σμάτς, πρωθυπουργός της Νοτιοαφρικανί- κης 'Ενώσεως, πηγαίνει στο Λον- δινό, δεν διατάζει, παρά τα έβδο- μήνια έξη του χρόνια, να πάρη το άεροπλάνο. Με το μέσον αυτό λοιπόν έβρσσε κάποτε στην 'Αγ- γλία για να λάβη μέρος στο Συνέ- δριο των Κτήσεων.

Δεν έπιγαινε όμως στη μητρό- πολι με τα χέρια άδειανά. Μετέ-φερε μέσα στο άεροπλάνο του ένα φορτίο χρυσού — προών της χώρας του — ως δώρον στην κυβέρνηση της Αυτού Μεγαλειότη- τος. Άλλά, καθώς πετούσε πάνω από τη Μεσόγειο, ένας κεραυνός χτύπησε το άεροπλάνο, προξένησε μια έκρηξη στη καμπίνα του πιλό- του και άχρηστεψε διάφορα όργα- να του σκάφους μεταξύ των οποί- ων και την πυξίδα. 'Ηταν η δεύ- τερη φορά, αυτή που ο κεραυνός γυτούσε το άεροπλάνο του στρα- τηγού Σμάτς. Φαίνεται όμως ότι ο στρατηγός δεν είναι από τους άν- θρώπους που φοβούνται γιατί και τις δυό φορές δεν έδειξε καμμία συγκίνηση μπρος στον κίνδυνο.

— 'Ο στρατάρχης Σμάτς είναι συγ- χρόνως και πρωθυπουργός, αλλά προτιμάει τον τίτλο του στρατη- γού. Στο οικογενειακό του περι-βάλλον, οι δικοί του τόν φωνά- ζουν Σλίμ. 'Η λέξις αυτή είναι ά- φρικανική και δεν μεταφράζεται άκριδώς ούτε στην άγγλική, ούτε στη γαλλική. Σημαίνει κατά προ- σέγγιση «έξυπνος» ή «πανούργος». Κι' αυτό δίνει την εύκαιρία στους φίλους και τους έχθρους του

παραλογισμοί και μου επέτρεψες να παίρνω κι' εγώ το μαντίο μου όπως ό- λος ο κόσμος.

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Ολίσηθη- μα, 'Ελνινίκε!... 'Ο- λισθήμα!... Μετα- νοώ!... Άλλά μην έξωθής τα πράγμα- τα!... Μη θέλεις ν' άλλαξες μαγιώ!... Ρουμπινί, με καραβά- κια μπλέ και άσπρα στο στήθος... Είναι ήδη σκάνδαλο αυτό το τρικό που δείχνει όλες τις γραμμές

σου!... Μη θέλεις να το παρακάνεις! Αυτά τα καπιτνε που ματίσσε δεν είναι μαγιώ. Είναι... Θεέ μου σωχρέσε με! Ένα κομματάκι στο στή-θος και ένα άλλο κομματάκι εκεί, όπου η Εύα, μετά το μπλο, κρέμασε το φύλλο ουκής. Τα θεω- ρείς αυτά μαγιώ για κυρίες;...

ΕΚΕΙΝΗ: Μία κυρία είναι κι' αυτή γυναίκα. Και μια γυναίκα πρέπει να παρακολουθί τη μόδα. Δεν μπορεί να εμφανίζομαι στο όάληρο σαν Κα- ννικαρέα!

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Η Καννικαρέα ποτέ δεν έδειξε γυ- μνή την κοιλία της, συμπεριλαμβανομένου και του όμφαλου. Όύτε το πλευρά της, ούτε τους μηρούς της μέχρι γοφού. Όταν βάλεις έτσι το γυμνό σου στην έφημερίδα, τότε τι θα μείνη για μένα;

ΕΚΕΙΝΗ: Το παν!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ευχριστώ γι' αυτό το παν, που συ- νίσταται σ' ό τι κρύβουν αυτά τα δυό κουρελάκια!

ΕΚΕΙΝΗ: Κάνεις μεγάλο λάθος. Κανείς δεν προσέχει στα λουτρά αυτές τις λεπτομέρειες που άνώμασες!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τις προσέχουν και τις παραπροέ- χουν, άκριδώς γιατί υπάρχουν αυτά τα δυό κου- ρελάκια που σκεπάζουν το... παν!... Έτυχα μια φορά στη Γαλλία με γυμνιστάς που ήλίζον-ταν κοντά στο Σηκουάνα πίσω από μια μάντρα! Μπροστά ήρθε να κολληθίται στο ποτάμι μια με μαγιώ. Άμέσως άφισαν όλοι τις γυμνές και κα- βάλλησαν τη μάντρα να χαζέψουν την ημίγυ- μνη. Ξέρω τι σου λέω!

ΕΚΕΙΝΗ (τρυφώντας με τα μάτια τη βιτρίνα): Είναι θαυμάσιο αυτό το καπιτνε μπλέ - ρουά με κίτρινα λουλουδάκια! Έλα, μην είσαι κακός, θα μου το πάρεις!...

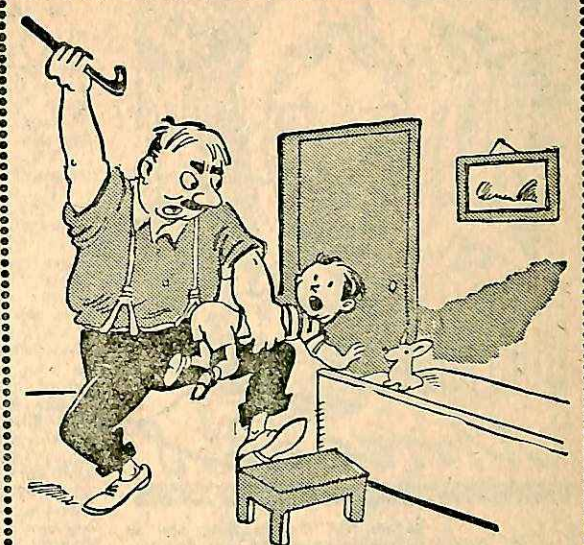
ΕΚΕΙΝΟΣ: Θα μείνης με το παλινό!

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί το καλλίτερο μαγιώ για μια παντρεμένη είναι αυτό που άρέσει στο σύζυγο! Πάμε! (Την τραβεί από τη βιτρίνα).

ΕΚΕΙΝΗ (άφημένη στο μπράτσο του σαν κου- ρελάκι): Τέρας!... Έξακολουθείς να με ζη- λεύς. Άρα μ' αγαπάς!... (Αυλαία).

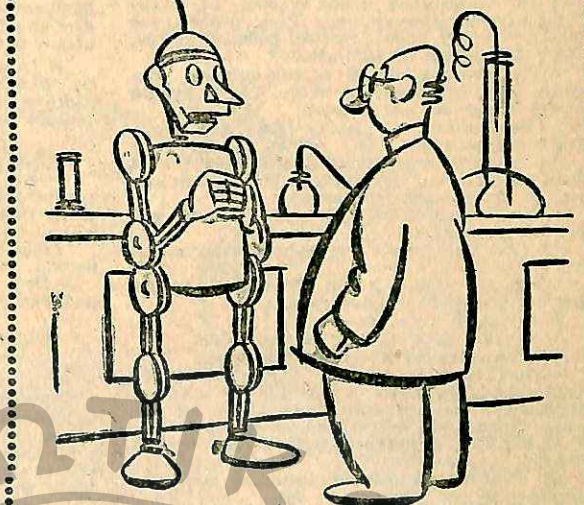
ΣΤΥΓΡΟΣ ΜΕΛΑΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΤΟΝ ΣΥΓΚΙΝΗΣΗ...

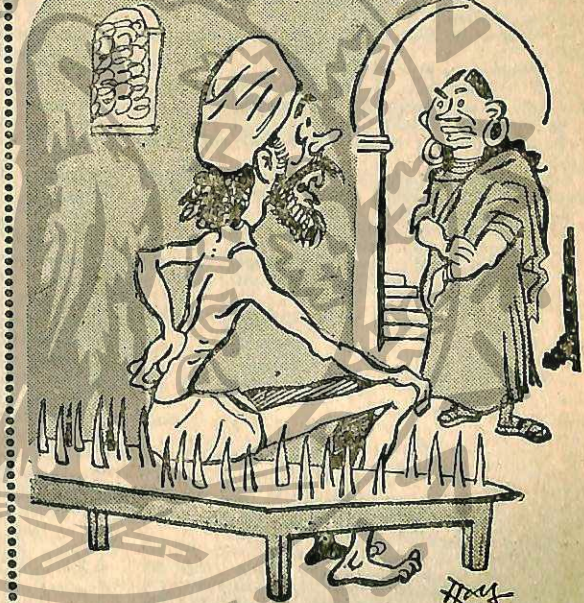
— 'Ο γυιός: Δεν ντρέπεσαι κοτζάμ άντρας να βα- ράς ένα μικρό παιδί!...

(Σκίτσος Π. Παυλίδης)

Η ΑΠΟΡΙΑ ΤΟΥ ΡΟΥΠΙΟΤ

— Με συγχωρείτε, κύριε καθηγητά... Θα ήθελα να ξέρω αν είμαι άνδρας ή γυναίκα;

— 'Ο φακίρης: Δεν μπορείς να κλείσθ μάτι, βρέ γυναίκα... όλη τη νύχτα με τομπάγανες ή σκινίπες!...

(Σκίτσος Π. Παυλίδης)

12ον Τα λόγια της αγαπημένης του έδωσαν την αποδάρνυσήν του τον κατήχη, τον γέμισαν ελπίδες. Τρελλός από χαρά έσκυψε και της φίλησε τα χείλια.

—Ναί, τίποτε δεν θα μπορούσε να μάς χωρίσει, συνέχισε η 'Αντριέν. Έχω πάρει την απόφασή μου. Ναι, είμαι βέβαιη ότι η μητέρα μου δεν θα έμεινε μέχρι τέλους. Έξ' άλλου έλπιζα στον παππού μου. Είπε τόσο καλός και μ' αγαπά τόσο. Καθώς βλέπεις λοιπόν, Πάω, δεν πρέπει να φοβάσαι.

—Τα λόγια σου μου δίνουν θάρρος, 'Αντριέν. Ναι, δεν φοβόμουν πλέον. Τίποτε δεν θα σταθίσει ικανό να μάς χωρίσει.

—Ετσι πρέπει να μιλάς, Πάω. Δεν χρειάζονται λιποψυχίες.

—'Η 'Αντριέν ακούμπησε το κεφάλι της στον ώμο του Πάω και τον κύτταζε βαθειά στα μάτια με απεριόριστη λατρεία.

—Σε λατρεύω! του ψιθύρισε. 'Αν μάς χωρίσουν θα πεθάνω!

—'Ο Πάω την έσφιξε στοργικά στην αγκαλιά του.

—Μη λες τέτοια λόγια, 'Αντριέν, της ψιθύρισε. Δεν χάθηκε κάθε ελπίδα.

—Κι' αν η μαμά έμεινε;

—'Υπάρχει ένας τρόπος να ενωθούμε.

—'Η 'Αντριέν τον κύτταζε παράξενα.

—Ναί, συνέχισε ο νέος. 'Όταν απειλησθούμε έντελως, θα κάνουμε ό,τι κάνουν συνήθως οι έρωτευμένοι στην περίπτωση αυτή: θα φύγουμε κρυφά και θα τελέσουμε το γάμο μας σ' ένα μικρό, άπομορο έκκλησάκι έξω απ' το Παρίσι.

—'Η 'Αντριέν τον άκουγε χωρίς να μιλάει με μισόκλειστα τα μάτια.

—'Ο Πάω παρέχρησε τη σιωπή της.

—Δεν τ' όθες αυτό, 'Αντριέν; της ρώτησε.

—'Η νέα σφίχθηκε περισσότερο κοντά του και του άπάντησε:

—'Όταν έρθει αυτή η ώρα, Πάω, δεν θα διαστάσω καθόλου.

—Μπορώ να βασίζωμαι στα λόγια σου 'Αντριέν;

—'Όχι, Πάω. Μια έπιστολή μπορεί να πείσει στα χείλια της μαμάς. Καλύτερα να συνεννοηθούμε από τώρα.

—Συμφωνώ. Θέλεις να συναντηθούμε μετά τρεις ημέρες;

—Ναί, Πάω.

—Στο ίδιο μέρος;

—'Όχι, καλέ μου. Δεν είν' ανάγκη να έρκομαστε τόσο μακριά.

—Δεν μπορώ δυστυχώς να ρθώ σίτι σου, ούτε και συ στο δικό μου.

—Αυτό είν' αλήθεια. Μά μπορώ να σε περιμένω στον κήπο του σπιτιού μας. 'Ο γέρο κηπουρός μας μ' αγαπά σαν παιδί του και δεν θα μου άνηθή αυτή τη χάρη.

—Είσαι βέβαιη γι' αυτό, 'Αντριέν;

—'Απολύτως βέβαιη. Μόλις βροδύσση θα σε περιμένω στη μικρή πόρτα του κήπου, στο πίσω μέρος. 'Ο δρόμος δεν είνε πολυσύχναστος στο μέρος αυτό. Δεν θα σε βή κανείς. Θα προσποιηθώ πως άπασυράμαι στο δωμάτιό μου και θα κατέβω κρυφά να σε περιμένω.

Τα λόγια της γέμισαν χαρά τον Πάω. Κι' όταν χώρισαν ένωλωθε την καρδιά του έλσφρειά σαν φτερό. 'Ελπιζε πλέον ότ' τον εδύλλιδό του, η πρώτη μεγάλη αγάπη της ζωής του θα είχε αίσιο τέλος.

—'Ετσι χαρούμενος γύρισε σπίτι του.

—'Η 'Αλμπιν αντίθετως ήταν πολύ στενωχωμένη και μόλις τον είσε ν' άστραφτη από χαρά ένωλωσε την καρδιά της να βαραινίη περισσότερο. 'Υποπτεύθηκε πως κάτι νέο συνέβαινε σχετικά με τον έρωτα του Πάω κι' άρχισε να του κάνει πλάγιες έρωτήσεις.

Χωρίς να υποτιεύεται τίποτε ο Πάω της άπάντησε πρόχαλα:

—'Όλα πηγαίνουν καλά. Τίποτε δεν θα μπορέσει να με χωρίσει απ' την 'Αντριέν.

—'Η 'Αλμπιν έσκυψε το κεφάλι της.

—Δεν σε χαροποιεί αυτό που σου λέω; άπόρησε ο Πάω.

—Ναί... βέβαια, παιδί μου... 'Ωστόσο νομίζω ότι βιάζεσαι πολύ, είσαι πολύ αισιόδοξος, Πάω. 'Η μητέρα της 'Αντριέν δεν θα δώσει ποτέ την συγκατάθεσή της.

—Θα την δώσω.

—Τι όθες να πής;

—Θέλω να πώ, πως θα ήταν καλύτερα, παιδί μου, να ρίξης όλλο το μάτια σου, να χωρίσεις.

—Δεν πρόλαζε να τελειώσει.

—Σταμάτα!... της φώναξε ο Πάω, με φωνή τραχεία, με μάτια που σπιδοβολούσαν. Φτάνει, δεν θέλω ν' άκούσω τίποτε άλλο. Σείς μου το λέγε αυτό; Τόσο λίγο με έξορε; 'Όχι, δεν θα πάμω ν' άγαπώ την 'Αντριέν. 'Η αγάπη μου δεν είνε από εκείνες που σβύνουν εύκολα. 'Η 'Αντριέν θα γίνη δική μου... ό,τι δήποτε κι' αν συμβή. Μ' άκούτε; Θα γίνη δική μου.

—'Η 'Αλμπιν μετάνιωισε για τα λόγια της.

—Με παρεγγήγησε, Πάω, του έπτε. Τα λόγια μου δεν είνε επιπόλαια. Σου τ' είπα, γιατί δεν θέλω να σε βλέπω να υποφέρεις.

—Το μαστούριό μου είνε γλυκό για μένα. Μοδ' φτάνει ότι η 'Αντριέν μ' άγαπά κι' ότι έχω την υπόσχεσή της πως τίποτε, τίποτε στον κόσμο δεν θα μπορέσει να μάς χωρίσει.

—'Η 'Αλμπιν δεν έπείθετο. Καταλάβαινε καλά ότι ο Πάω ήταν αμεταπείστος κι' αυτό την έκανε ν' άγωνιά, να λυγιάσει στη σκέψη των συνεπειών που μπορούσε να έχη αυτό το εδύλλιο.

—'Όλα είνε θέλησις του Θεού, συλλογιζόταν.

—'Ας γίνη λοιπόν το θέλημα του Κυρίου. Φαίνεται πως δεν τιμωρήθηκε άρκετά για την εγκληματική πράξη μου κι' ότι τώρα μόλις άρχίζω να βάσανα μου... »

—'Εσκυψε το κεφάλι της και ψιθύρισε, σε μια στιγμή, που ο Πάω δεν της πρόσχε:

—Ναί, θεέ μου, άς γίνη το θέλημά σου. Είμαι έτοιμη να πληρώσω.

Είς άναζητήσιν του δολοφόνου του Γκασπάρ

—'Εφτασε στο μεταξύ η μέρα που ο Πάω κι' η 'Αντριέν θα συνηγνάντο στον κήπο του μεγάρου της δευτέρας.

—'Ο Πάω ήταν συγκινημένος έκαιρετικά. Είχε την προαίσθηση, ότι κάτι το έκιακτο θα συνέβαινε την ημέρα αυτή.

Την ώριμένη ώρα, όταν έπρεπε τ' όκοτάδι, τράβηξε για τ' μεγάλο της άναπημένης του.

—'Ο στενός δρόμος στο πίσω μέρος του κήπου ήταν έρημος την ώρα αυτή.

—'Ο Πάω πλησίασε άργά-άργά και στάθηκε μπρός στη μικρή πόρτα. Μά κανείς δεν φαινόταν. 'Η πόρτα ήταν κλειστή. Τί συνέβαινε άραγε; Μήπως η 'Αντριέν δεν μπορούσε να κατέβη; Μήπως είχε άνακαλύψει η μητέρα της τα πάντα;

—'Οι σκέψεις αυτές έκαναν την καρδιά του να σφίγγεται. Περιμένε μ' άγωνία. Ποιός έέρει... 'Ισως ν' άρνήθηκε ο κηπουρός να έξυπηρετήση τη νεαρή του κυρία.

—'Ο Πάω έβγαλε και κύτταξε τ' ορολόγι του. Είχαν περάσει δέκα λεπτά απ' την ώρα, που είχαν αποφασίσει να συνηγνάντο.

Συμβουλές σ' άρραβωνιασμένη

Μια μητέρα έδωσε στην άρραβωνιασμένη κόρη της τις έξης συμβουλές:

—'Όταν παντρευτής, κόρη μου, προσάφθοσε να κάνης το σπιτί σου χαρούμενο.

—Δεν είνε δύσκολο, όσο τ' φαντάζεται μια γυναίκα, τ' να κατορθώση να της φέρεται ο σύζυγός της σαν έραστής.

—'Τό δάκρυ άπάνω στο πρόσωπο της κόρης, έεί ένας παλαιός σοφός μιλάζει με στάλα δροσίδας άπάνω σε λουλούδι».

—Κάθε δάκρυ όμως στο πρόσωπο μιας παντρεμένης γυναίκας είνε για τ' ο σύζυγό της μια σταγόνα δηλητηρίου.

—Δεν υπάρχει πράγμα που να κολακεύη περισσότερο τόν άνδρα, από την ευτυχία της γυναίκας του.

—'Ο σύζυγός σου όταν σε βλέπη ευτυχισμένη θα σ' αγαπά περισσότερο.

—'Όσο δόρσει, 'Ωστόσο ο νέος έμεινε στη θέση του, άποφασισμένος να περιμένει.

—Πέρασαν λίγα λεπτά άκόμη. Κι' έξαφνα η μικρή πόρτα έτρεξε και μισάνοιξε.

—'Ο Πάω προσπαθούσε να διακρίνη μέσα στο σκοτάδι. Κάποιος πρόβαλε από τ' άνοιγμα. 'Ηταν ένας κοντός άνθρωπάκος, περασμένης ηλικίας, ο κηπουρός χωρίς άλλο. Κύτταξε καλά-καλά τόν Πάω, έρριξε μια ματιά στον έρημο δρόμο, άφουγκράστηκε μια στιγμή προσεκτικά και κατόπιν έπτε στο νέο:

—Είσαστε ο κ. Πάω;

—Μάλιστα, άπάντησε ο νέος συγκινημένος.

—'Ελάτε γρήγορα. 'Η δεσποινίς σας περιμένει.

—'Ο Πάω τόν άκολούθησε. 'Εκλείσαν την πόρτα και προχώρησαν στον κήπο, χωρίς να μιλήσουν.

—'Ο νέρο-κηπουρός προηγήτο.

—'Εφτασαν τέλος σ' ένα μέρος, όπου ύπηρχε ένα μικρό, κομψό κίосκι.

—'Ο κηπουρός στομάτησε και χτύπησε έλαφρά τόν Πάω στον ώμο.

—'Εκεί είνε, του ψιθύρισε.

—Συγκινημένος ο Πάω έτοιμάσθηκε να μπη στο κίосκι, ενώ ο κηπουρός άπομακρυνόταν. Την ίδια στιγμή όμως πρόβαλε η 'Αντριέν. 'Ετρεξε κοντά του, έβρεσε τα χείλια της γύρω στο λαιμό του και του ψιθύρισε με φωνή γλυκεία:

—'Ηρθες, Πάω; Είσαι κοντά μου, αγάπη μου. 'Αν ήξερες με πόση άνυπομονησία σε περιμένα.

—Μιλούσε κι' έτρεμε.

—'Ο Πάω άνησυχούσε.

—Τι έχεις, αγαπημένη μου; της ρώτησε.

—Δεν ξέρω, Πάω. Είνε κάτι που δεν μπορώ να τ' ο καθόρισω. Φοβούμαι...

—Φοβάσαι μήπως μάς εδρούν εδω μαζύ;

—'Όχι, δεν είν' αυτό που με φοδίζει. Φοβούμαι πως συνωμοτούν έναντιόν του έρωτός μας.

—Δεν σε καταλαβαίνω, 'Αντριέν.

—Θα σου εξηγήσω. 'Ελα μαζύ μου. Τόν παρέσυρε μέσα στο κίосκι. Κάθησαν πλάι-πλάι με τα χείρια ένωμένα.

—Λοιπόν; ρώτησε ο νέος. Τί συμβαίνει, 'Αντριέν. Μιλάσε μου καθαρά, μη μου κρύψεις τίποτε.

—Δεν ξέρω τί συμβαίνει ακριβώς, Πάω. Είδα τόν παππού με κρυφομιλιά με τη μαμά μου. Μιλούσαν για μάς, είμαι βέβαιη γι' αυτό, είν' άδύνατον να κάνω λάθος. Θέλουν να μάς χωρίσουν, άσφαλώς. Θεέ μου, γιατί να είνε τόσο σκληροί!

—'Ο Πάω προσπάθησε να την καθησυχάση.

—Μην ταράζεσαι, αγαπημένη μου. 'Ισως να κάνης λάθος, της έπτε.

—'Όχι, Πάω, δεν γελιέμαι. 'Άκουσα να προφέρουν τ' όνομά σου. Πρόκειται για την άγάπη μας.

—'Ο νέος την έσφιξε πάνω στο στήθος του.

—Μη χάνης τ' όρόνος σου, καλή μου 'Αντριέν, της ψιθύρισε φιλόντας τα μεταξένια της μαλλιά. 'Όχι, δεν θα μάς χωρίσουν ό,τι κι' αν κάνουν. Θα γίνη δική μου ό,τι δήποτε κι' αν συμβή.

—Σώπασε έξαφνα, βυθίστηκε για μια στιγμή σε σκέψεις και συνέχισε:

—Δεν μπορώ να καταλάβω τί συμβαίνει. Πάντως πρέπει να συμβαίνει κάτι. Τί όμως; Τί είνε εκείνο που τους κάνει να θέλουν να μάς χωρίσουν; Πρέπει να τ' μάθω και θα τ' μάθω.

—Μιλώντας έτσι είνε όπ' όντι του έπίσης τη στάση και τα λόγια της 'Αλμπιν. Δεν ήταν τυχαία όλα αυτά. Κάτι συνέβαινε άσφαλώς.

—'Ωστόσο δεν έπτε στην 'Αντριέν, για την άπτομη μεταβολή των αίσθημάτων της 'Αλμπιν. Δεν ήξελε να την λυπήση περισσότερο.

—'Εγώ μιλούσα ό ένας κοντός στον άλλο, με τα χείρια σφιγμένα, άκουσαν έξαφνα αυτόματά να πλησιάζουν.

—'Η 'Αντριέν τούμαζε.

—Κάποιος έρχεται! ψιθύρισε.

—Θα είνε ίσως ο κηπουρός, αγάπη μου, την καθησυχάσε ο Πάω.

—'Όχι, όχι, δεν είνε τ' βάδισμα του κηπουρού. Θεέ μου πως γτυπάει η καρδιά μου!...

—'Ο Πάω σηκώθηκε όρθιος.

—Θα βγώ να δώ τί συμβαίνει, έπτε.

—'Η 'Αντριέν τόν συγκράτησε.

—'Όχι, μείνε, σε παρακαλώ, μείνε κοντά μου.

—'Ο Πάω υπάκουσε.

—Τα βήματα έφθασαν έξω από τ' κίосκι και σταμάτησαν.

—Οι δυο νέοι κρατούσαν και την άναπνοή τους.

—Στιγμές άπερίγραπτης άγωνίας.

—'Η 'Αντριέν άκούει καθαρά τούς χτύπους της καρδιάς της που φτεροκοπάει σαν τ' οπουλάκι στην παγίδα.

—'Ο Πάω της σφίγγει τ' χέρι και προσπαθεί να της δώση κουράγιο.

—'Αχνά, ψιθυριστά της λέει σ' αυτή:

—Μην τρέμεις έτσι, μικρή μου 'Αντριέν.

—Μά η νέα δεν μπορεί να συγκρατήσει την ταραχή της. Τα μάτια της είνε καρφωμένα στην μικρή πόρτα του κίосκιού.

—Εκεί κυττάζει κι' ο Πάω, με σφιγμένα τα δόντια, έξολλος, άναστατωμένος.

—'Ενα θρόσμμα φορέματος φτάνει σ' αυτήά τους.

—'Η 'Αντριέν μαντεύει την αλήθεια και δοκι-

μάζει άποτόμως να σηκωθεί όρθή. Μά δεν τ' ο κατορθώνει. Τά πόδια της δεν την συγκρατούν. Τά γόνατά της λές και παρέλυσαν. Και σωριάζεται πάλι πλάι στον Πάω.

—'Ο νέος δεν συγκρατείται πειά. Θα τ' άπαίξη όλα για όλα, θα φωνή άνδρας. 'Ετοιμάζεται να σηκωθεί και να βγή να δή ποιός είνε, αλλά δεν προλαμβάνει.

—'Ενας ίσκιος προάλλει στην είσοδο του κίосκιού.

—'Η 'Αντριέν άφήνει ένα ξεφωνητό και σφίγγεται κοντά στον άγαπημένο της. Είχε γνωρίσει τη μητέρα της. Κι' ο Πάω άνεγνώρισε άμέσως τη μητέρα της λατρευτής του.

—'Αν και τ' πόδια τους τρέμουν σηκώνονται και οι δυο όρθιοι σαν ύπόδικοι που περιμένουν την άπόφασι του δικαστηρίου.

—'Η Ματθίλδη προχωρεί δυο-τρία βήματα, στέκει έμπρός τους, τούς κυττάζει λίγες στιγμές σιωπηλή κι' έξαφνα άνηχεί η φωνή της σκληρή, έπιτακτική, όργισμένη:

—Τί ζητάτε εδω, κύριε; Ποιός σας έδωσε τ' ο δικαίωμα να μπητε εδω μέσα; Αυτό που κανάτε είνε άχαρκατήριο.

—'Ο Πάω θέλει να πη κάτι, μά η φωνή του πνίγεται στο λαιμό του.

—Δεν θέλω να μω πητε τίποτε, του λέει η μητέρα της 'Αντριέν. Οι δικαιολογίες είνε περιττές. Αυτό που έκανατε είνε άχαρκατήριο. 'Αλλά δεν φταίτε σεις μόνον...

—Γύρισε κατόπιν πρὸς την 'Αντριέν.

—'Η φωνή της έγινε πιο σκληρή, πιο άπότομη.

—Συναισθάνεσαι την αλοσύνη σου; της φώναξε. 'Η διαγωγή σου είνε πρόστυχη. Δέχεσαι εδω ένα νέο που δεν είνε συγγενής σου, δεν είνε άδελφός σου, παρασάεινεις τις έντολές της μητέρας σου, φέρεσαι σαν την πρώτη μινιέντα που δεν έχει καμιά άνατροφή. Αυτό θα σου στοιχίση ακριβά. Ντροπή σου!

—'Η 'Αντριέν θέλησε να πη κάτι.

—Μά η μητέρα της δεν της άπέτρεψε να μιλήση.

—Δεν θέλω ν' άκούσω τίποτε, της φώναζε. Σου άπαγορεύω να μιλήσης.

—'Εν τούτοις η 'Αντριέν συγκέντρωσε τ' όρόνος της και ψιθύρισε:

—Τόν άγαπά!...

—'Η Ματθίλδη έγινε έξω φρενών.

—Σιωπή! Σου άπαγορεύω να μιλήσης. Φύγε άμέσως και πηγαίνε να κλειστής στο δωμάτιό σου. 'Αμέσως...

—'Η 'Αντριέν δίστασε λίγο. Τέλος πήρε την άπόφασι να υπακούση την μητέρα της. 'Ερριξε μια έκκραστική ματιά στον Πάω και βγήκε από τ' κίосκι πνιγμένη στούς λυγμούς.

—'Ο Πάω κι' η Ματθίλδη είχαν μείνει μόνον. Μεσολάβησαν λίγα δευτερόλεπτα σιωπής.

—'Η μητέρα της 'Αντριέν έτοιμάζοταν να μιλήση, όταν έξαφνα ο Πάω, γονάτισε μπροστά της και της ψιθύρισε με φωνή γεμάτη άπόγνωσι:

—Συγχωρήστε μας, κυρία, σας ίκετεύω. Την άγαπά και μ' αγαπά τόσο πολύ!... Μη τιμωρήσετε την 'Αντριέν. 'Εγώ φταίω για όλα, έγώ εδύναμαι για τη συνάντησι μας αυτή.

—Της είχα άπαγορεύσει να σας ξαναδύ, έπτε η Ματθίλδη.

—Θέλετε λοιπόν να πεθάνουμε, κυρία;

—Δεν πεθαίνει κανείς από άγάπη, κύριε, και μάλιστα στην ηλικία σας.

—'Ω, μην τ' ο λέτε αυτό. 'Αν χάσω την 'Αντριέν δεν θα μπορούσα να ζήσω... θα πεθάνω! Θα πεθάνω από τη λύπη μου κι' άσφαλώς τ' ίδιο θα συμβή και στην 'Αντριέν.

—'Ας μεγάλα λόγια, κύριε.

—Σας λέω την αλήθεια.

—Αυτά συμβαίνουν στα μυθιστορήματα.

—Και στή ζωή, κυρία. 'Αν η 'Αντριέν δεν γίνη δική μου θα σκοτωθώ, σας τ' όρκίζομαι.

—'Εγινε και πάλι λίγων στιγμών σιωπή.

—'Ο Πάω σηκώθηκε όρθιος.

—'Ηταν συντετριμμένος.

—Φεύγω, κυρία, έπτε. Θυμηθήτε τα λόγια μου. Μη θελήσετε να θανατώσετε δυο νέους που τ' ο μόνον τους σφάλμα είνε τ' ό,τι αγαπιούνται τρελλά.

—'Η Ματθίλδη σώπαινε.

—'Ο Πάω έκαμε ένα βήμα πρὸς την έξοδο.

—Σταθήτε! του φώναζε άπότομα η Ματθίλδη.

—'Ο Πάω γύρισε και την κύτταζε κατόπληκτος.

—Πλησιάζετε.

—'Ο Πάω πήγε κοντά της.

—Καθήστε, του άύστησε η μητέρα της 'Αντριέν.

—'Η φωνή της ήταν πιο ήρεμη τώρα. Σαστισμένος ο νέος κάηψε. Τόν έπνιγε, τόν πρέλλαινε η άνυπομονησία.

—Προσέξτε καλά τί πρόκειται να σας πώ κύριε.

—Σας άκούω, κυρία.

—Αγαπάτε την 'Αντριέν;

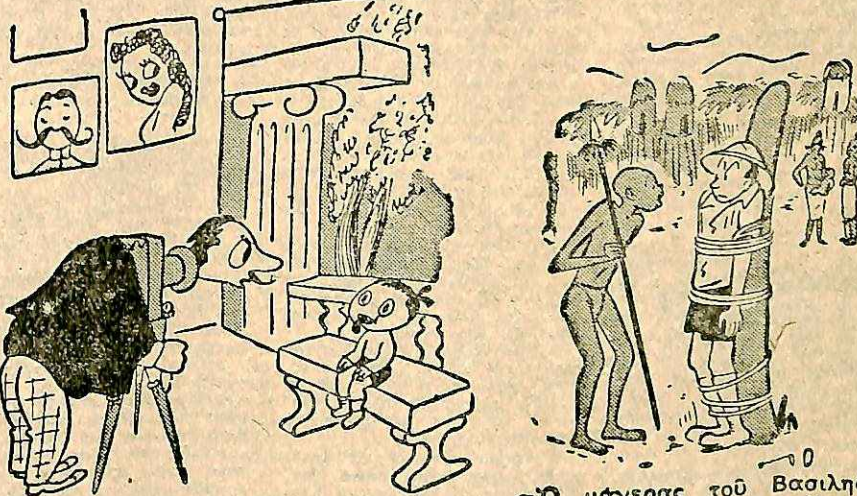
—Την λατρεύω!

—'Ακούστε με λοιπόν. Για να πραγματοποιηθή τ' όνειρό σας ένας μόνον τρόπος ύπόσχεσθαι.

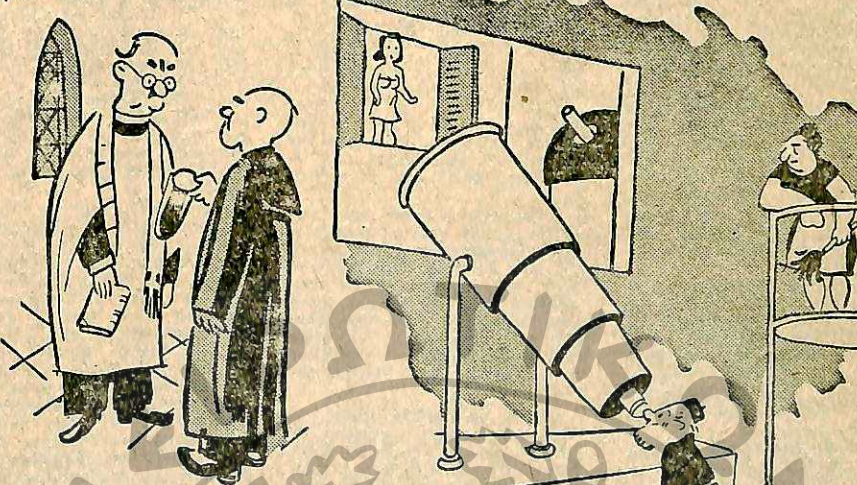
—'Ο Πάω κρεμόταν από τ' αχίλλης της.

—ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

Η Ξένη Τελοιογραφεία

—'Ο μάγερας του Βασιληά φτιάχνει τώρα τόν κατάλογο των φαγητών... Μωβ λέτε τ' όνομά σας;

—'Ο έπίτροπος: Μόνον δυο χιλιάδες δραχμές μάζεψα με τ' ο δίσκο της έκκλησίας, παπά μου. Καλά θα κάνης να μη τούς ξαναμιλήσης για οικονομίες.

—Μα τί κυττάζεις τόση ώρα; —Τήν... 'Αφροδίτη!

ΕΡΩΤΙΚΣ ΡΑΝΤΕΒΟΥ —Περιμένεις πολλή ώρα, αγάπη μου;

—'Ο κουρέας: Θέλετε μια φριγιόν με άλκοόλ; —'Ο μπεκρής: Ναι, φέρε κανένα κατοσταράκι!...

Θυρήνοι παραδόσεις

ΤΟ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ ΚΙ' Η ΜΗΤΡΥΙΑ ΤΟΥ

«Ο ποντισμένος βασιλιάς Ρο. δερνός είχε παντρευτεί για δεύτερη φορά με μία γυναίκα πολύ μοιραία και πρόκληση. Από την πρώτη του γυναίκα που είχε πεθάνει πολύ νέα, είχε αποκτήσει ένα ωραίο ξανθό αγόρι. Κι' η δεύτερη γυναίκα του, έρωταρχη όπως ήταν, έρωτεύθηκε με αγριο πάθος το χρυσόαλλο αυτό παλιόκαρι που ήταν αόριστος περισσότερο και δεν υποφαινόταν πως η μητριά του το άγαπούσε. Δεχόταν λοιπόν μ' ευγνωμοσύνη τα δώρα της κι' άκουγε με χαρά τα γλυκά της λόγια. Αλλά μία μέρα, καθώς καθόταν κοντά της και δεν ήταν κανένας άλλος μέσα στην κάμαρά, η μητριά του το άρπαξε άεσφα και το έβρισε στην άγκαλιά της σαν τρελή. Το βασιλόπουλο τρέμασε και προσπάθησε να αμυνθεί από τα χέρια της. Εκείνη όμως το έβρισε ακόμα πιο δυνατά κι' άρχισε να τον λή λώγια παράφορης άγνης.

«Ανασταμένο το παλληκάρι άγνοούσε να ξεφύγει απ' την άγκαλιά της κι' έτσι καθώς πάλευε τις μάστιγες με τα γυμνά του το κατάλευκο στήθος της και την έβρισε όπως της άρεζε. Τότε η βασιλιάσσα άγριοι έμεγαλίστην κι' άτμηλητή όπως ήταν στο βασιλιά.

— Κι' τότε, του έλεγε, βασιλιά μου κι' άγαπημένε μου, κούταξε τί μου έκανε ο γυιός σου!... Ρίχτηκε πάνω μου με άμωρτωλούς σκοπούς εκεί που καθόμουν μοναχή μου, μου έβρισε το πρόσωπο και μ' έπληγωσε στο στήθος, γιατί του αντίσταθκα. Τιμωρήσε τον για το έγκλημά του, όπως του άξιζει, βασιλιά μου κι' άγαπημένε μου!

«Ο βασιλιάς, τρέμοντας από την όργη του, διάταξε να στήσουν μία άγχονη για να κρεμάσουν το γυιό του.

— Του ταίριαζε, έλεγε, ένας τέτοιος άτυμωτος θάνατος. Και διάταξε συγχρόνως και τον έρωταρχο σε μία ύπνογια φυλακή.

Το παιδί όρκιζόταν ότι είνε αόριστος, μα ο βασιλιάς δεν το πίστευε και το μισούσε τώρα τόσο, όσο το άγαπούσε πρώτα. Πριν όμως κρεμάσει το γυιό του, ήθελε ν' άκούσει το γυιό του, ήθελε ν' άκούσει και τη γνώμη ενός από τους πιο έακουσμένους σοφούς του βασιλείου του. Τον κάλεσε άμέσως και του διηγήθηκε όσα έβγαίναν.

— Καταλαβαίνεις, έλεγε στο τέλος, ότι ο γυιός μου είνε άνοχος. Δεν είνε έτσι; Είνε άνοχος της συγγνώμης μου. Είπα με τα μάτια μου τις πληγές στο στήθος της. Τα χέρια του γυιού μου ήταν επίσης ματωμένα.

— Βασιλιά μου, έλεγε τότε ο σοφός, πολλές φορές δεν πρέπει να πιστεύουμε ούτε στα ίδια μας τα μάτια. Μη βιάζεσαι σου! Ποτέ δεν πρέπει το γυιό ζεται ο άνθρωπος για να τιμωρήσει και να εκδικηθεί. Αν δεν άκούσεις τα λόγια μου και διατάξεις να κρεμάσουν άμέσως το γυιό σου, είνε πολύ πιθανόν να μετανοήσεις και να υποφέρες ύστερα από τρωμερές τύψεις. Αν θέλεις μάλιστα θα σου διηγηθώ μία διδασκτική ιστορία.

— Πες μου αυτή την ιστορία, έλεγε ο βασιλιάς. Πάντα άκούω με εύχαριστησι ότι μοιάζεις σου.

«Ο σοφός άρχισε να διηγείται:

— Ήταν κάποτε ένας ευγενής και νενηαίος Ισπανός, ο

γυνικό, που τόσο άγαπάει ο κύριός μας, κατακοιμήθηκε το παλιό σας! Αότη τη στιγμή, έλαγισαμένο σιμά στον τοίχο το άπαισιο ζωο γλύφει μ' άχρησιστη το αλμα το λατρευτού σας άγοριό!... «Η πυργόδεσποινα, έπεσε άναίσθητη κατά γής.

«Σε λίγο γύρισε κι' ο Ισπανός από τη γιορτή και τρώμας καθώς είδε τη γυναίκα του άναίσθητη και τις ύπνρετες σκυ... έβλεπε από πάνω της να προσπαθούν να την συνεφέρουν.

— Τι συμβαίνει; Τι έπαθε η κυρία σας; ρώτησε.

«Η γυναίκα του, άνοιξε τα μάτια της.

— Άλλοιμονο, άγαπημένε μου, του έλεγε. Δεν έχουμε πιά παιδί! Το άγαπητό σου λαγυινό το κατασπαράξε και μεθύσμενο τώρα από το αίμα του, γλύφεται σιμά στον τοίχο.

«Ο Ισπανός τότε ώρμησε σαν τρελλός μέσα στην κάμαρά του παιδιού. Το σκυλί, σαν πάντα, άνασκηώθηκε άλάχαρο, για να υποδεχθεί τον κύριο του, πήγε κοντά του και του έλυψε τα χέρια.

«Τότε ο Ισπανός τράβηξε το σπαθί του και με μία σπαθιά του το παιδιό. Το σκυλί, όμως, πήγε προς την κούνια του παιδιού του και την σήκωσε.

«Είπε τότε το παιδί του ζωντανό, χωρίς καμιά πληγή στο κορμάκι του και πίσω από την κούνια το φειδί σκοτωμένο και κατάλαβε — πολύ άργά αλλοίμονο! — τί έβρισε. Κατάλαβε πως το σκυλί σκοτώσε το φειδί για να σώσει το παιδί του. Κι' άρχισε να κλαίει γοερά, να ξεριζώνει τα μαλλιά του, και να γυμνά το στήθος του, από την άπελπισία του.

— Άλλοιμονο μου!... φώναζε. Τι έκανα!... Πίστεψα στα λόγια της γυναίκας μου, και σκοτώσα το σκυλί μου, που ήταν τόσο καλό και πιστό, που έσωσε τη ζωή του παιδιού μου!

«Κι' ο Ισπανός για να έξαγνισθεί από το έγκλημά του αυτό, πήγε να πολεμήσει ως σταυροφόρος, και ύπόφερε και είχε τύψεις σ' όλη του τη ζωή.

«Αότη είνε η ιστορία μου, βασιλιά μου, έλεγε ο σοφός. Καταλαβαίνεις την σημασία της; Πρόσεξε λοιπόν να μη πεισθεις στα λόγια της γυναίκας σου και σκοτώσεις το γυιό σου, γιατί θα ύποφέρεις πολύ περισσότερο απ' όσο ύπόφερε ο Ισπανός, που σκότωσε άδικα το σκυλί του. Μη βιάζεσαι, βασιλιά μου! Περιμένε να έξακριώσεις πρώτα την αλήθεια. Δεν μπορείς να φαντασθεις πόσο είνε κάποτε τα φαινόμενα άπασιλά.

— Καλά, έλεγε ο βασιλιάς. Θα περιμένω. Σου το ύπόσχομαι πως δεν θα διατάξω να σκοτώσουν το γυιό μου πριν πεισθώ άπολύτως.

«Έπειτα από κάμποσον καιρό ένας νεαρός Ισπανός διορίστηκε άκόλουθος του βασιλιά. Ήταν ώραιος και ξανθός όπως ο βασιλόπουλο. Και μία μέρα, καθώς ο βασιλιάς μπήκε μέσα στην κάμαρά της βασίλισσας την είνε ν' άγκαλιάσει και να βγάλουν άμέσως το γυιό του από τη φυλακή, όπου έμενε τόσο καιρό κλεισμένος και να κρεμάσουν την άτιμη και συκοφάντρα βασιλιάσσα στην άγχονη, την οποία είχαν στήσει για το παιδί του.

«Έπειτα ο βασιλιάς κάλεσε το σοφό και τον παρακάλεσε να μείνει στο παλάτι του, ένόσω ζή, για να τον έχη πάντα σύμβουλο και οδηγό του.

ΠΙΕΡ ΒΕΝΣΑΝ

ΤΟ ΒΑΡΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΑΝΑΣΤΗΜΑ ΤΩΝ ΣΗΜΕΡΙΝΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Τί συμβουλεύει ο δόκτωρ Ροσέτ

«Έχει γίνει πολύς λόγος τον τελευταίο καιρό για το βάρος και το αναστήμα των παιδιών. Και για πολλούς γονείς έχει κοπηνόσει μονομανία να ζυγίσουν και να μετρούν κάθε τόσο τα παιδιά τους και να βγάλουν διάφορα συμπεράσματα, που είνε τις πιο πολλές φορές άσθαιρετα. Γι' αυτό, ο Γάλλος γιατρός Ροσέτ δίνει μερικές άπαραίτητες συμβουλές, που μπορούν να καθοδηγήσουν κάθε μητέρα στο ζήτημα αυτό.

Σ' ένα βρέφος, λέγει ο Ροσέτ, εκτός από το βάρος του, πρέπει να παρακολουθούμε επίσης τη συνολική ανάπτυξη του σώματός του, που είνε το ίδιο σημαντικό. Κανονικά, ως την ηλικία του ενός έτους, το παιδί πρέπει να (μεγαλώνη) από τη μία ήμερα στην άλλη. Άνάλογη θα είνε και η αύξηση του βάρους, που, πρέπει να κυμαίνεται μεταξύ των κατωτέρω αριθμών:

Βάρος κατά τη γέννηση	3 κιλά
Ένός μηνός	3 κιλά. 750 γρ.
Δύο μηνών	4 κιλά. 500 »
Τριών μηνών	5 κιλά. 250 »
Τεσσάρων μηνών	5 κιλά. 950 »

Το βρέφος πρέπει δηλαδή να κερδίσει σε βάρος 750 γραμμάρια το μήνα κατά τους πρώτους τέσσερες μήνες. Από τον πέμπτο μήνα η αύξηση έλαττώνεται σε 600 γραμμάρια το μήνα, άργότερα σε 400 και τέλος περιορίζεται σε 250 γραμμάρια. Έτσι το βάρος του παιδιού θα είνε 8 κιλά τον όγδοο μήνα και 9 κιλά 200 στο δωδέκατο.

Το βάρος των κοριτσιών είνε λίγο μικρότερο κατά την διάρκεια των πρώτων μηνών. Στο τέλος του έτους, όμως, συγκριζέει με των άγοριών.

Από την ηλικία αυτή, το κανονικό βάρος των κοριτσιών είνε περίπου:

2 ετών	11 κιλά. 500 γραμ.
3 »	12 » 600 »
4 »	13 » 800 »
5 »	15 » 950 »
6 »	16 » 450 »
7 »	18 » 550 »
8 »	22 » 400 »
9 »	20 » 800 »
10 »	25 » 150 »

Από την εποχή αυτή ως την ηλικία των 15 χρόνων, τα κορίτσια έξερπνούν σε βάρος τα άγόρια. Έπειτα, όμως, η ύπεροχη παραμένει σταθερή προς το μέρος των άγοριών.

Στα δέκα πέντε χρόνια, οι άναλογίες είνε περίπου οι έξης:

Άγόρια 45 κιλά — κορίτσια 48 κιλά.

Από της ηλικίας των 3 χρόνων, είνε άρκετο ένα ζυγισμο μία φορά το χρόνο, εκτός εάν είδικο παθολογικοί λόγοι επιβάλλουν να γίνεται συχνότερα. Όπωςδήποτε, κατά το ζυγισμο, πρέπει να λαμβάνονται υπ' όψιν τα έξης:

Ασθένειες: πτώσις του βάρους

Εποχή του έτους: η ανάπτυξη οτά παιδιά είνε μεγαλύτερη κατά το θέρος και το φθινόπωρο και μικρότερη κατά την άνοιξη και το χειμώνα.

Ειδίκες συνθήκες ζωής: η ζωή στις πόλεις καθυστερεί την ανάπτυξη. Επίσης η σχολική περίοδος φαίνεται ότι προκαλεί κάποια μείωση του βάρους.

Ός προς το αναστήμα, το βρέφος κερδίζει περί τα 2 - 4 εκατοστά κατά τους πρώτους μήνες. Άλλα από τον όγδοο περίπου μήνα, η αύξηση κατά μήκος είνε μόνον 1 εκατοστό. Έπειτα κερδίζει περί τα 10 εκατοστά κατ' έτος ως την ηλικία των 3 χρόνων. Για τα έπόμενα έτη, το ύψος του παιδιού πρέπει να κυμαίνεται γύρω από τους κατωτέρω αριθμούς:

Ηλικία	Άγόρια	Κορίτσια
Κατά τη γέννηση	0μ. 50	0μ. 50
1 έτους	0μ. 70	0μ. 70
2 ετών	0μ. 76	0μ. 74
3 ετών	0μ. 80	0μ. 77
4 ετών	0μ. 89	0μ. 85
5 ετών	0μ. 97	0μ. 92
6 ετών	1μ. 03	0μ. 93
7 ετών	1μ. 08	1μ. 04
8 ετών	1μ. 14	1μ. 10
9 ετών	1μ. 19	1μ. 16
10 ετών	1μ. 25	1μ. 20

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

ΓΙΑ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΧΩΡΕΣ

Η ΙΣΠΑΝΙΑ

Οι Ισπανίδες έχουν συνήθως ένα άμορφο μελαγχρινό πρόσωπο, με μαύρα φλογερά μάτια και σαρκώδη κόκκινα χείλη. Το σώμα τους είνε μάλλον άσχημο.

Επίσης, οι Ισπανίδες θεωρούνται ως τριφυλικές γυναίκες με σκληρούς και περικοπέντες έρωτες. Η αλήθεια όμως είνε άλλη. Η Ισπανίδα δεν είνε δύλο περιπαθής: είνε μόνο αισθησιακή. Το κυριότερο χαρακτηριστικό της είνε ότι δεν παρασέρχεται από την καρδιά της, αλλά από τις αισθήσεις της.

Οι γυναίκες της Καστίλλιας, της Μαδρίτης, της Ανδαλουσίας, μου έλεγαν ένας Οδύγηρος διπλωμάτης, που είχε ζήσει χρόνια στην Ισπανία, καταπνύνουν διαρκώς τα αισθήματα της καρδιάς τους, όχι μόνο γιατί η ζήλεια των άνδρών τους είνε άφανταστη, αλλά και γιατί βασανίζονται από ένα σωρό παράλογες προλήψεις για τον έρωτα. Η Ισπανίδα στην αρχή ενός έλλυλλίου είνε πάντα τρωμερή και άξιολάτρευτη. Έπειτα όμως γίνεται η πιο άναρη γυναίκα του κόσμου!

Μα η Ισπανία φιμίζεται ως η πιο φλογερή χώρα! παρατήρησα στο φίλο μου, καταπληκτικός.

Γι' αυτό άκριβώς, μου άπάντησε, δας σ' αυτή τη χώρα έξερπίζον τις αισθήσεις κι' όχι την καρδιά των γυναικών. Η θρησκοληψία, η μοναχία, ο χορός, η ζήλεια, οι ταυρομαχίες κι' αυτή άκόμη η λαμαργία, δημιουργούν μία άτυμωφισα ασθισμοί, που έχει μεγάλη επίδραση στο χαρακτήρα της Ισπανίδας.

Κι' αλήθεια, δεν άργησα να γνωρίσω αυτόν τον κρυφό έρωτικό ασθισμο, που βρίσκει κανείς σε κάθε Ισπανίδα. Η θρησκοληψία της κυριαρχεί σε κάθε έκδηλωση της ζωής της. Προσεύχεται γονατιστή στην έκκλησία για ν' άποκτήσει ένα τρωμερό φίλο, εύχαριστεί το Θεό ύστερ' από ένα παθητικό φίλι κι' εκδικείται τον άνδρα σκληρά σκοτώνοντας τον άγαπημένο της «με τη βοήθεια της Μαντόνας».

Χαρακτηριστική είνε η περιπέτεια

με μία άμορφη Καστίλλια, που τη γύρισα στο ξενοδοχείο «Αστούρια της Μαδρίτης. Την έλεγαν Μαρικούτα Άλβαρες και ήταν γυναίκα ενός μεγαλέμπορου, που έκανε συχνά ταξείδια στις έπαρχιες.

Τα πρώτα ραντεβού μας ήταν αληθινές δραματικές σκηνές, κατά βάθος χωρίς λόγο, γιατί η Μαρικούτα δημιούργουσε με τη φαντασία της τους πιο τρωμερούς κινδύνους και τις πιο παράλογες καταστάσεις. Παντού νόμιζε ότι έβλεπε κατασκόπους και συζύγου της και άσπονδους έχθρους της. Οι διαταγές της, οι φόβοι της, οι τύψεις της συνείδεως της την έκαναν να καταφύγει κάθε τόσο στις σκοτεινές έκκλησιες και να προσεύχεται εκεί γονατιστή, ώρες ολόκληρες.

— Ο άνδρας μου θα μās σκοτώσει! μου ψιθύριζε με τρωματιστή φωνή, κάθε φορά που τη φιλούσα. Δεν πρέπει να μ' άγαπάς! Αυτός ο έρωας μας είνε μία μεγάλη άμαρτία...

Και όμως της άρεσε αυτή η περιπέτεια. Κάθε τόσο μου έστελνε μυστηριώδη γράμματα για να μου έφράσει άδικοαλογήτους φόβους και να μ' έξορκίση να την έγκαταλείψω στην «τραγική» τύχη της.

Μα για ποιο λόγο γινότουσαν όλα αυτά; Ο σινιόρ Άλβαρες ήταν ένας ήσυχος άνθρωπος, που κούταζε τη δουλειά του και τα κέρδη του. Ήταν βέβαια ζηλιάρης, όπως όλοι οι Ισπανοί, μα δεν είχε καμιά ιδέα για τις αισθηματικές σχέσεις μου με την άμορφη γυναίκα του.

Κι' έσφαινα, λίγο έλειψε να γάσω για πάντα τη Μαρικούτα. Καθόμουν ήσυχος στο δωμάτιό μου και διάβαζα την περιγραφή των ταυρομαχιών του άπογεύματος, όταν μανόεινε η πόρτα και γλύστρησε μέσα η Ισπανίδα μου κατάχλωμη.

— Χαθήκαμε! μου ψιθύρισε. Ο Άλβαρες έξερει το μυστικό μας! Φεύγει αύριο για τη Βαρκελώνη και με παίρνει μαζί του. Άσφαλώς, θέλει να μ' εκδικηθεί, μακρύνει από τη Μαδρίτη. Θα με σκοτώσει!

Προσπάθησα να την καθησυχάσω και της ύποσχεθκα ότι θα ταξιδεύω κι' έγω μαζί της, με το ίδιο τραίνο.

Έτσι, την άλλη μέρα φροντίσα με τον τρωμερό του ξενοδοχείου να πάρω μία θέσι στο βαγόν-λί, δίπλα στο δικό τους και το βράδυ ταξίδευα μαζί τους για τη Βαρκελώνη.

Η Μαρικούτα με παρακολουθούσε διαρκώς με άνησυχα βλέμματα, μου έκανε μυστηριώδη νοήματα, χλωμάζε, κοκκίνιζε, έκανε την ψυχραιμία της κι' έκανε κυριολεκτικά σαν τρελή.

Ο σινιόρ Άλβαρες όστόσο κάπνιζε το πόυρο του με άπάθεια και δεν καταλάβαινε τίποτ' απ' όλα αυτά.

Η μελοδραματική αυτή κατάσταση κράτησε ως τα μεσάνυχτα. Όταν ο Ισπανός μεγαλέμπορος άποκοιμήθηκε ροχαλίζοντας, πρέσους τη Μαρικούτα σε μία σκοτεινή γωνία του έρμου έκείνη την ώρα διαδρόμου και παρ' όλες τις διαμαρτυρίες της άόχηνα να τη φιλώ και να την έξολογάζω με τα χέρια μου.

Έπειτα, παρ' όλη την άπεγνωσμένη αντίτασή της, την έπρωξα μέσα στο διαμέρισμά μου, που όπως σας είπα, βρισκόταν δίπλα στο δικό της και που εύτυχώς για μένα δεν είχε άλλο ταξιδιώτη.

Η Μαρικούτα έτρεμε σαν το φύλλο. Κάθε τόσο μου έλεγε ότι θα παρουσιάσαν έσθαινα ο άνδρας της για να μās σκοτώσει. Μα έγω είχα πάρει την απόφαση να τελειώσω. Την έσφαινα στην άγκαλιά μου με πάθος και σφραγισα τα χείλη της με τα δικά μου...

Όταν συνήλθε η Ισπανίδα μου, ήταν άλλη γυναίκα! Βγήκε άδούρα στο διάδρομο και πριν γλυστρήσει μέσα στο διαμέρισμά της, μ' άγκαλιάσε με πάθος και μου ψιθύρισε στο αυτί:

— Είμαι έτοιμη να πληρώσω αυτή την εύτυχία μου με τη ζωή μου!

Άλλα δεν παρουσιάστηκε καμιά τέτοια άνάγκη!...

Ο σινιόρ Άλβαρες δεν ύπομιάσθηκε τίποτα κι' έξακολουθούσε να έχη έμπιστοσύνη στη γυναίκα του. Έκεινος όμως που δεν της είχε καμιά έμπιστοσύνη ήμου έγώ! Η Μαρικούτα ήταν ίκανή να του όμολογήσει την άπιστία της...

Γι' αυτό μόλις φθάσαμε στη Βαρκελώνη, άποχαρήστηση τη Μαρικούτα κι' έσπευσα να γυρίσω στη Γαλλία. Ήθερα πιά τί θα πεί Ισπανικός έρωας. Είνε το μεγαλύτερο μαρτύριο των αισθήσεων!

ΠΩΛ ΡΕΝΟΥΑΡ

ΟΙ «ΑΛΗΤΑΙ» ΤΩΝ ΩΚΕΑΝΩΝ

Ο πόλεμος εναντίον των παγέδων

Ο πόλεμος είχε διακόψει προσωρινά τον άγώνα εναντίον των παγέδων, που κανείς δεν ενδιάφερόταν πιά για την εμφάνισή και την πορεία τους, αφού η ναυσιπλοία στους ώκεανους είχε σταματήσει και οι έλαίσιοι δρόμοι που ακολουθούσαν άκομη οι συμμαχικές ύπομπες βρίσκόνταν πολύ μακριά από την επικίνδυνη ζώνη.

Άλλα τώρα ο άγώνας αυτός ξανάρχισε μ' έναν τρόπο άμειλικτο και άδυσώπητο. Οι Ήνωμένες Πολιτείες, η Άγγλία και ο Καναδάς διέθεσαν γι' αυτό το σκοπό ένα μεγάλο αριθμό πολεμικών, που συνοδεύονται και από είδικα άεροπλάνα, για την έξερυνση των επικίνδυνων περιοχών.

Όλα αυτά τα άσκη και τα άεροπλάνα είνε έφωτισμένα με είδικές συσκευές (ραντάρ), που έχουν το πλεονέκτημα ότι μπορούν ν' άνακαλύψουν την παρουσία ενός παγέδου και να παρακολουθήσουν την πορεία του με οποιοδήποτε καιρό, άκομη και με την πιο πυκνή όμίχλη ή μέσα στη νύχτα.

Τα πλεβόλα των πολεμικών διευθύνονται τότε εναντίον του παγέδου και οι πολικές θάλασσες εναντίον το θέατρο ενός λυσσάλου άγώνος, που όχι λίγες φορές παραμένει χωρίς αποτέλεσμα.

Γιατί τα παγέδουνα είνε ένας ύπουλος έχθρος, που δεν είνε πάντοτε εύκολο να καταβληθεί.

Οι μεγαλύτερες διαστάσεις των παγέδων παρατηρούνται κατά τους μήνες Μάιο και Ιούνιο. Κατά τους δύο αυτούς μήνες έσμηώθησαν παγέδουνα συνολικού βάρους δέκα εκατομμυρίων τόνων, που η διάσπασις και ο τεμαχισμός των μόνων ίσως με την άτομική βόμβα θα μπορούσε να γίνη.

Όλα τα άλλα μέσα είνε ανίσχυρα.

Ο μεγαλύτερος κίνδυνος προέρχεται γιατί τα παγέδουνα αυτά μόλις προεξέχουν από την επιφάνεια της θάλασσας και κάποτε μάλιστα πλέουν κάτω απ' αυτή σε βάθος μερικών μέτρων, όπως συνέβη με εκείνο που προκάλεσε την καταστροφή του «Τιτανικού». Γιατί η πυκνότης του πάγου αντίστοιχη προς τα 9)10 της πυκνότης του νερού. Συνεπώς, μόνον το 1)10 ενός παγέδουνου βγαίνει επάνω από την επιφάνεια. Έτσι, ο ένα παγέδουνο που προεξέχει κατά 20 μέτρα, το τμήμα που παραμένει κάτω από το νερό φθάνει σε βάθος 200 μέτρων και σ' ένα παγέδουνο που το όρατο μέρος του θα έφθανε τα 100 μέτρα το κομμάτι που θα βρισκόταν κάτω από την επιφάνεια θα έπρεπε να φθάνη σε βάθος 1000 μέτρων.

Στις θάλασσες του νότου ύπάρχουν παγέδουνα που το μήκος των έξερπνεί τα 40 χιλιόμετρα! Το εύτυχμα είνε ότι τα τεράστια αυτά παγέδουνα του νότου ήμισφαιρίου έλαχιστα μετακινούνται. Γιατί αν έκινούντο με την ταχύτητα των παγέδων του βόρειου ήμισφαιρίου, το ρεύμα που θα έδωμιονούσε η κίνησις των θα ήταν τόσο ίσχυρο, που θα άποτελούσε ένα ασβάρητο κίνδυνο για τα πλοία που θα έπλεαν σε άκτινα πολλών χιλιομέτρων γύρω.

Ο καταποντισμός ενός παγέδουνου άποτελεί σοβαρώτατο επίσης κίνδυνο για ένα πλοίο που θα βρισκόταν σε μικρή απόσταση. Γιατί θα μπορούσε να καταποντισθεί ολόκληρο μέσα στο πελώριο βάρεθρο και στην τρωμερή δίνη που άνοιγει στη θάλασσα το καταποντισμένο παγέδουνο.

Ο δρόμος των ύπερκεανείων που κάνουν τη συγκοινωνία Ευρώπης — Αμερικής περνάει ακριβώς από την περιοχή της Νέας Γής, όπου συγκεντρώνεται κάθε χρόνο ο μεγαλύτερος αριθμός παγέδων.

Οι ναυτικοί έχουν έπονομάσει αυτή την περιοχή «κοιμητήριο των άποπλοίων», γιατί είνε αναρίθμητα τα ναύαγια που έχουν σημειωθεί κατά τα τελευταία πενήντα χρόνια στις θάλασσες αυτές.

Η άνοδος της θερμοκρασίας της θάλασσας, που προκαλεί τον τεμαχισμό των παγέδων, δεν μειώνει τους κινδύνους. Γιατί τότε εμφανίζονται οι κελομένοι (άλγες των ώκεανών), μικρά παγέδουνα δηλαδή που παρασέρνονται προς όλες τις διευθύνσεις από τα θαλάσσια ρεύματα και που φθάνουν κάποτε ως τα πρόθρα της Μεσογείου. Τα πλοία είνε άνυπεράσπιστα επέναντί των, γιατί δεν μπορούν να μαντεύσουν την παρουσία τους, ιδίως μάλιστα κατά τη νύχτα.

Έκτος από τους κινδύνους για τη ναυσιπλοία, οι είδικοί φρονούν ότι τα παγέδουνα έμπράδουν επίσης το κλίμα της άμερικανικής ήπειρου, των βρετανικών νήσων και των δυτικών άκτών της Ευρώπης. Προκαλούν δηλαδή ταυτόχρονη ψύξη του ύδατος της θάλασσας και του άέρος, που έχει ως αποτέλεσμα μία αντίστοιχη πτώσι της θερμοκρασίας στις περιοχές που άναφέρουμε.

Οι τελευταίες παρατηρήσεις διεπίστωσαν την παρουσία 300 περίπου μεγάλων παγέδων στην περιοχή της Νέας Γής. Κι' η καταστροφή των συνεχίζεται τώρα συστηματικά από τις άνυδραμικές ύναμεις του άμερικανικού και άγγλικού ναυτικού.

ΠΩΛ ΣΑΝΤΑΛ

ΙΜΑΤΙΣΜΟ - ΟΥΝΡΑ ΚΑΙ ΔΕΜΑΤΑ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

«Όσοι δεν πήραν να μην στεναχωρούνται. Γι' αυτούς φροντίζουμε μες που διαβάσουμε μεγάλη ποικιλία ειδών με τις κατωθι φθηνές τιμές:

Κομπινέζόν Άδελφ.	7.000—20.000
Κυλόττες	2.000—12.000
Μπιλούδες γυναικών	5.000—22.000
Κάλτσες άνδρών	1.200—6.000
Φανέλλες	2.000—8.500
Υποκάμισα	11.000—30.000
Κασκορέ	3.000—6.500
Σοσόνια άνδρ.	2.000—5.000
Κάλτσες Άρσων	6.000—18.000

ΚΑΙ ΠΟΛΛΑ ΑΛΛΑ ΕΙΔΗ ΑΠΟΘΗΚΗ Σ. ΣΩΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ 52 Κολοκοτρώνη 52 ΠΩΛΗΣΙΣ ΛΙΑΝΙΚΗ ΧΟΝΔΡΙΚΗ

Λαθρεμπόριο ΜΕ ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ κεφάλια

Μυστηριώδεις εξαφανίσεις
Ευρωπαίων στο
Έκτουαντόρ

Κοιμούνται ένα βράδυ σε κάποιο ξενοδοχείο του Έκτουαντόρ, που βρίσκεται επάνω σ' ένα βουνό με ύψος 3.500 μέτρων, όταν ξυπνήσουν ξαφνικά και είδα κάποιον νάχη σκύψει άποπνών μου, κρατώντας ένα μικρό γυναικείο κεφάλι.

Ήταν ένας Ίνδος και μου λέγε ψιθυριστά:

— Σενιόρ! Σενιόρ!... δώστε μου πενήντα δολάρια και είναι δικό σας! Δεν είναι καθόλου ακριβό!...

Φυσικά, τόν έστειλα στο διάβολο κι' αυτόν και το άποπνός παίο έμφορυνά μου...

Οι περισσότεροι ξένοι που έπισκεπτόνται τη μικρή δημοκρατία του Ίσημερινού (Έκτουαντόρ) θα έχουν άσφαλως να διηγηθούν πολλές τέτοιες περιπτώσεις για την άνορα ανθρώπων κεφαλιών που τους προσφέρουν οι Ίνδιανοί Τζιβάρος.

Πως τώρα προμθεύονται τα ανθρώπινα αυτά κεφάλια οι Ίνδιανοί του Ίσημερινού δεν είναι και πολύ δύσκολο να το μαντέψη κανείς. Δολοφονούν όποιον τους πέσο μπροστά τους. Τό πως όμως καταφέρνουν να τα ταριχεύουν, να τους αφαιρούν τα κόκκαλα και να τους μικραίνουν στο ένα τέταρτο του φυσικού τους μεγέθους είναι ένα άλλο μυστήριο, που κληρονομείται μεταξύ τους από γενεά σε γενεά.

Τις επόμενες ημέρες λοιπόν που έμεινα στο μέρη εκείνα, μου πρόσφεραν ν' αγοράσω διάφοροι... πλάσει άλλα τρία κεφάλια με 35 δολάρια το καθένα!

Η κυβέρνσις του Έκτουαντόρ κατείδωκε συστηματικά το λαθρεμπόριο αυτών των ανθρώπινων κεφαλιών. Έχει θεσπισθεί μάλιστα ειδικός νόμος, που όρίζει ένα πρόστιμο από 400 δολάρια για όποιος διώποτε συλληφθεί να έχει στην κατοχή του τέτοια ανθρώπινα κεφάλια.

Παρ' όλα αυτά όμως δεν είνε λίγοι οι περιπτώσεις που τα αγοράζουν από τους Ίνδιανούς. Άλλα σε τι τους χρειάζονται; Αυτό είναι άγνωστο! Οι περισσότεροι τα παίρνουν από περιέργεια και όταν επιστρέφουν στα σπίτια τους, τα τοποθετούν επιδεικτικά στο σαλόνι τους. Κι' όταν τους ρωτήσουν κανείς πως τα προμήθευτηκαν, θάχουν έτοιμη πάντα να διηγηθούν μια φανταστική φρικτή περιπέτεια τους γι' αυτά τα κεφάλια.

Τέλος, όταν έφευγα από το Έκτουαντόρ, μου πρόσφεραν το τελευταίο κεφάλι για 30 δολάρια! Το είχε ένας Ιθαγενής, που έπρεσε σκεδόν στα πόδια μου και με παρακάουσε να το αγοράσω όσο θα ήθελα!

Άλλα δεν μου χρειάζονταν τέτοια... σουβενίρι! Όταν αργότερα στο πλοίο έπινα ούισκο με τον καπετάνιο Μπίλ, του διηγήθηκα γενλντας το έπεισόδιο μου.

— Προσέξτε όμως το κεφάλι είχε κόκκινα υαλίνα: με ρώτησε σοβαρός. Κι' αυτό γιστι πρό εξή μινών χάθηκε ξαφνικά ένας μούστος από το πλοίο μας! Είχε βγί στην παραλία για κάποια δουλειά του και δεν ξαναγύρισε! Υποφιστάσαστε λοιπόν ότι θάπεσε στα χέρια των Τζιβάρος!

Αυτά τα λόγια μ' έκαναν να γελάσω, αλλά ο καπετάνιος έξοκολουθούσε να διατηρή το σοβαρό ύφος του. Ο Μπίλ ήταν ένας ήλιοκαυμένος άνδρας 55 περίπου χρόνων. Κι' έκανε ταξίδια στα ότικα αυτά

παράλια της Ν. Αμερικής από εδώ και τριάντα χρόνια.

Αργότερα κατάλαβα γιατί δεν είχε γελάσει μαζί μου, όταν μου διηγήθηκε την τραγική ιστορία ενός Γερμανού άνδρα πολυών και έξερευνητού.

Ο Γερμανός αυτός μελετούσε τη ζωή των Ίνκα και των Ίνδιάνων Σμού. Ήταν άρκετα ηλικιωμένος, με μια γυαλιστερή φαλάκρα και μια βαθεία ουλία στο μάγουλο, άπομεινάρη κάποιας μονομικίας που είχε στα φοιτητικά του χρόνια.

Ο καλύτερος φίλος αυτού του ανθρωπολόγου ήταν ένας Άγγλος φυσιοδίης. Μία μέρα λοιπόν ο Γερμανός άποκαιρέθηκε τον φίλο του, λέγοντας του ότι θα πήγαινε στα όρη Καλλάς.

— Μπορεί να λείψω μερικά χρόνια, είπε, γιατί δεν περνάει να γυρίσω πίσω προτού μάθω τον μυστηριώδη τρόπο με τον οποίο οι Τζιβάρος καταφέρνουν να μικραίνουν τα ανθρώπινα κεφάλια και να τους αφαιρούν τα κόκκαλα, χωρίς ν' αλλοιώνουν τα χαρακτηριστικά τους!

Έτσι, επί δυο δόλανάρα χρόνια δεν άκούστηκε τίποτα για τον Γερμανό ανθρωπολόγο.

Μία μέρα όμως όταν ο Άγγλος φίλος του βρισκόταν στη περιοχή του Καλλάς, άναγκάστηκε τον, έλαβε μία σημείωση από κάποιον έμπορο που τον καλούσε να τον επισκεφθεί άμέσως στο μαγαζί του για κάτι που τον ενδιέφερε άπολύτα.

Ο Άγγλος έσπευσε να συναντήση τον έμπορο. Κι' εκείνος, μόλις τον είδε, του είπε θριαμβευτικά:

— Νάτος ο φίλος σας!... Και του έδειξε ένα ανθρώπινο κεφάλι, που το έθωνε από ένα κυρφό συρτάρι.

Ήταν πραγματικά το κεφάλι του Γερμανού, κλωμό, φαλάκρο με την ουλία στο μάγουλο.

— Πόσα δολάρια μου δίνετε γι' αυτό; φώναξε ο έμπορος τριβώντας κατενθουσιασμένος τα χέρια του! Έμπροσ!

Πόσα θα μου δώσετε για το κεφάλι του παλπού σας φίλου;

Ο Άγγλος, που τα είχε κάνει κυριολεκτικά, πλήρωσε τα 100 δολάρια που του ζήτησε ο παράξενος αυτός έμπορος και άνόρασε το κεφάλι του Γερμανού ανθρωπολόγου που είχαν σκετώσει για να το πουλήσουν σε κανένα Ευρωπαίο.

ΝΕΓΚΛΥ ΦΑΡΣΟΝ

Το σπίτι που δεν κουράζει ΤΗ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑ

Πως εξυπηρετούνται όλοι οι ένοικοι

Ένας σπουδαίος νεωτερισμός, που ενδιαφέρει ιδίως τις γυναίκες, έχει άρχισει να εφαρμόζεται στην Αγγλία, στην Αμερική, στη Ρωσία και στη Σουηδία. Είναι το «Κοινό σπίτι».

Το σπίτι αυτό δεν διαφέρει φαινομενικά από μία συνηθισμένη πολυκατοικία με μικρά και μεγάλα διαμερίσματα. Οι ένοικοι δεν έχουν καμιά έπικοινωνία μεταξύ τους. Δίπλα όμως στο τζάκι κάθε διαμερίσματος, περνάει μέσα απ' τον τοίχο ένα μικρό άσανσέρ, με το οποίο φτάνουν, πρωί μεσημέρι και βράδυ, τα φαγητά έτοιμα και σερβιρισμένα. Η κουζίνα είναι γενική, βρίσκεται στο ισόγειο και μαγειρεύει για όλους τους ένοίκους του σπιτιού. Κάθε διαμέρισμα έχει μόνον ένα ηλεκτρικό καμινέτο για το τσάι.

Μετά το φαγητό, το άσανσέρ παίρνει τα λερωμένα σερβιτάια. Το ίδιο παραλαμβάνει τα άπλυτα ρούχα και τα έπιστρέφει σε λίγες μέρες καθαρά και σιδερωμένα.

Μία φορά τη βδομάδα, ανεβαίνει τα εργαλεία της δουλειάς ενός συνενγειού καθαριστών, που άναλαμβάνει το καθήκον κάθ διαμερίσματος, το πλύσιμο των τζαμιών, την άφαιρείση της σκόνης από τοίχους και ταβάνια, το γυάλισμα των παρκέτων και το τίνιγμα των χαλιών. Έξ άλλου, μία γυναίκα της υπηρεσίας του σπιτιού πηγαίνει καθημερινώς — όπως στα ξενοδοχεία — να στρώσει τα κρεβάτια, να έξοκονίση, να σκουπίση με την ηλεκτρική σκούπα, να συνηρίση...

Η κάθε νοικοκυρά δεν έχει πιά ν' άσοληθή με το μαγειρέμα, με το πλύσιμο των πιάτων και των ρούχων, με το σιδέρωμα, με το σκούπισμα...

Άκόμη και τα παιδιά δεν την κουράζουν πιά. Κάθε πρωί, το άσανσέρ μαζεύει όλα τα μικρά παιδάκια του σπιτιού και τ' ανεβαίνει στο τελευταίο πάτωμα. Έκεί πάνω υπάρχει μία άπείραντη αίθουσα με τζαμαρίες, με άφθονο ήλιο κι' άέρα, κι' ένας παιδικός κήπος. Μία

γκουβερνάντα επιβλέπει τα παιχνίδια των μεγαλειτερων παιδιών, ενώ μία τροφός δίνει γάλα με το μπιμπερόν στα μωρά. Οι μύτερες που εργάζονται ή που είναι άπασκολημένες, στέλνουν και ξαναπαίρνουν τα παιδιά τους όταν θέλουν. Το βράδυ, άν οι γονείς πρόκειται να βγούν έξω, ή ύπηρεσία του σπιτιού στέλνει ένα πρόσωπο για να φυλάξη τα παιδιά που κοιμούνται.

Η ζωή σ' ένα τέτοιο σπίτι δεν είναι ακριβότερη απ' ό,τι είναι στα συνηθισμένα σπίτια. Το φαγητό ιδίως στοικίζει λιγώτερο παρά σε κάθε οικογένεια χωριστά, γιατί ή κουζίνα για όλους κάνει τα ψώνια της συστηματικά και χονδρικής, απ' τις πηγές της παραγωγής, άπληλαγμένα απ' το κέρδος των εμπορών. Έπίσης συμφέρουν είνε και το όμοδικο πλύσιμο των ρούχων.

Στην Αγγλία υπάρχουν ήδη τέτοιου είδους σπίτια για τις μεσαίες και τις λωικές τάξεις. Οι ένοικοι πληρώνουν για νοίκι και φαγητό 4 - 8 λίρες τη βδομάδα — σημειώνουν ότι ή νοίκια των άπλων έπιπλαμένων διαμερίων είνε 3 - 4 λίρες. Η άπλη άγγλική κουζίνα, και μάλιστα της σημερινής έποχής του δελτίου, διευκολύνει το σύστημα του κοινού μαγειρέματος.

Υπάρχουν ωστόσο και μερικοί Λονδρέζοι, που καταδικάζουν αυτό το νεωτερισμό.

— Το «Κοινό σπίτι» άποτελεί το τέλος της οικογενειακής ζωής! διαμαρτυρούνται οι συντηρητικοί. Η γυναίκα χάνει το ενδιαφέρον για το σπίτι της, απ' τη στιγμή που δεν έχει πιά ν' άσοληθή με το μαγειρέμα και με το συνηρίσμα του.

Άλλα οι Άγγλίδες δεν συμφωνούν μαζί τους κι' έπικροτούν το νέο σύστημα, που πρόκειται να τους έξασφαλίση την ανεξαρτησία.

— Ναί καλέ! Το ένα μάλιστα το δεί!

— Άλλά κι' ο Γιάννης φερνόταν σαν λάρδος. Έμπαινε μέσα στο καφεείο με τα τριζάκια του παπούτσι κι' όλωνών τα μιάκα καρφώνουνταν πάνω του.

— Γκούτ μόνιγκ, με παιδιά!

— Καλώς τον το λεδέντη.

Καθόταν σε τρεις καρέκλες, τραβούσε τη χρυσή καδένα του, κούταζε το ρολόι κι' ύστερα φώναζε μ' έπιτακτη φωνή:

— Πού είσαι μπάρμπα, κέρασε τα παιδιά!

Και κερνούσε όλους όσους βρισκόταν στο καφεείο.

Ο παπά-Δημήτρης τούπεσε δίπλα, για να φτιάξη καμπαριό της έκκλησίας.

— Καί βέβαια, παπά μου, του άπάντησε. Άκούς το χωριό μου να μην έγη καμπαριό! Πρέπει να γίνη δίχως άλλο!

— Ναί, αλλά ξέρεις, παιδί μου, τη σημερον ήμερα το υλικό είνε ακριβά, τα μεροκάματα ύψωμένα και χρειάζονται λεφτά πολλά.

— Τι σημασία έχουν τα λεφτά; Άσε θά τα κανονίσουμε.

Ο παπά-Δημήτρης ήταν όλος χαρά. Άρχισε να το βλέπη κιόλα στο καμπαριό.

Πως θα γίνεται σοκολατένιες, όσες το άποκαλύπτει ή περίφημη ήθοποιός του Χόλλυγουντ

Constance Bennett

με το MAKE-UP

ειδικό παρασκεύασμά της

Τηλεφωνήσατε 22.707

Το μάτι του Αμερικανού

Ο Γιάννης ο Κάρδαμος, ο μονόφθαλμος, έλειπε αλόκληρα χρόνια στην Αμερική, όπου είχε πάει ανά δην Θεού πρόσωπο.

Τελευταία όμως ο Γιάννης άποφάσισε να γυρίση στο χωριό του, να δη τους δικούς του και τους φίλους του. Όταν έφτασε ένα πρωί στο χωριό, κανένας δεν τον γνώρισε. Και πώς να τον άγνωρίζουν, που είχε αλλάξει έντελώς; Έφυγε άδύνατος, κουρελιασής, φτωχός και γυρίσε με κούλια, με κουστομική πριζ-φίλ, με χρυσή καδένα και με δαχτυλίδι!

Έφυγε Γιάννης Κάρδαμος και γυρίσε Τζών Κάρλ! Και το τρομερότερο: έφυγε μ' ένα μάτι και... γύρισε με δυό! Έδω που τα λέμε το ένα ήταν τυφλό. Άλλα οι χωριάτες δεν ξέρουν απ' αυτά τα πράγματα κι' ούτε μπορούσαν να φανταστούν ότι το... αμερικάνικο μάτι του Γιάννη ήταν ψευτικό και δεν έβλεπε.

Γιορτή μεγάλη στο χωριό μόλις μαθεύτηκε ο έρχομός του Γιάννη. Όλα τα σπίτια, που είχαν κορίτσια της παντριάς, άρχισαν να έξοκονίματα και τα σφουγγαρίσματα, για να ύποδεχθούν τον άκέρ Τζών. Όλες οι μανούδες έξυμνονταν τη λεβεντιά του και την παληκαριά του.

Είδες εκεί κορμωστασιά, είδες κοιλιά!

— Αμερικάνος σου λέει ο άλλος!

— Πρόσεξες πως λάμπουν τα μάτια του;

— Ναί καλέ! Το ένα μάλιστα το δεί!

Άλλά κι' ο Γιάννης φερνόταν σαν λάρδος. Έμπαινε μέσα στο καφεείο με τα τριζάκια του παπούτσι κι' όλωνών τα μιάκα καρφώνουνταν πάνω του.

— Γκούτ μόνιγκ, με παιδιά!

— Καλώς τον το λεδέντη.

Καθόταν σε τρεις καρέκλες, τραβούσε τη χρυσή καδένα του, κούταζε το ρολόι κι' ύστερα φώναζε μ' έπιτακτη φωνή:

— Πού είσαι μπάρμπα, κέρασε τα παιδιά!

Και κερνούσε όλους όσους βρισκόταν στο καφεείο.

Ο παπά-Δημήτρης τούπεσε δίπλα, για να φτιάξη καμπαριό της έκκλησίας.

— Καί βέβαια, παπά μου, του άπάντησε. Άκούς το χωριό μου να μην έγη καμπαριό! Πρέπει να γίνη δίχως άλλο!

— Ναί, αλλά ξέρεις, παιδί μου, τη σημερον ήμερα το υλικό είνε ακριβά, τα μεροκάματα ύψωμένα και χρειάζονται λεφτά πολλά.

— Τι σημασία έχουν τα λεφτά; Άσε θά τα κανονίσουμε.

Ο παπά-Δημήτρης ήταν όλος χαρά. Άρχισε να το βλέπη κιόλα στο καμπαριό.

Πως θα γίνεται σοκολατένιες, όσες το άποκαλύπτει ή περίφημη ήθοποιός του Χόλλυγουντ

Constance Bennett

με το MAKE-UP

ειδικό παρασκεύασμά της

Τηλεφωνήσατε 22.707

Αποδραχ 50.000

ΣΤΕΦΑΝΙΔΗΣ

ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ

4

Τηλεφωνήσατε 22.707

καριό. Μία μέρα πήγε με το χτίστη στο σπίτι του Γιάννη.

— Άποδά, που λες, κύρ Τζών, του έξηγησε, είνε ο μαστορας, που θα φτιάξη το καμπαριό.

— Ουέλ, ουέλ! Και πόσο λες θα στοιχήση μαστορας;

— Μα λογαριάζω ίσαμε δυό έκατομύρια.

Ο Γιάννης ξεροκατάπτε κι' έξηξε τρεις φορές.

— Θα το κάνης όμως μπετόν άρμέ.

— Τι πράγμα είνε τουτο;

— Δεν ξέρεις το μπετόν άρμέ; Άμ τι μαστορας είσαι του λόγου σου;

Και γυρίζοντας στον παπά-Δημήτρη:

— Άσε παπά μου θά σου στείλω ένα καμπαριό απ' την Αμερική.

Οι χωρικοί άρχισαν να σκέπτονται να τον βγάλουν και δήμαρχο.

Όταν του το είπαν έξανέστη.

— Τι λέτε, βρε παιδιά; Με τα σωστά σας μυλάτε; Έγώ έχω δουλειά στην Αμερική! Έχω εργοστάσιο!

— Τι εργοστάσιο;

— Έργοστάσιο που... φτιάχνει γκαζόζες!

Μία μέρα το χωριό άναστατώθηκε. Ο Τζών ήταν άρρωστος. Βαρειά. Πονούσε το στομάχι του, ύπληχε φόδος να σκάση ο άνθρωπος.

Και τι είχε συμβεί; Άπλουστατα, τη νύχτα ο Τζών ένοιωσε δίψα. Σηκώθηκε στα σκευιά απ' το κρεβάτι του κι' άβδασε ένα ποτήρι νερό που ήταν πάνω στο τραπέζι. Μέσα σ' αυτό το ποτήρι, στο νερό, είχε βάλει το ψευτικό μάτι του, όπως κάθε βράδυ πριν κοιμηθεί. Και τώρα το γυάλινο μάτι είχε κατέβη στα έντερα του και τον τρέλαινε απ' το πόνο! Η κατάσταση ήταν σοβαρή και γιατρός δεν ύπληχε στο χωριό.

Ο κύρ Τζών βογγούσε σαν βόδι:

— Άχ, μάννα μου θά σκάσω, θά σκάσω!

Οι χωρικοί ήταν όλοι τρελλοί. Πήγαιναν κι' έρχονταν, από το καφεείο στο σπίτι, για να μαθαίνουν νέα.

Ο παπά-Δημήτρης έτρεξε βιαστικά στην έκκλησία και διάδωσε μια παράκληση για να σωθεί το... καμπαριό.

Για μία στιγμή του Γιάννη του Πολύεργου, που ήθελε μια ιδέα:

— Βρε παιδιά, δεν του κάνουμε κανένα σερβιτάλι;

— Καλή ιδέα, μπράβο!

— Άλλά ποιος θά του το έκανε;

— Νά βάλουμε τον Κώστα τον Μπαρμπέρη.

Ο μπαρμπέρης που έκελούσε και χρέη φαρμακοποιού δίστασε στην άρχή, αλλά στο τέλος δέχτηκε.

Ανέθηκε στο σπίτι του άρρώστου, έτόμασε το ζεστό νερό, το έργαλειό, έβαλε τον Τζών στην κατάλληλη στάση και έσκυψε. Έξασφα όμως τον είδαν να παρσώπη το κλίδιο και να παίρηνη δρόμο. Τρέσανε και τον σταμάτησαν.

— Τι έπαθες βρε Κώστα;

— Άγρευόμνηκα.

— Γιατί;

— Γιατί... μόλις ο κύρ Τζών έσκυψε, είδα... είδα ένα μάτι γυαλιστερό να με κутτάξη άνοια... από κει που έξερετε!...

ΠΕΤΡΟΣ ΑΘΕΜΗΣ

♦♦

Το πάθημα ενός διπλωμάτου

Ο αντίπαρός μας της Κίνας στον Ο. Η. Ε. κατοικεί στο μεγαλύτερο ξενοδοχείο της Νέας Υόρκης, το «Γουόλντορφ-Αστόρια». Τελευταίως λοιπόν, μπήκε κατά λάθος σε άλλο δωμάτιο και βρέθηκε αντιμέτωπος με μια όμορφη κυρία, ή οποία τον πέρασε για... Κινέζο ύπλληλο πλυντήριο και τον φέτωσε με ρούχα άπλυτα! Πρέπει να έξηγησουμε εδώ, ότι τα περισσότερα πλυντήρια της Νέας Υόρκης χρησιμοποιούν Κινέζους για το πλύσιμο των ρούχων.

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ ο ιδεώδης σύντροφος;

Τί όνειρεύονται οι γυναίκες και τί ποθούν οι άνδρες

Ένα γυναικείο περιοδικό της Αμερικής διωργάνωσε μία έρευνα μετξύ των άναγνώστων και των άναγνωστών του, με το έξης έρώτημα: «Πως φαντάζεσθε τον ιδεώδη σύζυγο ή τη γυναίκα των όνειρων σας;» Μεταξύ των άλλων, άπάντησαν και πολλοί άσότερες της θόνης.

Κατά τη Σίρλεϋ Τέμπλ, λοιπόν, ο ιδεώδης σύζυγος πρέπει να έχει χιούμορ, να είναι φιλόδοξος κι' ελιγκρινής και ν' αγαπάη πολύ τη γυναίκα του.

Η Ντόροθι Λομούν φρονεί ότι είνε ιδεώδης ο σύζυγος που δεν παρεμβαί μετ το γάμο όλες τις μικρές περποποιήσεις και φροντίδες, με τις όποιες περιέβαλε τη γυναίκα του όταν της έκανε άκόμη κόρτε για να την κατακτήση.

Η Σοφία Τούκερ, που ζητάει τώρα τέταρτο σύζυγο, θά τον ήθελε με επάγγελμα διαφορετικό απ' το δικό της κι' ικανό να της έξασφαλίση την εύημερία και τη σιτορή που ποθεί κάθε γυναίκα.

Η Λουέλλα Πάρσον ενδιαφέρεται ιδιαιτέρως για το πορφυοιστικό του άνδρος, φρονεί ότι μία γυναίκα ζητεί πρό πάντων απ' το σύζυγό της νάχη πάντα τα παπούτσια του καλοντυλισμένα, τα ρούχα του βουρτοισμένα, την εμφάνισή του άψογη σε κάθε περίπτωση.

Μία σοβαρώτερη άναγνώστρια ζητεί απ' τον ιδεώδη σύζυγο σταθερές θρησκευτικές πεποιθήσεις, κατανοήσι των κοινωνικών προβλημάτων — πρό πάντων δε εκείνων που άφορούν τις μειονότητες — καλή άντροφη και κοινωνική θέσι κι' έπιθυμία ν' άποκτήση έξη παιδιά.

Άλλα πάλι βεβαιώνει ότι ο ιδεώδης σύζυγος είναι... ο δικός της!

Τρίτη εκτίμησ του σύζυγου, που κατορθώνει να δίνη στη γυναίκα του την έντύπωσι, όταν καθαρίζη καρρίτα φορώντας την ποδιά της, ότι είνε πάντα ή ιδεώδης γόσσα που θριάμβευε στους χορούς.

Μία απαιτητική θάθελε ένα σύζυγο με το πρόσωπο του Κλάρκ Γκέιμπλ, το σώμα του Τζόννυ Βισμύλλερ, τη φωνή του όρνγκ Σινάτρα, το χαμόγελο του Βαν Τζόνσον, τους τρόπους του Σάρλ Μπουαγέ και... την περιουσία του Ροκφέλλερ!

Η πιο άπογοιτευμένη όμως είνε άσφαλως ή μυθιστοριογράφος Βικί Μπράουν, ή οποία λέει ότι «ο ιδεώδης σύζυγος είνε ο παντρεμένος... με μίαν άλλη!»

Άλλά κι' οι κύριοι έχουν επίσης τις απαιτήσεις τους. Ο ένας θεωρεί ότι ή ιδεώδης γυναίκα είνε εκείνη που δεν κάνει τον άντρα της να νοιώση πως έχει παντρευτεί, και που του δίνει την έντύπωσι ότι είνε βαθιά εύτυχισμένη γιατί τον παντρεύτηκε.

Άλλος δεν εκτιμά, παρά τις γυναίκες των φίλων του (που δεν ξέρουν πως τυχερές είνε). Τρίτος δεν πιστεύει πως υπάρχει ιδεώδης γυναίκα, γιατί καθένα αλλάζει μόλις παντρευτεί. Κι' ένας άστατος θεωρεί πάντα ιδεώδη τη γυναίκα μετ τη θοπή βρισκείται κάθε φορά!...

Ο Γκρένκορμ Πέκ, καθώς και πολλοί άλλοι άναγνώστες του περιοδικού, εκτιμούν ιδιαιτέρως σε μία γυναίκα το χιούμορ. Κάποιος εκθείαζει τη γυναίκα, που έζει ν' άκούη και που δεν γκρινιάζει διαρκώς ότι δεν έχει τί να φωρέση, ενώ τα φορέματά της γεμίζουν τρεις ντουλάπες...

Ένας προδλεπτικός ζητεί να γνωση την πεθερά του, για να πάρη μία ιδέα πως θά είνε ή γυναίκα του μετ 30 χρόνια!

Ένας όποδος της άνδρικής επιβολής, εκδολώνει την άδυναμία του για τα άνατολίτικα ήθη και έθιμα. «Η ιδεώδης γυναίκα είνε ή Άνατολίτισσα — λέει — γιατί ύπακούει τον άντρα της, δεν μαλώνει ποτέ μαζί του κι' άνατρέπει τα παιδιά της μαθαίνοντάς τους το σεβασμό προς τους γονείς των.

Στην Άνατολή δεν ύπάρκει σύζυγος πρόβλημα. Άν ένας Μωάμεθανός θέλη να χωρίση, δεν έχει πέρα να πή τρεις φορές στη γυναίκα του: «Γύρισε στο σπίτι του πατέρα σου!» Κι' όμως δεν το κάνει ποτέ!.

Άπεναντίας, ένας άλλος άναγνώστης δεν συμφωνεί με το κινεζικό γυναικό που λέει ότι «η γυναίκα μοιάζει σαν το «γκόνγκ», χρειάζεται άπλοήδη να την χτυπούν τακτικά». Κατά τη γνώμη του, ο γάμος είνε ένα είδος συνεταιρισμού, στον όποιο πρέπει να ύπάρχη πρό πάντων πλήρης κι' άμοιβαία συνεννόησης.

Όσο για το Μπίνγκ Κρόουμπ, ούτος ζητεί πρό πάντων απ' την ιδεώδη σύζυγο να... μη φορή ποτέ που τον έχουν κουράσει με τις όμοιδικές έρωτικές εκδηλώσεις τους!

♦♦

★Ο έρως είνε ο άγρυπνος κύριος που φυλάει τα κτήματά του. Στην άπουσία του μονάχα μπορεί κανείς να κυνηγήση εκεί.

★Ο έρως είνε άρρώστια, ή οποία δεν έχει άνάγκη άλλου γιατρού παρά μόνον του ίδιου του έαυτού του.

★Ο έρως μοιάζει με σελήνη! όταν δεν αυξάνει παθαίνει έκλειψη!

♦♦

★Ο έρως είνε ο άγρυπνος κύριος που φυλάει τα κτήματά του. Στην άπουσία του μονάχα μπορεί κανείς να κυνηγήση εκεί.

★Ο έρως είνε άρρώστια, ή οποία δεν έχει άνάγκη άλλου γιατρού παρά μόνον του ίδιου του έαυτού του.

★Ο έρως μοιάζει με σελήνη! όταν δεν αυξάνει παθαίνει έκλειψη!

♦♦

★Ο έρως είνε ο άγρυπνος κύριος που φυλάει τα κτήματά του. Στην άπουσία του μονάχα μπορεί κανείς να κυνηγήση εκεί.

Η άραχνη

— Όχι, δεν έννοούσε η Φαουστίνα να παντρευτεί τον άνηψό του δημόρχου! Ήξερε καλά γιατί ήθελε να της τον δώσει η θεία της, η γρηά Σαρλότ, που την είχε αναθρέψει άφ' ότου είχε μείνει όρφανή: Γιατί είχε πολλά λεφτά, χωράφια, άμπελα, γελάδες... ενώ αυτή ή δυστυχισμένη, δεν είχε άλλη προίκα από τα νείατα της και την όμορφιά της. Κι ή φιλοχρήματα θεία συλλογιζόταν ότι δεν θα την άβινε δίχως άνταμώδη ό Γκρατελού, άν κατάφερε να πείσει την άνηψά της να τον παντρευτεί.

— Μα όχι, όχι! σκεπτόταν με πείσμα η Φαουστίνα. Προτιμώ να πεθάνω, παρά να πάρω αυτόν τόν άνοστο, τόν άσκημομόρη! Στό κάτω-κάτω, είμαι μόνο 20 έτών... Έχω όλη τη ζωή έμπρός μου!.

— Μα τί περιμένεις; της έλεγε και της ξανάλεγε σαρκαστικά η θεία. Τό βασιλόπουλο τόν παραμυθιάς;... Ποιος θά σέ πάρη, άπάντησε.

Και τά πράγματα φαίνονταν πώς τη δικαιώναν. Οι νέοι τού χωριού είχαν φύγει για τόν πόλεμο, έκτός από μερικούς που είχαν άπαιλλαγί για την ύπερβολικά άσθενική του κράσι, όπως ό Γκρατελού. "Άλλοι άπ' αούτους είχαν σκοτωθή, άλλοι ήσαν αλχημίστοι ή έργάτες στη Γερμανία... Ποιος λοιπόν θά βρισκόταν να ζητήσει τη μικρή Φαουστίνα, εκεί κάτω, στό μακρινό χωριό της;...

Από καιρό τώρα, είχε έγκατασταθή στό χωριό μία γεραμική φρουρά. Είχε έπιτάξει τά ζώα τών χωρικών, καί μέσα σ' άλλα τό μοναδικό γουρούνι της κυρά Σαρλότ. Από τότε ή γρηά είχε γίνει άκόμη πιό δυστυχισμένη καί ξεθώριασε σιχρότερα πάνω στην άτυχή άνηψά της. Ένα βράδυ, ή θεία καθόριζε κάστανά κοντά στό τζάκι. Η Φαουστίνα τη βοηθούσε, αλχημίζη. Ο παγωμένος άνεμος και ή βροχή έδερναν άπ' έξω τό μικρό σπίτικι....

Σαφινικά, άντήχησαν μέσα στη σιωπή δυνατά χτυπήματα στην πόρτα. Οι δύο γυναίκες κυτάχησαν μ' άνησυρία. Ποιος μπορούσε να ήταν, τέτοια ώρα;...

— Άνοιχτεί!... Άνοιχτεί, πρόσ Θεοί! φώναξε κάποιος άπ' έξω, με άγωνία. Η Φαουστίνα μεσάνοιξε την πόρτα.

— Ένας νέος, μουσκεμένος άπ' τη βροχή, με μία πληγή στό πρόσωπο, της άρπάκε τό χέρι και την ίκετωσε:

— Μη φοβάσθ, δεσποινί, άφίστε με να υποί! Είμαι χαμένος, άν δεν με σώσετε... Με κυνήγησαν, αλλά τούς έξέφυγα μέσα στην διήλψη!...

Η καλόκαρδη κοπέλλα παραμέρισε και τόν άφισε να υπή στό σπίτι. Η θεία — Μπα! Πούθε ξεφυτρώσατε έσείς, τέτοια ώρα; πρόσφερε άνάμεσα στό δόντι της.

Ο άγνωστος ήταν ένα συμπαθητικό καλλιάρδι, ως 25 έτών, μελαχρινό, με φωτεινά μάτια.

— Μη φοβάσθ, δεν είμαι κακοποιός! είπε, με φωνή λαχανιασμένη άπ' τη συγκίνηση. "Ερχομαι άπ' την Άγγλία, από ένα άεροπλάνο. Άλλά τό άλεξιπτό μου σκόλασε σ' ένα δέντρο και πληγώθηκα λίγο στό πρόσωπο....

— Μία στιγμή, να σας περιποιηθώ την πληγή σας, φώναξε ή Φαουστίνα.

— Δεν πειράζει, δεν είνε τίποτε... Άς μή χάσω μόνον! Κρύφτε με κάπου, άν θέλετε... Οι Γερμανοί βρήκαν τό άλεξιπτό, έβάλαν τις φανές, σήμαναν χωριό για να με βρουν!... Άν με πιάσουν, τί θά γίνει ή άποστολή μου;... Κρύφτε με κάπου... σέ μία ντουλάπα, σ' ένα κασόνι....

— Μα αυτό τό γουρούνι θά ψάξουν παντού, παρατήρησε ή γρηά. Κι' άν σας βρουν, θά μάς περάσουν από μουσκέτο!

— Ωστόσο, θεία μου, δεν μπορούμε να τόν δώσουμε, σέ τέτοια κατάστασι καί μ' αυτόν τόν παλιόκαιρο.

Ο νέος κύταξε γύρω του. Είθε ξαφνικά την πόρτα τού άχυρώδους, στην κορφή μιάς σαρκασφαιμένης σκάλας.

— Ναι! μπορώ να κρυφτώ εκεί πάνω! είπε, κυτάχοντας ίκετευτικά την κυρά-Σαρλότ.

Η Φαουστίνα τόν άίχθ άποδέχθη π' άπορία.

άλας άπ' τό χέρι πού τόν κρατούσε προς τη σκάλα. Άφού τόν έγκατέστησε μέσα στόν άχυρώνα, τού πήξε φαγητό και κρασί.

— Καθήστε τώρα έδώ, άκίνητος, τόν συμβούλευσε. Θά σας κλειδώσω άπ' έξω... Άν έρουν, θά προσπαθήσω να τούς πείσω ότι ή άποθήκη αυτή είνε έγκαταλειμμένη, κι' ότι ή σκάλα δεν είνε γερή... Προσπαθήστε να κοιμηθήτε!

— Ω, εύχαριστώ, καλή μου κοπέλλα! Ποτέ δεν θά έχασα αυτό τόν ήρωισμό σας....

Άσυνήθιστη στό κομπλιμέντα και στό καλά λόγια, ή Φαουστίνα κοκκίνησε έλαφρά, έσπευσε να βγί άπ' τόν άχυρώνα και κλείδωσε την πόρτα.

Τι λοιπόν!... μουρμούρισε ή θεία της. Δεν έπρεπε να τόν κρατήσουμε... Θά μάς βάλη σέ μπλεάδες!...

Μία ώρα άργότερα, ή πόρτα τού σπιτιού τραντάχθηκε δολιχολή από χτυπήματα όποκοπάνων. Η Φαουστίνα πρόβαλε στό παράθυρό της, με καρδιοχτύπι.

— Άνοιχτεί γρήγορα, δεσποινίς! της φώναζε τραχεία ένας Γερμανός αξιωματικός.

Η κοπέλλα υπάκουσε, κατάχλωμη άπό συγκίνηση. Ο αξιωματικός μπήκε, μαζί με τέσσερες στρατιώτες, κάθισε βαρεία σ' ένα σκαμνί και πρόσφερε σαρκαστικά:

— Σήμερα δεν έρχόμαστε για τό γουρούνι σας! Ζητάμε ένα ζώο... δίποδο!

— Δεν καταλαβαίνω, κύριε, άπάντησε ή κοπέλλα ήσυχα.

— Καταλαβαίνετε πολύ καλά... Τό σπίτι σας είνε τό τελευταίο τού χωριού. "Εδώ λοιπόν πρέπει να κατέφυγε ό άλεξιπτοιστής, άφ' όσον δεν τόν βρήκαμε σ' όλα τ' άλλα. Άν μάς τόν παραδώσετε με τη θέλησί σας, θ' άνταμειφώθ. Άλλοιώς, θά σας τουφεκίσουμε!

— Δεν ξέρω πούδν ζητάτε, πρόσφερε ή Φαουστίνα χωρίς να ταραχθή. Ψάξετε, άν θέλετε....

Ο αξιωματικός έβωσε μία διαταγή κι' οι στρατιώτες τού άρχισαν τήν έρευνα. Έν τώ μεταξύ παρουσιάσθηκε κι' ή θεία. "Επαίξε κι' αυτή θασυμιά στο ρόλο της. Προσποθήθηκε ότι είχε τυπώσει ξαφνικά... Σέ λίγο, οι στρατιώτες ξαναγύρισαν, άπρακτοι. Καθώς ό αξιωματικός άκούγε την άναφορά τους, με τά φρύδια ζωωμένα, πρόσέξε έξωφρα την πόρτα τού άχυρώνι!

— Ψάξτε κι' εκεί! διατάξε.

— Είνε περιττό, επένεψε ζωηρά ή Φαουστίνα. Δεν άνεαίνουμε ποτέ εκεί πάνω... κι' ή σκάλα είνε άσπια... Μπορεί να σπάση... και να χτυπήσετε άσχημα!

Ο αξιωματικός την κύταξε ειρωνικά κι' επανέλαβε τη διαταγή του. Η κοπέλλα ένωισε να λυγίλυνε τά γόνάτα της... "Όλα ήσαν πιά χαμένα!...

Άλλά ό Γερμανός λοχίας σταμάτησε, όταν έφτασε στην κορυφή της σκάλας, έβλεπε στους άλλους τρεις άνδρες κάτι τήν κλειδαριά και ξανακατέβηκε μαζί τους. Ο αξιωματικός έξήγησε τότε στην κατάπληκτη Φαουστίνα:

— Δεν μάς είπατε ψέματα. Ένας μεγάλος λωτός έράχνης, έμπρός στην πόρτα, άποδεικνύει πως δεν την έχετε άνοίξει από πολύ καιρό... Καληνύχτα σας!

Μόλις έμεινε μόνη, ή κοπέλλα έτρεξε ν' άνεβή τη σκάλα. Πράγματι, μία μεγάλη άράχνη είχε ύφάνει τόν λωτό της πάνω από την κλειδαριά, μέσα σέ μία όρα μόνο! Ένα θαύμα είχε σώσει τόν άλεξιπτοιστή!

— Θά ξαναβρώ! μουρμούρισε ό νέος στη Φαουστίνα, πρηνό γυμνή κρυφά, τό άλλο βράδυ.

Και πραγματικά, ξαναπήγε, μόλις τελείωσε ό πόλεμος, για να την πάρη στην πατοβία του και να την παντρευτεί. Την ήμερα τού γάμου της, ή νύφη φορούσε στό στήθος της μία μικρή χρυσή άράχνη — τό σύμβολο της εύτυχίας της!

Α. ΖΟΥΝΟ

Τά «αίώνια σπέρτα»

Τό δικαστήριο της Νέας Υόρκης διέταξε τελευταία τη διάλυσι τού Τράστ τών Σπίρτων, πού τό άπτελοήσαν οι μεγάλοι όμοιοχρηματοί Σουηδοί, Αμερικανοί και Άγγλοι. Η κατηγορία έναντίον τών διευθυντών αούτ του τράστ ήταν ότι είχαν καταβώσει με διάφορα μέσα ά έμποδίζουν τήν έφαρμογή της έφευρέσεως τών καλουμένων αιώνιων σπέρτων, πού μπορούν να χρησιμοποιηθούν χίλιες φορές, προτού γίνουν άχρηστα.

ΤΟ «ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟ
ΤΩΝ ΔΑΥΜΑΣΤΩΝ»

3.000 γράμματα τό μήνα!...

Οι Αμερικανοί ψυχίατροι άρχισαν ν' άνησυχούν στά σοφάρια για μία περίεργη αρρώστια της έποχής μας, πού παίρνει διαρκώς τρομακτικές διαστάσεις. Πρόκειται για τήν «κίνηματογραφομανία», για τή λατρεία μέχρι άπιστεύτου βαθμού τών «άστέρων» τού Χόλλυγουντ!

Τά «συμπύσματα» της άρρώστιας αούτης είνε από τά πιό παράξενα και τά πιό έκπληκτικά. Στο όρντ-Ντότζ, παραδειγματός χάριν, της Πολιτείας της Αϊόδας ένας νεαρός Αμερικανός κάνει συλλογή από αυτόγραφα τών «άστέρων» άπάνω σέ γραμμάτοση. Επίσης, στό Κάμπτεν τού Όκιάο μία νεαρή Αμερικανίδα συλλέγει κι' αούτή αυτόγραφα άπάνω σέ χαρτάκια, με τά όποια είνε τυλιγμένες οι μαστίχες «Ρίγκλεϋ».

Στό Έδαντον τού Ιλλινόις, μία ήλικιωμένη κυρία φτιάνει από κρόνια ένα Ιστορικό εργόχειρο! με κουρελάκια πού της στέλλουν από τά ρούχα τους οι διάσημες «βεντέτες!» Άλλά και στό Γιάνκτον της Νοτίου Δακότας ένας γηραιός Αμερικανός κάνει συλλογή από παλιά σουτιέν και παλιές κάλτσες τών «άστέρων». Καμμία ήθοποιός της θόνης δεν μπορεί ν' άντιστάθ ότά δειλιά, εύγενικά και ίκετευτικά γράμμάτα του.

Υπάρχουν όμως και πολλοί άλλοι μανιακοί με τούς «άστέρους», πού άείζα με τούς άναφέρουμε. Ένας έμπορος τού Κούικερ Σίτυ, τού Κάνσας, έχει μία περίεργη συλλογή από 25.000 κομπιά, διαφόρετικά τό ένα από τ' άλλο, πού άνήκουν όλα σέ ήθοποιούς τού κίνηματογράφου. Επίσης, ένας πλούσιος έπιχειρηματίας τού Άγιού Θραγκικού έχει κι' αούτος μία συλλογή μοναδική στό είδος της: τά κόκκινα άποτυπώματα τών κελιών, όλων σκεδόν τών «γοσπών» της θόνης, από τό 1920 μέχρι σήμερα.

Ένας άλλος Αμερικανός συλλέγει τ' άδεια κοινιά της πούδρας τών διαφόρων «άστέρων» και πληρώνει μεγάλα ποσά για να τά προμηθευθί από τις καμπαριέρες τους.

Τέτοιον έκκεντρικό συλλέκτη είνε άναρίθμητοι στις Ηνωμένες Πολιτείες. Οι άλλοι θαυμαστές τών «άστέρων», έκείνοι πού βρίσκονται στις άλλες χώρες τού κόσμου, άρκυνται συνήθως σέ μία φωτογραφία ή σ' ένα ιδίοχειρο γράμμα τού είδωλού τους.

Από τις στατιστικές πού γίνονται κάθε τόσο στό Χόλλυγουντ, διαπιστώνεται ότι μία διάσημη «βεντέτα» λαμβάνει κατά μέσον όρον 3.000 γράμματα τό μήνα. Αυτό είνε τό «θέν μαιλά» κάθε «άστέρω», δηλαδή τό «ταχυδρομείο τών θαυμαστών» του.

Από τά γράμματα αούτά, δυό χιλιάδες πρόσερχονται από τις Ηνωμένες Πολιτείες και χίλια από τις άλλες χώρες. Κάθε γράμμα έχει και τό ιδιόατο χαρακτηριστικό του. Εκείνα πού έρχονται από τις Σκανδιναβικές χώρες έχουν πάντα ένα μικρό χαρτονόμιο για τήν άπάντησι. Οι Πορτογάλοι γράφουν συνήθως σ' έπισκεπτήρια. Οι Αμερικανοί έσωκλείουν τήν άξια της φωτογραφίας τού «άστέρω» σέ γραμματόσημο.

Όσο για τό ύφος αούτών τών έπιστολών, είνε μεγάλη ποικιλία. Ο Αμερικανός γράφει με άφέλεια και όκείοτητα: «Χαίρετε! Πώς τά πάτε; Εγώ είμαι καλά!». Ο Βραζιλιάος κρυπατίζει πάντα μ' ένα μελοδραματικό τόνο τις φράσεις του: «Δέ μπορώ να ζήσω χωρίς τη φωτογραφία σας. Προτιμώ να πεθάνω! Άν δεν μου τη στείλετε, θά όπτε τότε τί θά κάνω...». Ο Κινέζος διενθίζει τό γράμμα του με ύμωφες κι' ευγενικές λέξεις: «Όως λαφών για μένα τόν ταπεινό θαυμαστή σας θά ήταν ή άπόκσιση μιάς τόσο άξιοτιμου κι' έξαισίας φωτογραφίας σ' αυτή τη δική σας...».

Άλλοι είνε θρασεϊά και άπαιτητικοί κι' άλλοι άν-λί, τρυφεροί, περιπαθείς, ρομαντικοί. Όλοι οι άνωθώπινοι χαρακτήρες με τά προτερήματα και τά έλλωττώματα τους κυβερνιζονται σ' αυτό τό «ταχυδρομείο τών θαυμαστών» τών «άστέρων».

Τρεις χιλιάδες γράμματα κάθε μήνα! Οι «βεντέτες» και οι «γόντες» τού Χόλλυγουντ έξακριβώνουν τη δημοτικότητα τους από τόν αριθμό αούτών τών έπιστολών. Κι' όλοι οι «άστέρες», δίχως καμμία εξαίρεσι, άπαντούν στους θαυμαστές τους και τούς στέλνουν πρόθυμα αυτόγραφα και φωτογραφίες.

Δεν θέλουν ν' άπογοτευθούν κανένο και δεν παραμελούν ποτέ μία άπάντησι σ' ένα ευγενικό γράμμα. Τι διαβάθουν όμως κάθε ήμερα, ένας θεός τό ξέρει.

Μία μικρή Αμερικανίδα από τήν Όμάχα έγραφε σέ μία πασίγνωστη «βεντέτα» τά έξης: «Κάνω συλλογή από φωτογραφίες «άστέρων» και από κοινιά σπέρτων...!» Ένας νεαρός Αμερικανός από τό Τσάρλεστον ζητούσε να ίκανοποιήσι τή μοσιοδοξία του: «Θά ήθελα να γράψετε στη φωτογραφία σας αούτη τήν άφιέρωσι: «Στόν άναπτή μου Τζό» και να υπογράψετε καθαρά. Όλοι οι φίλοι μου θά με ζηλεύουν, όταν θά τούς δείκνω τη φωτογραφία σας...».

Η «κίνηματογραφομανία» είνε άθεράπευτη κατά τούς Αμερικανούς ψυχίατρος. Όταν ώστόσο προέρχεται από θαυμασμό για μερικούς «άστέρους» είνε κολοήθους μορφή. Αντίθετως, γίνεται έπικίνδυνη όταν καταντά πάθος κι' ότεν προέρχεται από υαταιοδοξία και από έρωτα για ένα είδωλο της θόνης.

12ον

— Σας έπαναλαμβάνω, ότι ή ζωή του είνε στά χέρια σας... Έξερτε ό-τι θά άρκοΰσε να τό βελήσω, για να γίνεται δική μου. Έξερτε όμως επίσης ότι έπιθύω ναρπάξω σέ μένα αούθόρμητα, με τη θέλησί σας....

— Ποτέ! Ποτέ, σας τό ξαναλέω! είπε ή Λωράνς. Ποτέ δεν θά γίνει θεληματικά δική σας!

Θά γίνεται δική μου, έστε τό θέλετε είτε όχι. Άλλά στη δεύτερη περίπτωση, θά ύποφέρете φρικτά, έσείς και τά άγαπημένα σας πρόσωπα. Σας μιλώ για τήν ύποφορά, έχοντας ένα στοιχείο επί πλέον για να σας πείσω. Ακούστε!

— Άκούω, είπε ή Λωράνς άνασχηματισμένα τούς ώμους της. Έξερτε ότι δεν μπορώ να καμώ διαφορετικά!...

— Πρώτον: Σας δίνω μία τελευταία προέσιμα ως τά μεσάνυχτα της 10ης Ιουνίου. Σήμερα έχωμε 15 Μαΐου. Δεν θά με ξαναείθετε, παρά στις 10 Ιουνίου τά μεσάνυχτα. Έκτός εάν, με μία προσέβασι της σκέψέας σας, με καλέσετε κοντά σας γρηγορώτερα, για να μου πητεί «Είμαι δική σας!».

Δεύτερον: Από σήμερα ως τις 10 Ιουνίου, ή ως τήν ώρα πού θά με καλέσετε, ό Σαινκλαίρ κι' οι σύντροφοί του θά ύποστηνται κάθε στιγμή ένα φυσικό και ψυχικό βασανιστήριο. Κάθε βράδυ στις 9 θά έρχονται οι ίδιοι να σας τά διτυπώνηται όλα, δά βλέπετε πάνω τους τά σημάδια τών φυσικών μαρτυριών τους κι' άπ' αούτά θά κρίνεται για τά ψυχικά....

Τρίτον: Από σήμερα ως τις 10 Ιουνίου, ή ως τήν ήμερα πού θά με καλέσετε, ή Μίνα, ή Γερτρούδη κι' ή Μανρίν θά βασανίζονται σκληρά. Και κάθε βράδυ, στις 8½, μετά τό φαγητό σας, θά σας διτυπώνηται δσα ύπέφρασαν.

Τέλος, στις 10 Ιουνίου, τά μεσάνυχτα, άν δεν γίνετε δική μου όπως θέλω, ό Σαινκλαίρ κι' οι σύντροφοί του θά θανατωθούν, άφού παρακολουθήσουν επί 24 ώρες τό θέαμα πού θά τούς προσφέρете, πεσμένοι στην άγκαλιά μου.

Αυτό είνε τό τελευταίό μου. Γιατί από χέρι τό πρωί, στις 9 και 10, έχω στην έξουσία μου τόν άνθρωπο πού άγαπάτε πιό πολύ άπό κάθε τι στόν κόσμο: τόν Ζάν Σαινκλαίρ!...

Ιουδήθ και Όλοφέρνης

... από χέρι τό πρωί, στις 9 και 10....

Όταν ό Βαρώνος πρόσφερε αούτά τά λόγια, ή Λωράνς κοίταξε πολύ για να μή φωνάξη, να μή σηκωθεί, να μην έκδηλώσει τη χαρά πού της προκάλλεσε μία σπουδαιότητα άνακάλυψις — μία άνακάλυψις, πού δεν μπορούσε άκόμη να προβλέψη όλες τις συνέπειές της.

... από χέρι τό πρωί, στις 9 και 10....

Δεν είνε λοιπόν παντογνώστης ό Έωσφόρος! — Έλεγε με τό νοΰ της ή Λωράνς. Γιατί δεν ξέρει ό,τι συνέβη έδώ άπ' τις 9 και 35 περίπου... Η ψυχική δύναμις πού είνε λοιπόν περιορισμένη, άφ' όσον δεν διάδεσε στη σκέψι μου, θ' άθλησα να μή διαβάσω....

Η δύναμις του δεν είνε άπώλυτη, άφού δεν μπορεί να μου έπιθά-

λη να μην έχω μυστικά άπ' αούτουν... Τέλος, δεν είνε τελεία ή αντίληψις και ή παρατηρητικότητα του, άφ' όσον δεν έπιβάλλεται στόν αούτο του και προσφέρει λόγια όχι άπαρτημένα, τά όποια με διαφώτισαν όριστικά!.

Ο Βαρώνος Βάρτεκ είχε βγί από πολλή ώρα άπ' τό δωμάτιο. Άλλά ή Λωράνς έμεινε άκόμη καθισμένη στο νιβάι, με τούς άγκώνες στά γόνάτα της και τό σάγόνι άκούσιπμένο στις παλάμες της. Πέρασαν έτσι τρεις δολιχίρες ώρες.

Επειτα ή πόρτα άνοιξε, και μπήκαν οι τρεις καμπαριέρες.

Ένώ έτοιμάσαν τό τραπέζι για τήν ύπόθεκη, φόρεσε μία κομψή ρομπά κι' έφαγε με δρεζί, αμύλητη όμως και συλλογιόμενη.

Έξωφρα κοκκίνησε. "Επειτα χλώμιασε κι' έμεινε άκίνητη στη μέση τού δωματίου, με τά μάτια άστραφτερά.

— Άν είχα ένα όπλο, ένα ρεβόλβερ, ένα μαχαίρι!... — σκέφθηκε. Κάθε πράγμα όμως, καντηλέρια, άγάλματα, κάθε τι με τό ό-ποιο μπορεί κανείς να χτυπήσει, να σκοτώσει, ή τουλάχιστον να ζαλίση είνε γερά στερεωμένο στόν τοίχο! Για να παλέω και να νικήσω, δεν έχω παρά τη θέλησί μου, τό σώμα μου, τά χέρια μου... Άν γελασθώ ώστόσο, άν δεν μπορέσω να κάμω να έπαναληθώ τό χρεσινοπρωτόν φαίνόμενο, με μεγαλειότητα έντασι, ή άν ό Ζάν δεν είνε σέ θέσι να έπαφελήθ άπ' τό φαίνόμενο αούτό, τη στιγμή πού θά συμβή... άν, τέλος, ή θυσία μου μείνη άνώφελη... Ε, τότε θά πεθάνω!.

— Άνέπνευσε βαθεία, σάν να έ-πρόκειτο να κινή μια βουτιά στη θάλασσα, συγκέντρωσε τη σκέψις της και πρόσφερε, άσπια-άσπια:

— Βαρώνε Γκλό Βάρτεκ! Σας προσκαλώ! Έλάτε!...

Τό προηγούμενο πρωί, ό Σαινκλαίρ, βλέποντας δυό ανθρώπους δολιχίους, ψηλούς, αδύνατους, κοκκινομάλληδες πίστεψε στην άρχή ότι είχε πάθει παραίσθησι.

Επειτα όμως είδε τόν Βόλφ να προχωρή πρds τό κρεβάτι, σάν να είχε πάρει κάποια διαταγή, και να λύνη τά δεσμά τών δυό αλχημίστων.

Κατόπιν, ό Σαινκλαίρ, οι δυό σύντροφοί του κι' ό Βόλφ ένωσαν ένα ξαφνικό Διγύο κι' έχασαν τις αισθήσεις τους....

Όταν σπύλθηκαν, βρέθηκαν σ' ένα ευρύχωρο στρωγυλό δωμάτιο, φωτισμένο από τέσσερες στενωρές φεγγίτες. Ήταν όλοι έαπαλμένοι σέ στρατιωτικά κρεβάτια έκστρατείας, ντυμένοι όπως και πρην. Είχαν άκόμη και τά όπλα τους. Και πάνω στό μεσάσι τραπέζι, όπληχαν οι ζώνες τους, τά σχοινιά, όλα δσα τούς άνηκαν. Τα ρεβόλβερ τους έξακολουθούσαν να είνε γεμάτα, όπως πρην.

Κορσά, Πιλού, νιώθετε καθαρά τό μυαλό σας; ρώτησε άμέσως ό Σαινκλαίρ.

— Ναι, κύριε, τού άπάντησαν κι' οι δύο σύντροφοί του.

— Ωραία... Έσώ, Βόλφ ξέρετε γιατί βρίσκεσαι έδώ; μαζί μας!

— Ξέρω μόνον ότι δεν θά ζήσωμε πολύ, άπάντησε ό Βόλφ.

— Πώς τό συμπεριέλατε, αούτο; Είχα άκούσει συχνά τούς στυνιές μου να μιλούν γι' αούτη νοβέλιφ μου να μιλούν γι' αούτη στρωγυλή κάμαρα. Τήν όνόμαζαν «ό προθάλαμος τού θανάτου». Όταν υπάρχουν έδώ μέσα καταδικασμένοι εις θάνατον, περνά έμπρός τους όλο τό προσωπικό τού πύργου, άνδρες και γυναίκες, για να τούς βγί και να παραδεινύ-αυτήν άπ' αούτη την πόρτα και βγαίνει από κεινή... — Θά ίσοΰμει!... είπε άπλά ό

Νυκτάλφ. Δεν θά παραδεχθούμε ότι τίποτε πια δεν μπορεί να μας σώσει, παρά μόνον όταν άντικρύσωμε τό θάνατο, έτοιμο να μάς πάρη.

Ο Βόλφ έγούρλωσε τά γαλανά μάτια του.

— Μα είσθε τρελλοί! φώναξε. Άφού έσύ θεωρείς τόν αούτο σου όριστικά χαμένο, θά πιστεύεις, ασφαλώς, ότι είνε αδύνατο πιά να χειροτερέμη ή θέσις σου....

— Και βέβαια! άπάντησε μοιρολατρικά ό Βόλφ.

— Δεν θά δυσκολευθής λοιπόν καθόλου να άπάντησης στις έρωτήσεις πού θά σου κάνω... δεν είν' έτσι!

— Καθόλου, κύριε. Σας είπα όμως όλα δσα ήξερα!

— Άγνοούσεσ ότι ύπόσχομαι δυό Βαρώνοι Βάρτεκ, έντελώς όμοιοι μεταξέ τους:

— Τό άγνοούσα.

— Δεν μάς είχατε μιλήσει γι' αούτον τόν προθάλαμο τού θανάτου...

— Πραγματικά. Σας άρκίζομαι όμως ότι είνε τό μόνο πράγμα πού παρέλειψα.

— Άν κατορθώσω να γλυτώσω με όλοι, θά μάς άκολουθήσει; — Και βέβαια! Άλλά δεν θά γλυτώσωμε.

— Θά τό ίσοΰμει!... άπάντησε ό Σαινκλαίρ, ό όποιος είχε παρατηρήσει και ύπολογίσει όλα, χωρίς να παραμελήσι τίποτε. Τι λές έσύ, Κορσά;

— Έγώ λέω, ήλωσε ό Κορσά, ότι, για να μάς άφύσιν όλα τά όπλα και τά πράγμάτα μας, σημαίνει πως ό διπλός κοκκίνος άνθρωπος είνε πολύ βέβαιος για τη δύναμή του!

— Σωστά! Και σύ, Πιλού;... — Έγώ άπορώ για ένα μόνο πράγμα: Γιατί λιποθυμήσαμε έμπρός σ' αούτον τόν άνθρωπο, χωρίς να μάς χτυπήσει, ότε καν να μάς άγγίξη κανείς!

— Γιατί, βλέποντας τόν δεύτερο άνθρωπο, όμοιο με τόν πρώτο, σά-τίσαστε, ζαλισθήκαμε, κι' έτσι ό νεοφερμένος βρήκε τήν ευκαιρία να μάς ύπνωση, να μάς έπιβλήθ με τη θέλησί του.

Πρέπει να μη έξυγούμε ότι ό ένας μόνον άπ' τούς δυό κοκκίνους ανθρώπους είνε προκισμένος με ψυχική δύναμη, ό ένας μόνον είνε ό αληθινός Βαρώνος Βάρτεκ: έ-κείνος πού μπήκε δεύτερος στό φυλακείο.

Η διαταγή μου λοιπόν, Κορσά και Πιλού, είνε να κρατούμε διαρκώς έντεταμένη τη θέλησί μας, έτσι ώστε να μη μπορέσει ό έχθρος να μάς ύποτάξη άλλη μία φορά. Σύνφωνοι;

— Σύνφωνοι, άπάντησαν οι δυό άνδρες.

— Άς περιμένουμε τώρα... Άφού μάς είνε προφανώς αδύνατον να δημιουργήσωμε έμείς τις περιστάσεις, θά φεραθούμε άνάλογα.

πρds τις περιστάσεις πού δημιουργήσει ό Έωσφόρος. Όστόσο, ή πρώτη δουλειά τών καταδικασμένων εις θάνατον, πού θέλουν να γλυτώσουν και να ξαναβρουν τήν έλευθερία τους, είνε να εξετάσουν λεπτομερώς τη φυλακή τους.

— Δεν χρειάζεται πολλή ώρα αούτη ή εξέτασι! παρατήρησε ό Πιλού.

— Πότε ακριβώς, Βόλφ, γίνεται ή παρέλασις τών ανθρώπων τού πύργου έμπρός στους καταδικασμένους; — Λίγο πρην από τό μεσημεριανό φαγητό.

— Δεν θ' άργήσι λοιπόν πολύ... Ο Σαινκλαίρ εξέτασε τούς φεγγίτες και τις δυό σιδερένιες πόρτες. Οι πόρτες αούτες βισκόντουσαν ή μία άπέναντι στην άλλη, σσημαίνοντας στόν πέτρινο τοίχο, δίχως φανερές κλειδαριές. Καθώς ό Σαινκλαίρ τις χτύπησε με τη λαβή τού μαχαίριού του, άφισαν ένα κρότο κοκκίνο, πού άπλώθηκε στους διαδρόμους, στις σκάλες, στό άπέραντα δωμάτια.

— Έσώ, Βόλφ, ρώτησε ό Νυκτάλφ, έμπηκες, άλλες φορές, άπ' αούτη τήν πόρτα και βγήκες από κεινή;

— Ναι, κύριε.

— Από πού πέρα

τό της, για να σε αντικαταστήσει
ο Κόρσα... Πιλού, ανέλαβε στους
ώμους του Βόλφ... Έτσι! Και
τόρα ενώ... Θάβει να μη μάρ
κατακοιτούσαν από καμμία τρύ-
πα!

Ανεδαμένους στους ώμους του
Πιλού, ο Σαινκλάιρ άγγιζε με τα
μυοτεντωμένα χέρια του το θα-
λωτό τσάδι του δωματίου. Έχω-
σε εύκολα δολοκλήρο το μαχαίρι
του σε μία μικρή οχιάμη.

Κατέβηκε έπειτα κι' είπε στον
Πιλού να πηδήσει κάτω κι' αυτές.

—Κι' ο Έωσφόρος άκούει δεν
μπορεί να τ' άσπασει! Διαι μου-
μούρισε στους ανθρώπους του. Τό
ταβάνι αυτό δεν είχε παρά ένα
άπλο χώρισμα μεταξύ της φυλα-
κής μας και του επάνω δωματίου.
Φαίνεται ότι έγινε άργότερα, πρόσ-
θετο, γιατί στην άρχή ο πάρος
δεν θ' ήταν χωρισμένος σε πατώ-
ματα.

»Ας περιμένουμε τώρα... Θά
εξακολουθώμε με τη δουλειά μας
μετά το μεσημεριανό φαγητό...
Σ' ένα τέταρτο της ώρας, θά έ-
χωμε άνοιξει με το πριόνι μας στο
θόλο μου τρύπα αρκετά μεγάλη
για να περάσουμε... Δεν θά έ-
σκολοιούσαμε, αν ο Έωσφόρος δεν
μάρ άπομονώθηκε με τον άσφατο
τοίχο του... ή με κάποια άλλη
διαβολική έπινόηση!

Σάπασε και τέντωσε τό αυτί
του, όπως κι' οι σύντροφοί του...
Άκούσθηκε ένα μακρινό κουδούνι-
σμα. Ο Βόλφ άνασκήρτησε και
είπε:

—Έρχονται! Ή παρέλασις!

—Είμαστε λοιπόν καταδικασμέ-
νοι σε θάνατο;

—Ναι, κύριε.

Ο Βόλφ έπεσε στο κορσέβι
του κι' έβρινε σαν απολαθιμένος.

Οι άλλοι κάθισαν και περιέ-
ναν, ποσπαθώντας να διατηρή-
σουν όλη την ήρεμία τους, όλη
την κυριαρχία της θελήσεώς τους.

Άκούσθηκε ένα ποδοβολήτο. «Ε-
πειτα ή πόρτα άνοιξε άδρόμους,
και άφανεσε πούτος ο άρχηγός
της φρουράς. «Εορίε μια τέτοια
ματιά στους τρεις Γάλλους, ώστε
ο Σαινκλάιρ μουρμούρισε:

—Αν μάρ είχε στη διάθεσί του,
θά μάρ έκανε χίλια κομμάτια!...

Κρατώντας στο χέρι του ένα
πιστόλι, ο άρχηγός επέδρασε την
πορεία.

Ο Νυκτόλαφ κύτταξε προσεκτι-
κά όσους περιόσαν, αλλά χωρίς
να τους μεταβί, γιατί ήξερε ότι
θά τ' έκαναν αυτό ο Κόρσα κι' ο
Πιλού.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια.

.....

Ο Κος ΞΕΝΟΙ

Καθηγητής οδοντικής αυτοκι-
νίου.

Δέχεται έγγρηφή μαθητιών
καθ' έκαστην Τρίτην, Πέμπτην,
και Σάββατο. Φοιδίου 16

Τηλ. 28.650

.....

Φ Α Κ Ι Δ Ε Σ

Ο ειδικός Δερματολόγος Πα-
ρισίων

Κ. Ι. ΜΑΤΑΡΑΙΣΙΟ

Θεραπεύει ριζικά τις φακίδες
(έφηλιδες) εντός λίγων ημε-
ρών.

Πληροφορίες δωρεάν

Δέχεται 10 — 1 και 4 — 7

ΟΔΟΣ ΠΙΠΙΝΟΥ 38

Στάσις Άγγελόπουλου.

Τηλέφ. 85.089

ΚΟΜΠΙΝΑΙΖΟΝ

Ζέρσευ παντός είδους (με
σορτιέν, κέντημα, μοτίβο, δι-
πλά προπολεμικά), ΝΥΧΤΙ-
ΚΕΣ σχέδια μόδας. Κάτοικες
γυναίκες, άνδρικές, παιδι-
κές.

ΟΗΣΙΣ 17

(Πάροδος Κολοκοτρώνη).

Πλασιόν οδού Λέκκα.

Το καταραμένο δαχτυλίδι

Περιπετειώδες διήγημα

—Άκούστε την ιστορία μου,
φίλες μου, άρχισε η Κάρεν
Ρός, η ώραία σύζυγος ενός
πλουσιού βιομηχάνου. Θά μου
πείτε κατόπιν αν είναι δικαιο-
λογημένες ή όχι οι προλήψεις
για την μυστηριώδη επιδρασι
διαφόρων πολυτίμων πετρα-
διών!

Την περασμένη βδομάδα
πέθανε ένας θεός μου και
κληρονόμος ένα δαχτυλίδι με
σμεράγδι, που είχε κραγυμέ-
να στο έσωτερικό του δυο άρ-
κικά ψηφία και μία καρδιά τρυ-
πημένη μ' ένα βέλος. Τό χα-
ρισα στο σύζυγό μου, γιατί του
άρσσουν πολύ τα ώραία κοσμη-
ματα. Και τό άλλο πρωί, που
έφυγε για ένα ταξίδι με τ'
αυτοκίνητο, ο Κάρελ μου φορού-
σε φυσικά στο δάχτυλο τό
σμεραγδένιο δαχτυλίδι.

Κατά τις 2 τό άπόγευμα, έ-
φτασε ξαφνικά στο σπίτι μου
ένας εξαδελφός μου, που ά-
σχολείτο με την κληρονομία
του θείου μας. Ήταν κατατα-
ργημένος. Μούδωσε ένα ση-
μείωμα του μακαρίτη, που τό
είχε βρή ανάμεσα στα χαρτιά
του. Τό πήρα και διάβασα:

«Τό σμεραγδένιο δαχτυλίδι
μου, έγραφε, συνδέεται μ' ένα
τραγικό θρύλο και φέρνει δυ-
στυχία. Τό απέκτησα τυχαίως,
έπειτα από ένα δυστύχημα που
συνέβη στον προηγούμενο κά-
τοχό του, και μόνο άργότερα
έμαθα την τρομερή ιστορία
του. Τά άρχικά ψηφία είναι δυο
πληθύν έρωστών, που τους
σκότωσε ο σύζυγος εκείνης, ό-
ταν έλασε την ένοχή τους. Ο
σκοτωμένος φορούσε τότε τό
δαχτυλίδι. Από τόν καιρό έ-
κείνο, τό καταραμένο κόσμημα
έφερε δυστυχία στους κατό-
χους του, που πέθαναν όλοι
από βίαιο θάνατο... Θά μπο-
ρούσα να τό πετάξω θά τό που-
λήσω, αλλά δεν θά γλύτω-
να έτσι άπ' την επιδρασί του.
Άπεναντίας μάλιστα, θαρρόταν
τότε άκόμη πιο γρήγορα ή
συμφορά. Για να περάσω σ' άλ-
λον άνθρωπο ή επιδρασις του

δαχτυλιδιού, πρέπει ν' αλλάξει
κάτοχο με άνωτέρα βία και
χωρίς τή θέλησή του
προηγούμενου... Τό σμε-
ράγδι αυτό έχει γίνει ο έφιάλ-
τας μου! Περιμένω με άγωνία
ν' απαλλαγώ άπ' αυτό, αν βοη-
θήση ή Τύχη, ή να ακολουθή-
σω τή θλιβερή μοίρα των προη-
γουμένων κατόχων του!»

Ο θεός μου είχε πεθάνει
κι' αυτός ξαφνικά, σαν τους
έλλους ιδιοκτήτες του σμερά-
γδιού. Και τώρα είχε φτάσει ή
σειρά μας... Θοντάζεστε την
απελπισία μου! Άλλά τά κλάυ-
ματά κι' οι λιποθυμίες δεν θά
ώφελουσαν σε τίποτε. Έπρε-
πε να βρω άμέσως τόν άντρα
μου και να τόν πληροφορήσω
για τόν κίνδυνο που διέτρεχε!
Πράγματι, ξεκίνησα μ' ένα
αυτοκίνητο.

Σ' ένα σημείο του δρόμου,
βρήκα συγκεντρωμένο κόσμο,
γύρω από δυο αυτοκίνητα που
είχαν συγκρουσθή. Μού φάνη-
κε πως θά πέθαιναν... Πήγα
κοντά. Μά όχι, δεν ήταν ο άν-
τρας μου! Άλλά οι περιεργοί
με πληροφορήσαν ότι είχε
συμβή προηγουμένως κι' ένα
δευτερό δυστύχημα σε άλλο
αυτοκίνητο κι' ότι ο σωφέρ εί-
χε μεταφερθή σε κάποιο νοσο-
κομείο. Έτοιμολόγησαν.

Συνέχισα τό δρόμο μου, σαν
τρελλά, προς την πόλι όπου
θά πήγαινε ο Κάρελ. Από ένα
δημόσιο τηλεφώνο, επικοινωνή-
σα με τή γραφεία που έπρό-
κειτο να έπισκεφθώ. Κι' όλοι
μού άπάντησαν:

—Περιμένουμε τόν άντρα σας,
αλλά δεν τόν είδαμε ως τώρα.
Τί άλλο μπορούσα να συ-
περάνω, παρά ότι του είχε
συμβή κάτι σοβαρό; Τηλεφώ-
νησα στο σπίτι μου και μού εί-
παν ότι, λίγο μετά την άναχώ-
ρησή μου, με είχαν ζητήσει τη-
λεφωνικά από κάποιο νοσοκο-
μείο!

Θοντάζεστε την άγωνία μου!
Η ολέθρια επιδρασις του σμε-
ραγδιού είχε χτυπήσει τόν
Κάρελ μου!... Έτρεξα στην

άστυνομία, ρώτησα άπ' τό ένα
στο άλλο γραφείο κι' επί τέ-
λους μ' έστειλαν σε μία κλι-
νική. Βρήκα εκεί τόν Κάρελ
μου, πληγμένον στο δεξιό
μυρτόσο και στο κεφάλι!...

Τό σμεράγδι!... του φώ-
ναζε.

—Ναι, γι' αυτό βρίσκομαι έ-
δώ, μού άπάντησε. Προσπάθη-
σα να σε είδοποιήσω τηλεφω-
νικά, αλλά δεν σε βρήκα στο
σπίτι... Μία συμμορία με λή-
στεψε στο δρόμο! Μού πήρε
τό αυτοκίνητό μου, τό πορτο-
φόλι μου με μισό έκστομμάριο,
τά κοσμήματά μου...

—Και τό σμεράγδι;

—Τό είχε βάλει στο μάτι ο
άρχηγός, για λογορισμό του!
Πάλεψα, για να τόν έμποδίσω
να τό πάρη, κι' εκείνος με
χτύπησε τότε και με πλήγωσε..

—Δέξα σοι ο Θεός! φώναζε
μ' άνακούφισι.

—Δεν σε καταλαβαίνω! Μού
χαρίζεις ένα δαχτυλίδι, κι' έ-
πειτο είσαι εύχαριστήμενη που
μού τόκλεψαν;

Ο Κάρελ με κύτταξε, ασπι-
σμένος. Του διηγήθηκα άμέ-
σως την ιστορία του δαχτυλί-
διού.

—Και τώρα ή κατάρα δεν
μάρ άσφα πιά! πρόσθεσα χα-
μογελώντας. Έκασος τό δα-
χτυλίδι από άνωτέρα βία, δι-
κώς τή θέλησή σου! Λυτρωθή-
καμε από ένα τρομερό έφιάλ-
τη. Ας ξεμπελίσω τώρα πιά ο
ληστής!...

Δυο μέρες άργότερα, διαβά-
σαμε στις έφημερίδες ότι ή ά-
στυνομία είχε σκότωσει σε μία
συμπλοκή τόν άρχηγό μιας λη-
στρικής συμμορίας.

—Αυτός είναι! είπε ο άντρας
μου, δείχνοντάς μου τή φωτο-
γραφία που δημοσίευε ή έφη-
μερίδα. Είπε αυτές που μού
πήρε τό σμεράγδι!

Διάβασα την περιγραφή του
νεκρού:

«...Στό δεξιό χέρι του σφιγ-
γει άκόμη μία χειροβομβίδα,
και σ' ένα του δάχτυλο λάμ-
πει ένα θομμάριο σμεράγδι...».

Τό καταραμένο πετράδι! Ο
τελευταίος κάτοχός του είχε
βρή τραγικό θάνατο, λίγο ά-
φού τό είχε άποκτήσει!

Έννοείται ότι δεν διεκδική-
σαμε την ιδιοκτησία του δα-
χτυλιδιού «Έμεινε στο χέρι του
ληστού, δεν έθαψαν μ' αυτό.

Ας ελπίσουμε πως δεν θά ξα-
ναδηγί ποτέ στο φως, για να
δημιουργήσει καινούργια θύ-
ματα!...

T. MAPINO

Αίσθητικόν Έπιστημονικόν

Έργαστήριον

Βερανζέρου 12α

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 53.674

Άναλαμβάνει την εξέλιψιν

όλων των δυσμορφιών του

προσώπου, ως και την ριζικήν

αποτρίκωσιν, εξαφανίζει τας

ρυτίδας, ούλας, έγκυσμάτα,

στιγμάτα (πανάδες), στιγμάτα

ευλογίας και θεραπεύει την

τριχοπτιωσιν.

ΑΝΤΩΝ. Α. ΛΑΣΚΑΡΙΣ

Γυναικολογικά — Μεταδοτικά —

Σεξουαλικά.

ΧΡΗΣΙΣ ΠΕΝΙΚΙΛΛΙΝΗΣ

Άθήρως 11α, 6 - 8 μ.μ.

Τηλ. 53.807

Κατρίνα

ΠΟΥΔΡΑ ΚΡΕΜΑ

ΡΟΥΖ ΚΡΑΓΙΟΝ

Οι ηρωίδες της Εφ' Εσπέριας

Το όνομα

Μέσα στο συναισθημό ο Χατζής ήτανε φη-
μισμένος για τό έρόσια και τό μάγια του.
Αυτός ήτανε κι' όχι άλλος! «Ήξερε να σου
πή τό περασμένα, τά τωρινά και τά μελ-
λούμενα. Και μπορούσε με τά βότανα και
τά χαίμαλιά του, ν' αλλάξει την σόρτη και
την τύχη σου. Ήξερε λογιά - λογιά δια-
τάσσασα, ήτανε άδύνατον να μείνη τίποτα
κρυφό άπ' αυτόν, και φανέρωνε μυστήρια
άγνωριστα, με τά κουκιά, και τά χαρτιά
του.

—Καλέ Χατζή,
τού φώναζε ένα γκε-
ρεμ ή Έφταλία,
δεν είνε κρίμα να
σαι έτσι εξακουμέ-
νος, και πλούσιος,
και να μη θες να
παντρευθής; Σούχω
μπαζού - κιμπι κορί-
τσια, σαν τόν άμ-
μο τση θάλασσας,
νοικοκυράδες, χρο-
σογέρες, και στην
δωρόθη, και στην
καθιστή δουλειά.

—Επτά παπάδες ν
γνώσι έχουνε!...

—Πέρασα πιά τό έξηντα, Έφταλία μου.
Ο καυμένος ο Χατζής πολύ φοδοντανε
ταύι γυναικες. Αυτός που διάβαζε τή Σο-
λωνική, που μάτρεζε τά δαιμόνια γύρω
στο πηγάδι του, και τά πρόσταζε να κα-
τεδάσουν άπ' την άστροφεγγιά τό τυχερό
άστέρι του καθενός, αυτός που μιλούσε με
ταύι καλές κεράδες, που έζορκιζε τόν τρι-
κατάροστο, και τό δέ, άπόδω, με σταυρο-
λούλουδα, λίκνυνο, νταρινταγιά, γαιδου-
ροκουρέλα, σκουληκοδόνα, άπηναν, νε-
κρόχωμα, και μαυρομάτακα μαχαίρια, δεν
μόρεσε να έζορκιση την Έφταλία την έφτά-
γλωσσα, που ζορ - ζορίνα βάλλανε να τόν
παντρεύη. Και μία μέρα πούφερε πιταφού
τη Μοσχούλα με τό φλυτζάνι τση, για να
δής σε ποιά τέρμενα θά παντρευθής, ο Χα-
τζής, για να την φέρη στη νερά του, όπως
τόν άρμυνην ή Έφταλία, τής είπε:

—Κορίτσι μου, να μη πάρης αυτόν π'
αγοπάς, γιατί τό στέφανό σου, και τό
κορσέβι σου, τό βλέπω πάντα με φτώχεια.
Μά ή Μοσχούλα άποκρίθηκε με γινάτι:

Κάλλιο φτώχεια, κάλλιο πείνα
παρά μπακλαδά και γκρίνια.

Βλέπεις, ήταν λυλή και παλοδή με τό
Γιάρωγ τόν Κασαμπάλη, ένα θυμωρο, μά
φωχό κι' άσέπαστο παλληκάρι.

—Μωρή μπουνταλό, μωρή λωλόθηκες;
εφαίνισε τότε ή Έφταλία. Θά κλείσης τά
μάτια σου, και θά πάσης αυτόν που θά
σου δώσω έγώ. Τό Χατζή, μωρή.

Η Μοσχούλα σαρσινιζε.

—Καλέ Έφταλία μου, κι' αν τό μάθη
ο Γιάρωγ;

—Μωρή, έγώ είμαι έδώ, μη φοβάσαι,
τής φώναζε ή παντοβόρα ή Έφταλία.

Κι' έτσι σε λίγες βδομάδες άργότερα
γέννησε ο γάμος τση Μοσχούλας με τό Χα-
τζή.

Δυστυχώς από την πρώτη μέρα, ένα σε-
κλέτι, ένα μεράκι είχε ο Χατζής, γιατί κάθε
βράδυ, ότι έπαυσε να σουροπώσση ή Μο-
σχούλα ξεπρότιζε.

Κι' ήσγαινε ο καυμένος ο Χατζής, σαν
λωλός και τή ζητούσε, στο μαγαλά, στα
σινεμά, στα κελιά, στασι ντερέδες, και
στασι ταρλάδες. Τέλος στο Άλσος του συ-
νοικισμού μία βραδυά άκουσε λιγωμένες
κούβεντες, και φιλιά. Κρύφτηκε πίσ' από
ένα γκιάκι, κι' είδε γκλό - γκιορνέ, να
περνά άγκαλιά ή γυναίκα του με τό Γιάρ-
ωγ τόν Κασαμπάλη.

Ζαλισμένος ήτρεξε ντογρού στο Έφτα-
λίας.

—Θά την σκοτώσω! φώναζε. Μ' άπατά
ή Μοσχούλα!...

—Ηθόι, όχι, για τό Θεό! Σκέψου, Χα-
τζή μου, αν την σκοτώσης θάχης μελάνδες,
θά πάς χάμυ, θά χάσης τή ζωή σου.

—Έχεις δίκιο, τότε θά τή χωρίσω.

—Ούτε κι' αυτό, τοπτε ή κατεργάρα ή
Έφταλία, γιατί άμα ο μουστερήςδες σου
καταλάβουνε ότι δεν μπόρεσε να μάθης
πως σ' άπατά, και με τά βότανα σου δεν
κατάφερες να την έχης στο ζαφί σου, και
στο ντεριπί σου, κανείς δεν θά ξαναπαύσει
να τού πής την τύχη του, και ν' άγορσση
τά χαίμαλιά σου. Και με τό δίκιο τους.

Θά λέγε, τί μάγος είνε αυτός, πως θά βο-
λήμη ταύι έζες δουλειές, άφού δέ βόλεμε
ταύι δικές του; Κι' έτσι Χατζή μου, τό
καλό που σου δώσω, για να μη χαλάσης
τό όνομα σου από μάγος, πιά καλά να τό
χάσης από σύζυγο!

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ΤΑ ΝΤΕΡΤΙΑ ΤΟΥ ΚΙΡΚΟΡ

ΤΑ ΕΜΠΛΑΣΤΡΑ

Ο Καραμουσάλας, ένας καταφερτζής, ντολαν-
ταρτζής, τρακαδόρος, μπαγαπόντης, ποκανε
δυο φορές φαλιμέντο και φυλακή, δεν τολμού-
σε πιά να πατήσιν στην πιστάρα.

Γύριζε τώρα στους μαχαλάδες, κι' έκανε τόν
κομπογιαντί. Πούλαγε μπαχαρικά και βότανα
άπ' ούλα τά τσεσίτια. Είχε μέσα σε άμπουλες
τό σάλιο του σκατζόχερα, άβδέλλας, κοπριά
τη φώκιος, γιατροσόφια τουρλού τουρλού.

Τέλος προχτές άγόρασε από κάποιον και
πέν' έξη ντουζίνες εμπλάστρα για τή μέση και
βγυκε πάλι και πήρε σθάνα τους συνοικισμούς.

Τόν πρώτο που τράκαρε ήταν ο Κιρκόρ.

—Μπρέ Καραμουσάλα, καίρ όλα; Τί χαμπάρια;
Νέ άπύρουν; Τί χαμπάρια;

—Αχ! Κιρκόρ έφέντη, σουκιούρ άλλας, ψευ-
τοζύμπε.

—Τί πούλας, γισβόρου;

—Εμβλάστρα, βυζικάντια.

—Μουζικάντια — βυζικάντια, νέ μπού, μπέ;
—Είνε για τή μέση, για τή φαγούρα, για τό
βήχα, για τό λαίψη, για τόν άφαλό, για τά κο-
ψίματα. Πάρε, Κιρκόρ έφέντη, να κάνω σεφέ
άπ' τό χέρι σου πούνε γουρλίδικο.

—Κατά βερίορουν, μπέ; πόσο;

—Γιά σένα, Κιρκόρ έφέντη, πέντε χιλιάδες
τά έξη.

—Αίντε, μπακαλόμυ, ντώσε μισή ντουζίνα
τά βάλω Τακούτσα ένα μπροστά, κι' ένα πίσω που
πονάει μέση του.

—Αλήθεια, Κιρκόρ έφέντη; τοπτε ο Καραμου-
σάλας, άφου πρώτα ελκούραζε τό πεντοχιλίαιο,
τί κάνει ή μαντάμ Τακούτσα; Καθούσε πάντα
στο Ντουγρούτι;

—Ναι, μπέ, εκεί ίντιο ίσπτι κατούμαστε. Έλα
ένα βράντυ, Τακούτσα πολύ φκαριστήμενο τά
ένετα.

—Πές πολλά πολλά χαιρετίσματα, και θάρθω.

Άρπασε βιαστικός τόν Κιρκόρ ο παμπόνηρος
και την άναπατή του πήρε για τό Ντουγρούτι.

Άμέσως, όταν έφτασε εκεί, πήγε και βρήκε την
Τακούτσα.

—Μπρέ μουσιού Καραμουσάλα! ξεφώνισε ευ-
θύς που τόν είδε εκείνη. Τί κάνεις; Τί πούλας,
γισβόρου;

—Εμπλάστρα για τή μέση, μαντάμ.

—Αμάν... Αμάν!... Τυχερό ήτανε νάρτης για
να πάρω εμπλάστρα, που πονάει κάθε βράντυ
μέση μου και Κιρκόρ ντέν έχει ντύναμι να τρι-
ψη έμένα.

Βούτηξε στο πλ και φί, κι' άπ' την Τακούτσα
τό πεντοχιλίαιο, και με τεμενάδες και χίλια
εύχαριστή τής είπε:

—Μουσιού Κιρκόρ τοδκ σελάμ οσίλέ. Ναι, μπέ,
πέστου πως τόν άσπάζομαι.

Κι' έγινε άμέσως κατόπιν, Λούης.

Δεν θά είχε στρίψει ο Καραμουσάλας τή γυ-
νιά του δρόμου κι' ήθε ο Κιρκόρ οπτι του μπα-
λντισμένος άπ' τή ζεστή.

—Ντέν ανταμώθηκες, μπέ, με μουσιού Καρα-
μουσάλα; τόν ρώτησε ή Τακούτσα περιεργη.
Τώρα αυτό έντω ήτανε έξη εμπλάστρα πούλασε
έμένα.

—Βε!... τολανταρτζή, βά! Βά! τό κανάγια!
Τώρα, μπέ, έξη άκόμα ζορ - ζορίνα κι' έγκυ
πέρωσα!...

Κι' άφρισεμένος φώνωσε στη δύσλα του:

—Ιτρέδες, ταμπουκ - ταμπουκ, αυτό Μουσιού
γκνυρίζεις, τουρσέκι τά προφτάρες, φέρε γκλή-
γκορα έντω, πέστου πως για τό εμπλάστρα τέλω.

Κι' ο Κιρκόρ έτρεψε με Λούσα τά δόντια του.

—Νάρτη, έλεγε στην Τακούτσα, τό λαρυγγί
του τά φώ!

Έτρεξε ή καυμένη ή υπρέτρια. Κι' εύτυχώς
τόν πρόσταζε στη στάσι των αυτοκινήτων.

—Κύριε, κύριε! τού φώναζε.

Κι' ο Καραμουσάλας χωρίς να την άφήση να
συνεχίση τής είπε:

—Σέσω, ξέρω, είνε για τά εμπλάστρα,
—Μάλιστα κύριε.
—Λοιπόν δεν αείζει τό κόπο νάρθω πίσω πάλι.
Πάρε, δεσποινίς, μισή δωδεκάδα και πέσε τού
μουσιού Κιρκόρ να στα πληρώση.
Και πόσο βέλετε παρακαλώ;
—Ένα πεντοχιλίαιο, κορίτσι μου.
Κι' έτσι άρπαξε και τό τρίτο πεντοχιλίαιο,
πήδησε σ' αυτοκίνητο πούφουγε εκείνη την στιγ-
μή και τής φώναζε πάλι:

—Δεσποινίς, χαιρετισμούς σ' άρεντικό σου!

Όταν μετά λίγα λεπτά ή υπρέτρια έφερε
κι' άλλα έξη εμπλάστρα άκόμα, και ζητούσε να
τής δώσουν τό πεντοχιλίαιο που πλήρωσε, ο Κιρ-
κόρ, έξω φρενών, τραδούσε τά μαλλιοκέφαλά
του και φώναζε:

—Βά! Βά! Τί κόσμος κατεργάρης είνε αυ

Θὰ καταστρέψουμε μιὰ μέρα
τὸν πλανήτη μας;

00.000 βόλτ. Με το «συγ.
ρόνιον» τὰ μικροσκοπικά

.....

Τὸν ἀποστόμωσε δ' ἰσοπ

Πρωτότυπο σταυρόλεξο
ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

[illegible]

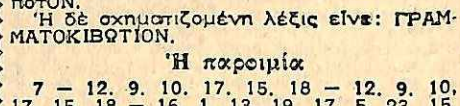
Τάδε λέγει ὁ πολὺς
Μεντιά

1

ούτε κι αποκλεισόμενες προεκβέσεις του Γάλλου αστραλόγου. Ωστόσο οι συστάσεις του είναι τόσο λογικές, ώστε δὲν πρόκειται ὅπωςδήποτε νὰ ζημιωθῇ ὁ ἴσος, ἂν τίς ἀκολουθήσῃ.

...ου της, εκείνου για τον οποίο θυσιάστηκε... Φτωχή, άμοιρη μικρούλα!...

17. 15. 18 - 16. 1. 13. 19. 17. 5. 23. 15.
20 - 7 - 12. 9. 10. 17. 15. 18 - 10. 1.
11. 15. 3. 5. 17. 5. 23. 15, 20.
"Ετσι θα χωριστούν οι άριθοι, για να
διαβιστη η παροιμία «Η μικρός - μικρός
παντρεύει η μικρός καλογερέψου».

Ἦντο, Βολαπούκ, Ἐσπεράντο

.....

[illegible]

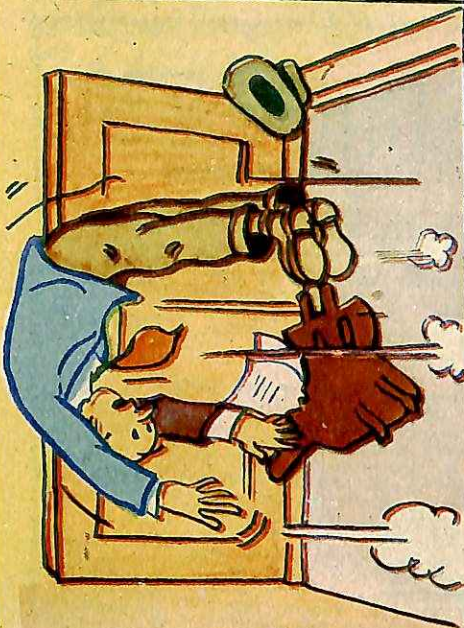

 'Εξαιρετικά
 ΖΕΡΣΕΥ
 66
 Φθονές Διπλές
 ΣΤΟ
 ΠΡΑΤΗΡΙΟΝ
 ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ
 Α.Α. ΑΦΕΝΤΟΥΛΗ
 ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 34Α
 * Έναντι οδού Ρομβής *

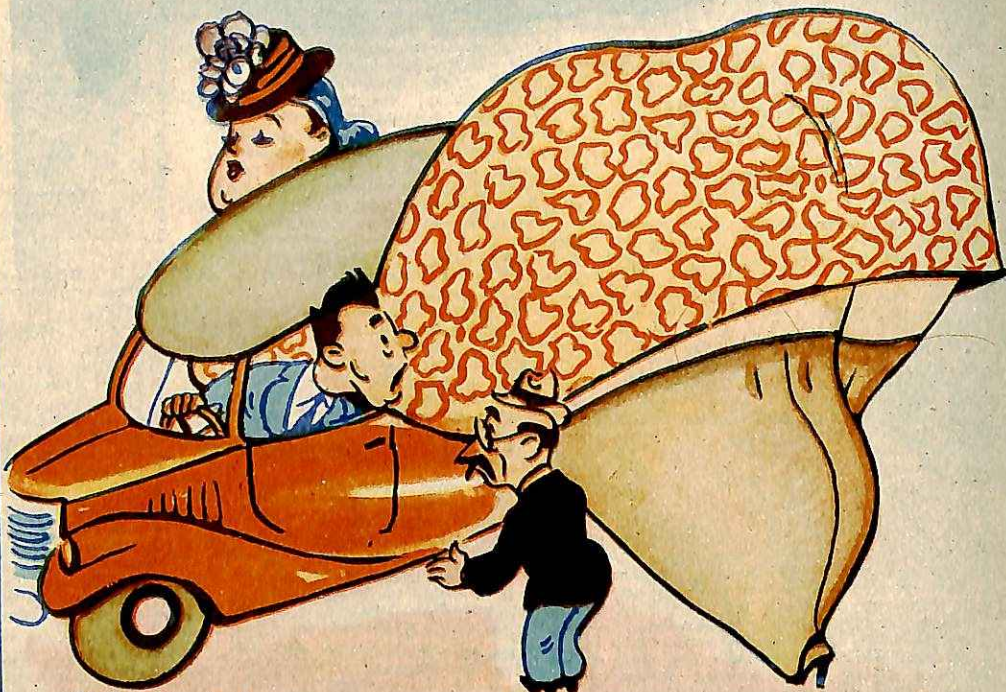

ΔΙΑΡΚΗΣ
ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
ΙΛ. ΣΑΡΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ
Πρσιξιτέλους 23Γ
Τηλ. 23.078

και ξανθαινώνουν το δέρμα.

Ὁ παραγγελιοδόχος: Αὐ-
τὴ εἶνε ἡ τελευταία σας ἀπάντησις;

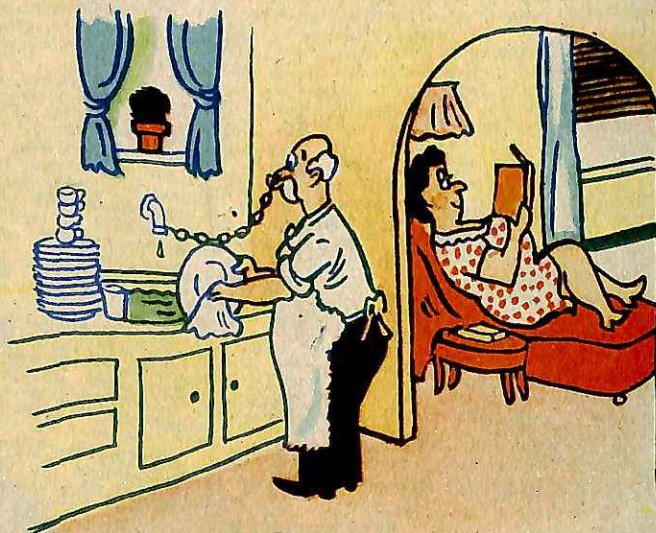

Ἡ Χοντρή: Ζαχαρία, κουνήσου! θὰ ξεκινήσῃ τὸ ταξί κι' ἐσύ εἶσαι ἀκόμη ἔξω!

ΚΟΥΤΣΟΜΠΟΛΙΟ

— "Ὁ πῶς τί σου εἶπε γιὰ μένα, θὰ σοὺ πῶ τί μου
εἶπε γιὰ σένα!...

ΚΑΤΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΑ ΕΡΓΑ

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

Ὁ ΠΑΛΛΗΚΑΡΑΣ

— "Ἐλα τώρα μέσα, ἂν σοὺ βοοῦν, νὰ μοὺ ξαναπῆς αὐτὸ ποὺ
μου εἶπες!...